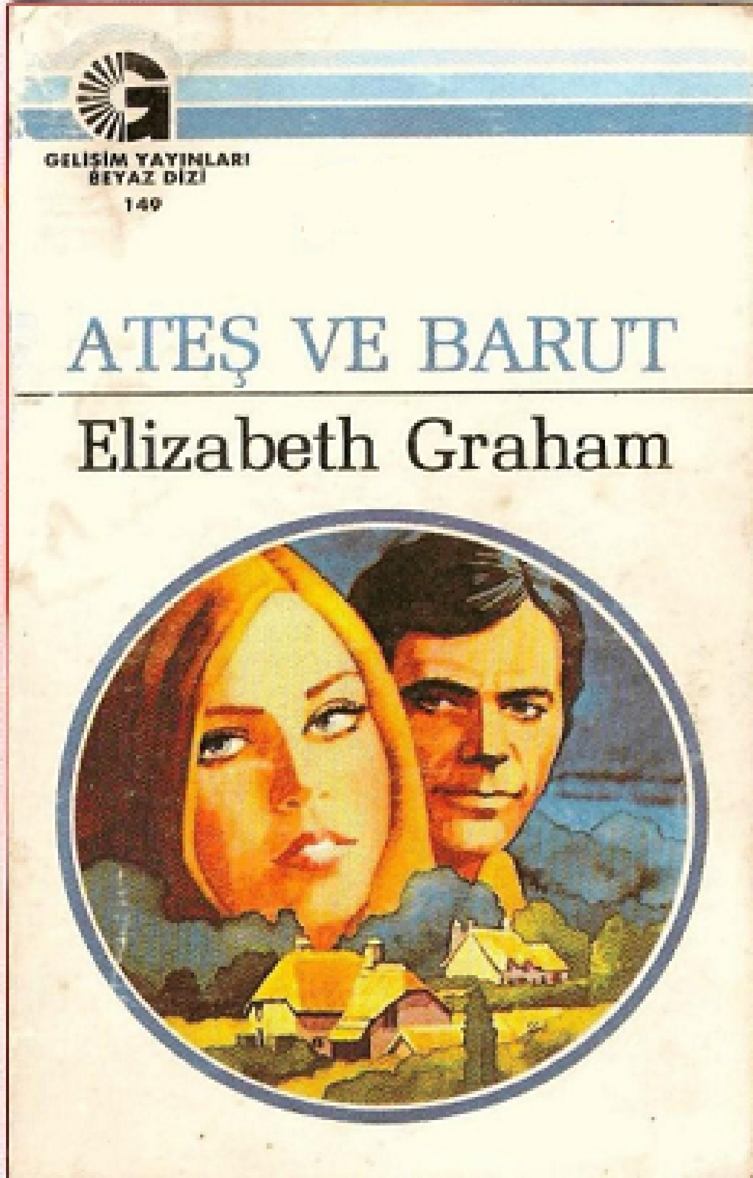
Elizabeth Graham - Ateş ve Barut

BİRİNCİ BÖLÜM

Genç adam tabeladaki Cedar Hills Çiftliği -A. Mackenzie yazısını okuyunca, anayoldan ilerlemekte olan toz toprak içindeki arabayı tabelanın gösterdiği yöne doğru çevirdi. Çakıl taşıyla döşenmiş yolun her iki yanmda, beyaza boyanmış tahta parmaklıklarla çevrili otlaklar uzanıyordu. EVin önündeki çakıl döşeli alana arabasını park ettikten sonra dışarı çıktı.

Kapıyı ona, tombul, kır saçlı bir kadın açtı. Telaşlı bir hali vardı. Miss Mackenzie aşağıda, ofisinde, diyerek kapıyı arkasından sıkıca kapatıp gözden kayboldu.

Adam tereddütle ilerledi. Ek binaya yaklaştığında, içeriden gelen tartışma seslerini duyunca, adımlarını yavaşlattı.

Bu hiç umurumda değil Dave, diyen ve genç bir kıza ait olduğu belli- olan bir ses duyuldu. Arkadaşların hazır olsa da olmasa da, bu sığırların haftaya götürülmesini istiyorum. Eğer onlar yapmazsa, ben de başkalarını bulurum.

Yapma Abby, diyen, genizden gelen erkek sesi sabırsızdı. Bir hafta gecikmek bizim için pek bir şey fark ettirmez.

Abbynin sesi yorgun çıkıyordu. Herhangi bir karışıklık çıksın istemiyorum. Bu günlerde, Westlerden birisinin buraya gelmesi. muhakkak. Çiftliği yönetemediğimi düşünmelerini istemiyorum.

rum.»

Ayak sesleri duyuldu. «Abby!» Adamın sesinde ikna etmeye çalışan bir hava vardı. «Neden benimle evlenmiyorsun? O zaman West'leri düşünmene gerek kalmaz. Burasını bir erkeğin çekip çevirdiğini görünce, seni rahat bırakırlar.»

Genç kız ateşli bir tavırla, «Benim bir erkeğe ihtiyacım yok!» diye kendini savunmaya kalkınca, Dave güldü.

«Ben sadece çiftliği düşünmüyordum. Hayatta, bir sığır çiftliğinden daha önemli başka şeyler de vardır Miss Abigail... hem de çok zevkli şeyler. Sana birkaç örnek verebilirim.»

Genç kızın itiraz seslerinin birden kesilmesi üzerine, yabancı adam kapıdan içeri girdi ve güçlü kuvvetli birinin kolları arasında çırpınan ince uzun kızı gördü. Adamın elleri, kızın mavi bluzunun üzerinde teklifsizce geziniyordu.

Yavaşça, «Size engel olmuyorum ya?» diye sordu.

Dave homurdanarak, «Sen kimsin?» diye öfkeyle sordu. Bunun üzerine yabancı omuzlarını silkti.

«Ben...»

«Yeni kâhya olmalısın,» diye soludu Abby. Üzerinde rahatlamış bir hava vardı.

Dave öfkeyle adama dönerek, «Dışarıda bekle!» diye kükredi.

«Hayır.» Abby bakışlarını, yabancının ısrarlı gözlerine çevirdi. «Yönetici olarak hiç deneyimin var mı?»

Yabancı şaşkın bir tavırla kaşlarını kaldırdı. «Biraz,» dedi. «Ancak...»

«İyi! İşe alındın.» Burun delikleri öfkeyle açı-

lıp kapanan Dave'e döndü genç kız. «Sen de işten atıldın!»

«Ne!» Dave her an kavgaya hazır bir tavırla kıza yaklaştı. Sesi tehdit doluydu. «Beni işten atamazsın. Baban...»

«Babam öldü,» diye hatırlattı Abby. Mavi gözleri buz gibiydi. «Babamın ikimiz için yaptığı planlar benim onayımdan geçmedi.»

Dave kıza doğru bir adım attı. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Aynı anda yabancı da bir adım atınca, Dave ondan yana döndü. Uzunca bir süre bakıştılar. Sonunda Dave, masanın üzerinde duran şapkasını hışımla aldı.

«Bu son karşılaşmamız olmayacak Abby,» diye uyardı genç kızı. «Bunu bana yaptığına pişman olacaksın. Tanrı aşkına, daha bu adamın adını bile bilmiyorsun.»

Abby yabancıya dönerek, «Adınız ne?» diye sordu.

«Ben,» dedi adam ağır ağır. «Ben Franklin.»

«Pekâlâ Ben. Seni yerini alacağın Dave Corben'le tanıştırayım.» Abby buz gibi bakışlarını, öfkeden morarmış Dave'in yüzüne çevirdi.

Dave öfkeli bakışlarını, genç kızın mavi gözlerine bir süre daha diktikten sonra, sanki yabancı adam orada yokmuş gibi, yanından geçip dışarı çıktı.

O gider gitmez, Abby yorgun bir tavırla, masanın gerisindeki iskemleye oturdu. Omuzları çökmüştü. Bunun üzerine genç adam yavaşça, «Hep böyle ani kararlar mı verirsiniz?» diye sordu. «Adamın haklı olduğunu biliyorsunuz. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz.»

«Bir deneme süresine tabi tutulacaksınız Mr...

Franklin?» Sözlerinin sonunda, sesinde inanmazlık dolu bir ifade belirmişti. «Ben... Franklin?»

Yeşil gözlerde alaylı bir ifade dolaştı. «Annem vatanına çok bağlı bir Amerikalıydı, ayrıca Benjamin Franklin'e de hayrandı.»

Abby ayrıntılara pek girmek istemiyordu. Bu nedenle, adama işi ve alacağı maaş hakkında kısa bir bilgi verdi.

«Para konusunda çok cömertsiniz,» dedi adam ihtiyatla. «Bu kadar küçük bir çiftlikte çalışanlara çok para vereceğinizi ummamıştım.»

«Siz... şey... deneyimli olduğunuzu söylemiştiniz. Daha önce nerede çalıştınız?»

Genç adam omuzlarını silkip, masanın öbür yanındaki iskemleye doğru yürüdü. «Son olarak Texas'ta çalıştım. Yönettiğim çiftlik bundan çok daha büyüktü.»

«Cedar Hills'de işlerin hiç aksatılmadan yürütülmesi benim için çok önemli Mr. Franklin,» dedi kararlı bir tavırla Abby. «Babam kısa bir süre önce öldü ve ben... ben de burasını tek başıma eksiksiz olarak yönetmek istiyorum.» Farkında olmadan dolgun dudakları gerilmişti. «Bazı kişiler bunu başaramayacağımı sanıyorlar. Onlara, hakkımda ne kadar yanıldıklarını göstermek istiyorum.»

«Kimlerden söz ediyorsunuz?» diye ihtiyatlı bir tavırla sordu genç adam. Patronunun özel işlerine karışmasının ne kadar doğru olacağını daha kestirememişti.

«Yanımda bir erkek olmadan burasını idare edemeyeceğime inanan birkaç tane açgözlü Alberta'lı adam var,» dedi Abby dalgın dalgın. Aklı, babasının çok eski bir arkadaşı olan John

West'e, Cedar Hills çiftliğini yönetmesi için verdiği sonsuz haktaydı. Westler, komşu ilin en büyük sığır imparatorluğuna sahiptiler, ama onların Abby'nin işlerine göz kulak olması için, içlerinden birisini yollayacaklarına dair imalı konuşmaları, genç kız için bir tehdit niteliği taşıyordu.

«Şu Alberta'lılara, bir erkeğin yapabileceği her şeyin üstesinden gelebileceğinizi göstermek istiyorsunuz?»

«Belki.» Dışarıdan gelen kamyonet sesine kulak kabarttı. Elinde oynadığı dolmakalemi masanın üzerine fırlatıp, ayağa kalktı. «Eşyalarınızı alırsanız, evinize yerleşebilirsiniz Mr. Franklin.»

Genç adam ona, «'Ben' deyin lütfen.» dedikten sonra, Abby'nin peşinden dışarı çıktı.

Abby ona doğru dönünce, bir altmışlık boyunun, genç adamın gözlerine bakmasına yeterli olmadığını fark etti. Dave kadar iri yapılı olmamasına rağmen, ince yapılı, ama her yanı adale kaplı olan bu adamın ondan daha güçlü olduğunu hemen anlamıştı. Zayıf, evet onu böyle tanımlayabilirdi, ancak boyu posu ne olursa olsun, başka erkeklerden çok daha güçlü bir görünümü vardı.

«Sen de bana 'Abby' de.» O sırada Dave'in kamyoneti tozu, toprağa katarak gidiyordu. Vitesleri gürültüyle değiştirmesinden, çok öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Farkında olmadan içini çekti. «Eşyalarını taşırsan, sana kalacağın yeri gösteririm.»

Ana yapının bir minyatürü olan bungalovun önüne geldiğinde, genç adam da arabadan aldığı tek eşyası olan bir eyerle geliyordu. Bu ve ara-

basının Texas plakası taşıması, Abby'yi iyice meraklandırmıştı. Adamın giydiği kot takım, buralarda çalışan herhangi bir işçinin alabileceği nitelikteydi, ancak böyle pahalı bir eyeri almak her babayiğidin harcı değildi.

Elindeki eyeri kapının önüne bıraktıktan sonra peşi sıra bungalovdan içeri giren genç adama dönerek, «Eşin ve çocukların da gelecekler mi?» diye sordu.

«Hayır.»

Adamın ağzından laf almanın imkânı yoktu. Abby onun özel hayatını daha fazla kurcalamamaya karar verdi.

Kâhyaya ayrılmış bungalovun iki yatak odası vardı. Evin dağınıklığından, Dave'in aceleyle ayrıldığı belli oluyordu.

«Harry'yi çağırıp buraya bir çekidüzen vermesini söylerim,» dedi Abby özür dilercesine.

«Harry mi?»

«Harriet... Mrs. James, yardımcım.»

«Ah, evet, hatırlıyorum. Bana seni nerede bulabileceğimi söylemişti.»

«Eğer ilk önce eve uğradıysan, kapıyı sana o açmıştır. Evin her türlü işiyle o ilgilenir, kocası Phil ise çiftliğin işlerine bakar ve bu arada bahçelerle de uğraşır.»

«Bahçeler mi?»

«Mevsimine göre evin sebze ihtiyacını karşılar. Ayrıca evin arkasında bir çiçek bahçesi de var.» Buzdolabını açıp da içinin boş olduğunu görünce, «Bu gece yemeğe konuğumuz ol,» dedi. «Harry yarın sabah alışveriş yapmak için kente inecek, ihtiyaçlarını ona bildirirsin.»

«Yemeklerimi kendim mi yapacağım?» diye

hayretle sordu genç adam.

Abby omuzlarını silkti. «Diğer bekâr erkeklerle birlikte yemekhanede yemek istemiyorsan, öyle yapacaksın. Dave genellikle yemeklerini kendi pişirirdi, ancak...»

«Yoksa yemeklerini sen mi pişiriyordun?» Ben' in sesinde alaylı bir hava vardı.

«Hayır!» Abby nefret dolu bir kahkaha attı. «Ben hanım hanımcık bir kadın değilim, Mr... Ben,» dedi. Farkında olmadan mutfak penceresinin kırmızı kareli perdesini düzeltti. «Çevrede, hiçbir takıntısı olmayan genç hanımlar bulacaksın. Seni yedide bekliyoruz. Yemek yerken bir yandan da işleri konuşuruz.»

«Bundan daha iştah açıcı bir yemek düşünebiliyor musun?» diye ciddi ciddi sordu genç adam, birlikte kapıdan dışarı çıkarlarken. Abby dönüp onun yüzüne baktı, ama bu yüzde alaycı bir ifade yoktu. Eve doğru ilerlerken, Ben de arabasına doğru gidiyordu. Herhalde diğer eşyalarını alacaktı. Abby yemek sırasında ondan kendisi hakkında daha fazla bilgi alabileceğini düşünerek, bu konuyu o an için kafasından attı.

«Harry?» Geniş holden geçip, kocaman mutfağın kapısına gelince, biraz durdu ve içeriden yükselen nefis yemek kokularını içine çekti. Fırının kapağını kapatmak için eğilmiş olan Harry, yüzü sıcaktan kızarmış bir halde dönüp, ona baktı.

«Yemeğe bir kişi daha olacak,» dedi beğeniyle havayı koklayan Abby. «Ne yemek var?»

«Fırında dana pirzolası. Bari fırına biraz daha patates koyayım. Yeni gelen adam mı konuğumuz?»

«Evet.»

«Üzerine elbise giyecek misin»

Abby'nin gözleri kocaman kocaman açıldı. «Neden böyle bir şey yapayım ki? Diğer adamlardan bir farkı...»

«Gün gelecek, bütün erkeklerin aynı olmadığını öğreneceksin Abby Mackenzie. Bazıları kadınların kadın gibi görünmelerinden hoşlanır.» Bakışları sertleşmişti. «Hem neden burada yemek yiyor? İşçilerin yemekhanede yediklerini sanıyordum.»

«Haklısın, sana söylemedim. O işçilerimizden biri değil... Dave'i işten çıkardım, yerine de Ben Franklin adındaki bu adamı aldım.»

Harry'nin şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. «Ne yaptım dedin bakayım?»

«Dave'i işten çıkardım,» dedi Abby, sakin olmaya çalışarak. «Bana asılmaya kalktı, ben de onu işten attım.»

«Sen... ama babanın...»

«Dave babama sarkıntılık etmedi ki!» diye parladı Abby, kapıya doğru yürürken. «Eğer aşk ve evlilik buysa, benden uzak kalsın.»

Arkasından kâhya kadın başını üzüntüyle iki yana sallıyordu. Abby giysilerini çıkarıp duşun altına girdi. Dave'in kaba ellerinin üzerinde nasıl dolaştığını hatırlayınca ürperdi.

Duştan çıkıp yatak odasına geçti. Burası, bir genç kız için çok sade denebilecek bir şekilde döşenmişti. Üzerine her zamanki gibi bir pantolonla bluz geçirdi. Ancak bu kez giydiği koyu mavi bluz, gözlerinin rengini iyice ortaya çıkarıyordu. Bedenini sıkıca saran pantolonuysa biçimli bacaklarını ve yuvarlak kalçalarını daha

da belirginleştiriyordu. Tuvalet masasına oturup saçlarını fırçalamaya başladı. Aslında bunu kendisini güzelleştirmek için değil de, sakinleştirdiği için yapıyordu.

Annesinin ölümünden beri ona analık etmiş olan Harriet dışında, pek az insan Abby'nin arasıra içine düştüğü bunalımı bilirdi. Dile getiremediği bazı özlemler, özellikle babasının bundan altı ay önce ölmesiyle daha da depreşmişti ve çevresindeki erkeklere ayak uydurmaya çalışırken, zorlanmasına neden oluyordu. Babası hayattayken onun arasıra söylediği övgü dolu sözler ve babasının hem dostu hem de iş arkadaşı olmak ona yetmişti. Mr. Mackenzie duygularını açıkça belli eden biri olmamasına rağmen, aralarında samimi bir bağ vardı ve ölümü Abby için büyük bir yıkım olmuştu.

Bazı günler Abby kendisini bu dünyada yapayalnız kalmış hissederdi. Ama damarlarında İskoç kanı taşıyan babası Adam Mackenzie ona her zaman güçlü olmasını öğretmişti. Hiç kimse onu etkisi altına alamazdı. Hele hele Dave Corben.

Bu akşamki sinirli hali, Dave'i işten çıkarmasından kaynaklanıyordu. Ama çiftlikle başa çıkacaktı. Yeni aldığı adam başarılı olsa da olmasa da, Abby tek başına çiftliğin başarılı olmasını sağlayacaktı.

Saat tam yedide Ben Franklin üzerinde gri bir takım elbiseyle kapıyı çaldığında, Abby her nedense çok şaşırdı. Açık renk gözler eleştirici bir biçimde giysilerinde dolaşınca daha da sıkıldı.

Hazırlıksız yakalanmış gibi sinirliydi. Genç

adamı basık tavanlı oturma odasına aldıktan sonra, istediği viskiyle sodayı verdi. Kendisine de bir bardak şeri doldurduktan sonra, şöminenin karşısındaki kadife kaplı koltuğa geçip oturdu.

«Evet Ben,» dedi. «Bana biraz da kendinden söz etmenin zamanı geldi sanırım.»

«Tam olarak hakkımda ne öğrenmek istiyorsun... Abby?» Son sözcüğün üzerine basınca Abby kızardı.

«İşe, Texas'ta ne yaptığınızı anlatarak başlayabilirsiniz. Amerikalı değilsiniz galiba?»

«Hayır. Daha doğrusu, yarı Amerikalı sayılırım.»

«Ah, evet, vatansever annen.» Gergin gergin gülümsedi. «Evde senin gibi başkaları da var mı?»

Ben dikkatle onu süzüyordu. «Var. Üç erkek kardeşim daha var.»

«Gerçekten mi? Sakın onların adlarının da George Washington ve Abraham Lincoln olduğunu söyleme!»

«George en büyük ağabeyimdir,» dedi genç adam ciddi bir tavırla. «Linc en küçüğümüzdür.»

Birden Abby'nin içinden gülmek geldi. «Şimdi yeniden sayalım. George Washington, Benjamin Franklin ve Abraham Lincoln. Üç kardeşin olduğunu söylememiş miydin?»

«John Adams. Annemin listesinde Andrew Jackson ve Daniel Boone da vardı, ancak Linc'den sonra bu işe bir son verdi.»

Abby büyük bir içtenlikle, «Böyle büyük bir aileye sahip olmak kimbilir ne güzeldir,» dedi.

«Kötü yanları da vardır. Erkek çocuklar hep

birbirleriyle dalaşırlar. Babam kucağına oturtup şımartabileceği bir kızı olsun isterdi. Ama şimdı bu özlemini...»

«Gelinleri mi gideriyor?» diye sordu Abby. Aklı hâlâ bu büyük ailedeydi.

«Öyle denebilir.»

«Kardeşlerin evli mi?»

«Linc değil. Daha yirmi iki yaşında. George ve...»

Harry kapıda belirmişti. «Siz hazırsanız, yemek de hazır Abby.»

«Hemen geliyoruz,» dedi Abby yerinden kalkarken. «Yeni kâhyamızla daha tanışmadın galiba Harry.»

«Kapıda karşılaşmıştık,» dedi genç adam. Ayağa kalkmasıyla odaya hâkim olmuştu.

Harry onu baştan aşağı süzdükten sonra gözlerinin içine baktı. «Evet, öyle oldu,» dedi. Fikirlerini kendisine saklıyor gibi bir hali vardı. «Çorbayı getireyim.»

«Senin bekçin mi?» diye sordu Ben, yemek odasına geçerlerken.

«Bekçim mi? Neden böyle birisine ihtiyacım olsun ki?»

Genç adamın açık yeşil gözleri tembel tembel onu inceliyordu. «Birçok bakımdan çekici bir kadınsın,» dedi imalı bir tavırla. «Senin gibi hem güzel hem de çiftliği olan pek az genç kız var.»

Abby kızarmıştı. Harry'nin çorba kâsesiyle içeri girmesi üzerine cevap vermekten kurtuldu. Ben çok uzun bir süreden beri açmış gibi büyük bir iştahla çorbayı içmeye başladı. Çorbanın ardından gelen fırında pişmiş dana pirzolasını da aynı iştahla silip süpürdü.

«Oh! Bir harikaydı,» diyen genç adam, Harry tabakları almak üzere içeri girince, «Böyle güzel bir yemeği annem...»

«Eğer hep böyle iştahla yemek yiyorsanız, annenizi çok mutlu ediyorsunuz,» diyen Harry sevecen bir tavırla, onun sözünü kesti. «Şimdi, böğürtlenli pasta mı, yoksa yalnızca kahve mi isterdiniz?»

Abby, kadının yeni gelen bu adama karşı tutumuna bozulmuştu. Sertçe, «Kahve, lütfen Harry,» dedi. Ama Ben hevesle atıldı.

«Böğürtlenli pastaya hiçbir zaman hayır diyemem! En sevdiğim tatlıdır.»

«Bir dakikaya kadar geliyor,» diyerek yanlarından ayrılan Harry'nin tombul yüzünde mutlu bir tebessüm vardı.

«Bana Texas'ta ne yaptığını hâlâ anlatmadın.»

«Buradan çok daha büyük bir çiftlikte çalıştım. Ve hemen hemen her işi yaptım.»

«Belirli bir işin yok muydu?»

«Çiftliğin sahibi hastaydı. Ben de onun işlerine nezaret ettim.»

«Öyleyse her şeyden anlıyorsun.»

Tam bu sırada Harry içeri girdi ve elindeki tatlı tabağını büyük bir telaşla Ben'in önüne koydu.

«Sağol Harry, harika bir görünümü var,» dedi Ben.

Abby kadının memnun yüzüne sertçe baktı. «Kahvemi alabilir miyim Harry?» diye hatırlattı.

«Hemen geliyorum Abby.» Ve dediği gibi kısa bir süre içinde kahvelerini getirdi.

Ben sanki konuşmaları hiç kesilmemiş gibi, «Oldukça deneyimliyim,» diye kaldıkları yerden

devam etti. «Bir çiftlikte büyüdüm.»

Gözlerinde parlayan ışık Abby'nin yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. Ben büyük bir iştahla tatlısını yemeye başlayınca, Abby de onu inceleme fırsatını buldu. 'Tam bir erkek,' diye geçirdi içinden. Cedar Hills'i ondan daha iyi kim kontrol edebilirdi? Ama bir kadından emir almaktan hoşlanmayacağı belliydi.

«Kahvenin yanında puro içersem, rahatsız olur musun?» İmalı bir biçimde doldurulmamış fincanlara bakıyordu.

«Yo, hayır... hayır, için. Kül tablası şurada.» Abby aceleyle kahveyi fincanlara koymaya başladı. Ben iç cebinden çıkardığı ince puroyu kibritle yaktı.

«Kahven nasıl olsun?»

«İki kaşık şeker. Krema istemem.»

İsteklerinde hep böyle kesin miydi? Birden, ihtiyaçlarını kendi başına giderebileceğini söylemesi geldi aklına. 'Çoğunu' demişti. Dolgun dudaklarının şehvetli kıvrımına bakan Abby, konuşulmayan ihtiyacın ne olduğunu anlamakta güçlük çekmedi. Bunu gidermesi için bir kadına ihtiyacı vardı ve bunun için de pek uzaklara bakmasına hiç gerek yoktu.

«Eşin arkadan mı gelecek?» diye konu açmaya çalışınca, erkeğin dudaklarında beliren imalı gülümsemeden, konuyu nereye getirmek istediğini anladığını fark etti.

«Hayır. Bu iş için gerekli mi?»

«Yok, hayır. Merak etmiştim de.» Birden konuyu değiştirmek isteğiyle, kendisine dikilmiş olan yeşil gözlerin içine baktı. «Çiftlikteki işlerin aksamadan yürütülmesi benim için çok önemli.»

«Daha önce de söylemiştin. Birilerine bir şey ispatlamak istiyordun. Kimdi onlar?»

Abby'nin kaşları çatıldı. «West'ler. Alberta'da çok büyük arazileri var. Cedar Hills onlar için kovadaki bir damla su, ancak...» Dudağını ısırarak, önünde duran içilmemiş kahveye baktı. «...Uzun bir hikâyedir.»

«Benim zamanım bol,» dedi Ben sakin bir sesle. Ağzındaki purodan yükselen duman yüzünden gözlerini kısmıştı.

Abby içini çekti. «Babamla John West, British Columbia'ya yerleştikleri zamandan beri tanışırlardı. İşlerin iyi gitmemesi üzerine John West, Alberta'ya geçmiş ve çok büyük bir araziyi yok pahasına satın almış. Şansı yaver gitmiş, ama bu sırada babam sürekli kaybediyormuş. John arazisinden para kazanmaya başlayınca, yeni topraklar alarak sınırlarını genişletmiş. Sanırım şu anda en büyük çiftliklerden birisinin sahibi.» Bakışlarını önüne çevirince, uzun kirpikleri yanaklarını gölgeledi. «Babamın işleriyse gün geçtikçe kötüleşiyordu. Annem öldüğü zaman her şeyini elinden çıkarmak üzereydi. John West araya girerek para yatırdı. Babam bu işten hiç hoşlanmamasına rağmen, arada ben olduğum için, çaresiz kabul etmiş. Ölünceye kadar da, her yıl kazancının belli bir bölümüyle borcunu geri ödedi. Sanırım şu anda borcun yarısı ödenmiş durumda.» Ben'in gözlerinin içine bakan mavi gözlerde, onu anlaması için yalvaran bir ifade vardı. «Babam için, güç günleri birlikte geçirdiği bu arkadaşından beceriksiz olmadığını ispatlamak çok önemliydi.»

«Mantıklı,» dedi Ben. «Her erkek kendini is-

patlamak ister.»

«Evet, çok doğru söyledin.» Onun bu anlayışlı tutumu çok hoşuna gitmişti. «Babam için önemli olan şimdi de benim için önemli... ama babamın önemsemediği, benim ise önemsediğim bir konu daha var.» Dudaklarında acı bir ifade belirmişti. «West'ler... John ve iki oğlu, Cedar Hills'deki yatırımlarıyla bir kadının başa çıkamayacağını sanıyorlar.»

Ben genzini temizledi. «Belki de bu kadar büyük bir sorumluluğu üstlenmek için çok genç olduğunu düşünüyorlar,» diye konuştu sakin sakin. Abby'nin öfkeyle başını kaldırması üzerine hafifçe gülümsedi.

«Yirmi iki yaşındayım,» dedi genç kız. «Ama elli iki bile olsam, bu West'ler, erkeksiz hiçbir şey yapamayan, âciz bir kadın olarak görürler beni.»

«Onlarla hiç karşılaştın mı?»

«Hayır, ama karşılaşmak da istemiyorum! Onların ne kadar küstah ve bencil olduklarını anlamam için onlarla karşılaşmama hiç gerek yok. Kadınları eve kapayıp, mutfakta yemek pişirmelerini ve de istedikleri an da...» İlk kez, aklından geçenleri, hiç tanımadığı birine anlatmakta olduğunu fark ederek korkuyla sustu.

«Yatakta hazır beklemelerini mi?» diye dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle cümlesini tamamladı Ben. «Bir kadının yerinin mutfak ve... yatak odası olduğuna inanmıyor musun?»

Anlamlı susuşu karşısında Abby kızardı. Boşalan fincanlara yeniden kahve koyarken elleri titriyordu.

«Hayır, inanmıyorum,» dedi sertçe. «Kadınla-

rın, yemek yapmak, toz almak ve... diğer işlerle tatmin olduğuna da inanmıyorum. Ben olayların içinde yaşamayı tercih ederim.»

Yeşil gözler hayretle onu süzüyordu. «Bu bahsettiğin kadınların da olayların içinde yaşadıklarına inandıkları hiç aklına gelmedi mi?»

Abby yenilmemişti. Karşısında oturan erkeğin gözlerinin içine bakarak, «Öyle olduğunu düşünseydim, öyle davranırdım,» dedi. «Aklı başında olan hiçbir kadın, bir erkeğin gölgesi olarak yaşamak istemez.»

«Bütün kadınlar senin gibi düşünmediği için biz erkekler şanslı sayılırız,» dedi Ben, kuru bir sesle. Zarif bir hareketle yerinden kalktı.

«Gidiyor musun?» Abby de ayağa kalktı. İlk kez adamın boyundan rahatsız oluyordu, halbuki Dave'in karşısında hiç böyle bir şey hissetmemişti. Söyledikleri aklına gelince, eli ağzına gitti. «Oh! Harry'ye söylemeyi unuttum...»

«Önemli değil, ben eve biraz çekidüzen verdim. Ama yarın oraya bir kadın eli değerse, sevinirim.» Gözlerinde alaycı bir parıltı yanıp söndü. «Bir mahzuru yoksa, kent dışı bir telefon konuşması yapmak istiyordum. Karşıdan ödemeli...» Cedar Hills hesaplarına geçmesini istemediğini belirtiyordu.

«Tabii... gayet tabii, telefon holde.»

«Bundan başka yok mu? Özel konuşmak istiyordum.»

«Hayır. Bir tane de ofiste var.»

«Onu kullanabilir miyim?»

«Gayet tabii,» dedi Abby soğukça. «Sana anahtarı vereyim, yarın iade edersin.»

«Sağol. Yemeğe de ayrıca teşekkür ederim.»

Kapıda durup gülümsedi. Abby kendi kendine 'Otuz yaşlarında olmalı... Ayrıca çok da yakışıklı,' diye düşündü. 'Tabii eğer sert erkek tiplerinden hoşlanıyorsan...' Anahtarı Ben'e verdikten sonra onu sokak kapısına kadar geçirdi. Hoş ve gizemli bir erkekti; kendisi hakkında hiçbir şey açıklamamakta ısrar ediyordu. Örneğin evli olup olmadığını bile bilmiyordu. Ama kadının yerinin evi olduğunu söylemesinden, evli olduğu sonucuna vardı. Telefonun yanından geçerken durdu. Şimdiye kadar hiç kimsenin özel telefon konuşmasını dinlememişti. Ama bu adam hakkında bilgi almak için bunu yapmalıydı.

Nefesini tutup, ahizeyi bir eliyle kaldırırken diğeriyle de, açtığı belli olmasın diye düğmeye bastı. Karşı tarafın telefonunun çaldığını işitebiliyordu. Boğuk bir kadın sesi, «Alo?» dedi.

«Sylvia?»

«Ben?» Kadın sevinmişti. «Ben, hayatım, neredesin? Biz seni evde bekliyor...»

Abby ahizeyi yerine koydu. 'Biz seni evde bekliyor...» Demek onu yalnız karısı değil, en azından bir de çocuğu bekliyordu. Kafasını sürekli meşgul eden bir soru vardı. Madem ailesi onun eve dönmesini bekliyordu ,neden Cedar Hills'deki bu işi kabul etmişti?

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Abby son sığır kamyonunun da çiftlikten çıkmasını izledikten sonra yüzünde memnun bir gülümsemeyle, durduğu beyaz boyalı tahta parmaklıklara doğru gelen Ben'e döndü. Ben'in yüzü, toz içindeydi. Sabahtan beri, satılmak üzere ayrılan sığırların kamyonlara yüklenmesine nezaret etmişti.

«Keşke John West, işlerin nasıl gittiğini kontrol etmek için ailesinden hiç kimsenin buraya gelecek zamanının olmadığını yazmasaydı diyorum,» dedi böbürlenerek. «Borcumun dörtte birini öderken, yüzünün alacağı ifadeyi görmek isterdim!» Başını üzüntüyle iki yana sallamasına rağmen gözleri pırıl pırıldı.

«Bu senin için önemli mi?»

«Hem de nasıl! West'lere kendimi ispat etmeye uğraşıyorum. Bundan daha iyisi olur mu?» Heyecanla Ben'e döndü. «Hadi eve gidip bunu kutlayalım.»

«Şimdi olmaz Abby. İşe paydos demeden önce yapmam gereken birkaç şey var.» Arkalarında kalan otlakta ilerlemekte olan iri yapılı, kavgacı Walt Penman'a bakan gözlerinde garip bir ifade değişikliği olmuştu. Yakınlarından geçip giden adamı dikkatle izliyordu. Walt'ı her gördüğünde olduğu gibi, Abby yine ürpermişti. Bu adam, Dave Corben'in yakın arkadaşıydı ve Da-

ve onu, babasının ölümünden birkaç ay önce işe almıştı. Abby, Walt'ın küçük gözlerini her görüşünde vahşi hayvanları hatırlardı. Ben'in adamın arkasından gitmesini izlerken, onunla sık sık karşılaşmadığı için kendi kendine şükretti.

Ben, onunla birlikte eve gitmeyi, Walt'ı gördüğü için mi reddetmişti? Ama neden böyle bir şey düşündüğünü bilemiyordu. Geldiğinden bu yana daha sekiz gün geçmiş olmasına rağmen, Ben çiftliğin muazzam işleyen hayatına kolayca adapte olmuş ve adamlar, Walt gibi birkaç istisna dışında, onun emirlerini hiç itirazsız yerine getirmeye başlamışlardı.

Eve doğru yürürken Abby'nin kaşları çatılmıştı. Hakkında hâlâ fazla bir şey bilmiyordu. Tek bildiği, Sylvia adında bir karısının olduğuydu ve telefonda ona, «Ben, hayatım,» demiş olmasıydı. Eğer kavga etmiş olsalardı ona 'hayatım' diye hitap etmezdi, ama aralarının iyi olduğu varsayılırsa bu kez de neden onu beraberinde Cedar Hills'e getirmemişti ve neden bundan sonra da getirmeyi düşünmüyordu? Abby sıkıntıyla içini çekti. Bu yakışıklı yabancıya duyduğu ilgiye mi, yoksa onun bu kadar ağzı sıkı davranmasına mı kızdığını kendi de bilemiyordu.

Mutfağa girdiğinde, Harry ütü yapıyordu. Genç kız kutlamayı unutmuştu bile. Tek başına kutlama olmazdı ki. Ütülenmiş değişik renklerdeki gömlekleri ve pantolonları görünce durdu. Phil'in genellikle, Sears'dan ısmarladığı yeşil kıyafetleri sevdiğini biliyordu.

«Kimin eşyalarını ütülüyorsun?» diye sordu.

Harry özür dilemeyle kendini savunma duyguları arasında bocalayarak baktı. «Yeni gelen

adamın. O...»

«Cüretine bak! Çamaşırlarını yıkamanı senden ne hakla istedi!»

«O istemedi, ben önerdim,» diye cevaplayan Harry, sanki hiçbir şey olmamış gibi gri gömleği ütülemeye devam etti. «Birisinin onunla ilgilenmesi gerekiyor Abby. Eğer oğlum olsaydı, memnuniyetle...»

Abby ona bakakaldı. «Ciddi olamazsın!»

«Çok ciddiyim. Adamdan çok hoşlandım. Hiç kimse, hatta sen bile, bana kiminle arkadaşlık edeceğimi söyleyemez.»

Abby burnundan soluyarak mutfaktan çıktı. Arkasından bakan Harry, onun, genç adama yakınlık göstermesine kızdığını biliyordu.

Ofise giren Abby, masanın arkasında duran döner koltuğa kendini attı. Masadaki kalın hesap defterine bakmak bile istemiyordu. Sırf Ben yemeklerini övdü diye, Harry boş zamanlarını bu adamın işine nasıl hasredebiliyordu? Analık duyguları güçlü bir tipti, ama aptal değildi. Yine de genç adam onun kalbini kazanmıştı.

Deftere işlemesi gereken faturaların hâlâ Ben'de olduğunu hatırlayınca, sıkıntılı bir tavırla yerinden kalktı. Kolundaki saate bir göz attı. Hâlâ ahırlarda olmalıydı. Ben'i bulduğu zaman, bundan böyle faturaların kendi sorumluluğunda olduğunu hatırlatacaktı ona.

Kapıya hafifçe vurması bir sonuç getirmemiş, yalnız aralık olan kapı biraz daha açılmıştı. Tam gitmeye hazırlanırken, holdeki masanın üzerinde duran ütülü çamaşırları görünce durdu. Küçük oturma odasına doğru hışımla yürürken, Harry'

ye için için köpürüyordu. Bakışları odada dolaşınca, perdelerin yıkanıp ütülenmiş olduğunu, evin baştan aşağı elden geçtiğini gördü. Bunlar Harry'nin işiydi.

«Teftiş günün mü?» diyen alaycı bir ses duyunca öfkeyle geri döndü, ama kapının eşiğine yaslanmış olan Ben'in yarı çıplak halini görünce nefesini tuttu. Yeni duştan çıkmışa benziyordu. Üzerinde, beline sardığı beyaz bir havludan başka bir şey yoktu. Abby'nin şaşkın bakışları, genç adamın sular damlayan kızıl kahverengi saçlardan ıslak bedenine, adaleli uzun bacaklarına ve çıplak ayaklarına kaydı.

«Hiç çıplak erkek görmedin mi?» diye takıldı genç adam.

Abby kıpkırmızı kesilmişti. «Tabii ki gördüm Gördüm de... beni şaşırttın.»

Doğruydu, çiftlikte çalışan işçilerin, çok sıcak günlerde bele kadar soyunup çalıştıkları oluyordu, ayrıca okul sıralarında erkek arkadaşlarıyla birlikte yüzmeye gittiklerinde hepsi mayolarla yüzüyordu, ancak bu durum çok farklıydı. Bir kere, bu küçük odanın samimi havası açık havada yoktu, sonra... Ben'in yakıcı güneş altında saatlerce çalışmasının sonucu edindiği bakır rengi teni, güçlü kuvvetli omuzları ve erkeksi havası, Abby'nin göğsünün sıkışmasına, dudaklarının kurumasına neden olmuştu.

«Beni burada görmek seni şaşırttı mı?» Erkeğin biçimli kaşları alaycı bir tavırla kalktıktan sonra yeniden gülümsedi. «Yoksa benden önce burada kalan arkadaşı mı özledin? Gönül işleri için daha pek erken.»

Abby önce bozuldu, arkasından öfkeyle, «O ka-

adamın. O...»

«Cüretine bak! Çamaşırlarını yıkamanı senden ne hakla istedi!»

«O istemedi, ben önerdim,» diye cevaplayan Harry, sanki hiçbir şey olmamış gibi gri gömleği ütülemeye devam etti. «Birisinin onunla ilgilenmesi gerekiyor Abby. Eğer oğlum olsaydı, memnuniyetle...»

Abby ona bakakaldı. «Ciddi olamazsın!»

«Çok ciddiyim. Adamdan çok hoşlandım. Hiç kimse, hatta sen bile, bana kiminle arkadaşlık edeceğimi söyleyemez.»

Abby burnundan soluyarak mutfaktan çıktı. Arkasından bakan Harry, onun, genç adama yakınlık göstermesine kızdığını biliyordu.

Ofise giren Abby, masanın arkasında duran döner koltuğa kendini attı. Masadaki kalın hesap defterine bakmak bile istemiyordu. Sırf Ben yemeklerini övdü diye, Harry boş zamanlarını bu adamın işine nasıl hasredebiliyordu? Analık duyguları güçlü bir tipti, ama aptal değildi. Yine de genç adam onun kalbini kazanmıştı.

Deftere işlemesi gereken faturaların hâlâ Ben' de olduğunu hatırlayınca, sıkıntılı bir tavırla yerinden kalktı. Kolundaki saate bir göz attı. Hâlâ ahırlarda olmalıydı. Ben'i bulduğu zaman, bundan böyle faturaların kendi sorumluluğunda olduğunu hatırlatacaktı ona.

Kapıya hafifçe vurması bir sonuç getirmemiş, yalnız aralık olan kapı biraz daha açılmıştı. Tam gitmeye hazırlanırken, holdeki masanın üzerinde duran ütülü çamaşırları görünce durdu. Küçük oturma odasına doğru hışımla yürürken, Harry'

ye için için köpürüyordu. Bakışları odada dolaşınca, perdelerin yıkanıp ütülenmiş olduğunu, evin baştan aşağı elden geçtiğini gördü. Bunlar Harry'nin işiydi.

«Teftiş günün mü?» diyen alaycı bir ses duyunca öfkeyle geri döndü, ama kapının eşiğine yaslanmış olan Ben'in yarı çıplak halini görünce nefesini tuttu. Yeni duştan çıkmışa benziyordu. Üzerinde, beline sardığı beyaz bir havludan başka bir şey yoktu. Abby'nin şaşkın bakışları, genç adamın sular damlayan kızıl kahverengi saçlardan ıslak bedenine, adaleli uzun bacaklarına ve çıplak ayaklarına kaydı.

«Hiç çıplak erkek görmedin mi?» diye takıldı genç adam.

Abby kıpkırmızı kesilmişti. «Tabii ki gördüm Gördüm de... beni şaşırttın.»

Doğruydu, çiftlikte çalışan işçilerin, çok sıcak günlerde bele kadar soyunup çalıştıkları oluyordu, ayrıca okul sıralarında erkek arkadaşlarıyla birlikte yüzmeye gittiklerinde hepsi mayolarla yüzüyordu, ancak bu durum çok farklıydı. Bir kere, bu küçük odanın samimi havası açık havada yoktu, sonra... Ben'in yakıcı güneş altında saatlerce çalışmasının sonucu edindiği bakır rengi teni, güçlü kuvvetli omuzları ve erkeksi havası, Abby'nin göğsünün sıkışmasına, dudaklarının kurumasına neden olmuştu.

«Beni burada görmek seni şaşırttı mı?» Erkeğin biçimli kaşları alaycı bir tavırla kalktıktan sonra yeniden gülümsedi. «Yoksa benden önce burada kalan arkadaşı mı özledin? Gönül işleri için daha pek erken.»

Abby önce bozuldu, arkasından öfkeyle, «O ka-

dar böbürlenme Ben Franklin!» dedi. «Ben Harry kadar kolay etkilenmem!»

«Öyle mi?» Abby'ye doğru bir adım atınca, genç kız geriledi. «Göreceğiz! Fikrini değiştirmeye çalışmak benim için büyük bir zevk olacak... yoksa?» Sesinde imalı bir ton belirdi. «Erkeklerden nefret edermiş gibi davranarak onları kızıştırmak mı amacın? Buna hiç dayanamam işte.»

O kadar yakınında duruyordu ki, Abby onun bedeninden yükselen erkeksi havayı hissedebiliyordu. Boğazından yükselen şaşkınlık dolu çığlık, erkeğin onu kendisine doğru çekip, dudaklarına kapanmasıyla boğuldu. Şimdiye kadar, kendinden bu kadar emin, hareketlerinin ne gibi bir etki yaratacağını bilen bir erkek tarafından hiç öpülmemişti. Sersemlemişti.

Birden çok garip bir şey oldu. Genç kız, kendini, düşlerinde bile tatmadığı büyük bir zevk âleminde bulmuştu. Kaçmak için mücadele etmek istiyor, ama yapamıyordu. Ben'in dudakları onda, şimdiye kadar tanımadığı birtakım duygular uyandırıyordu. Elleriyle onu sıkı sıkıya kendisine bastırmıştı. Abigail Mackenzie, şimdiye kadar varlığının farkına bile varmadığı bir ateşin içini sardığını hissediyordu. Bedenini onun bedenine bastırarak, içinden yükselen arzunun etkisiyle öpüşlerine büyük bir istekle karşılık vermeye başladı. Birden, odanın içini dolduran bir ses onları daldıkları rüyadan uyandırdı.

«Özür dilerim...»

Çiftliğin en genç işçisi olan Joe'nun şaşkın sesi üstlerinde soğuk bir duş etkisi yaratmıştı. Joe saçları her zamanki gibi darmadağınık, ağzı hayretten bir karış açık bir halde, kapının eşi-

ğinde durmuş onlara bakarken Abby aceleyle Ben'in kollarından sıyrıldı. Utancından yanakları pembeleşmişti.

«Masanın üzerinde,» diye ters ters konuştu Ben. Joe mahcup bir tavırla içeri girip, masanın üzerinde duran fotoğraf makinesini aldı. «Nasıl fotoğraf çekildiğini sana daha sonra gösteririm.»

«Şey... sağol Ben... Özür dilerim, ben...»

«Önemli değil Joe.»

Joe aceleyle dışarı çıkınca, Abby öfkeyle, «Tatmin olmuşsundur herhalde,» dedi. «Şimdi çiftlikte herkes benim... yani seninle benim...»

«Seviştiğimizi mi öğrenecek? Halbuki ben de, senin de her kadın gibi normal tepkilerin olduğunu öğrenmelerinin, frijid olduğun konusunda çıkan dedikodulardan daha iyi olduğunu sanıyordum.»

«Ne dedin? Benim arkamdan nasıl böyle şeyler söyleyebilirler?»

«İşçilerin kendi aralarında neler konuştuklarını bir duysan, çok şaşarsın,» dedi Ben kuru bir sesle. Gömleklerin yanında duran paketten ince bir puro çıkarıp yaktı. «Ama artık düşünceleri değişeceği için sevinmelisin.»

Abby köpürüyordu. «Umurumda bile değil.» Kapıya doğru yürürken, bir yandan da bluzunu düzeltiyordu.

«Neden? Bir senelik maaşıma bahse girerim ki, kısa bir süre sonra buraya gelip dahasını isteyeceksin. Hiç de öyle isteksiz bir halin yok.»

«Seni... seni kendini beğenmiş...» Uygun sözcüklerini bulamayınca sustu. «Dave Corben'i işten attığım gibi sana da yol verebileceğimi unutuyorsun.»

dar böbürlenme Ben Franklin!» dedi. «Ben Harry kadar kolay etkilenmem!»

«Öyle mi?» Abby'ye doğru bir adım atınca, genç kız geriledi. «Göreceğiz! Fikrini değiştirmeye çalışmak benim için büyük bir zevk olacak... yoksa?» Sesinde imalı bir ton belirdi. «Erkeklerden nefret edermiş gibi davranarak onları kızıştırmak mı amacın? Buna hiç dayanamam işte.»

O kadar yakınında duruyordu ki, Abby onun bedeninden yükselen erkeksi havayı hissedebiliyordu. Boğazından yükselen şaşkınlık dolu çığlık, erkeğin onu kendisine doğru çekip, dudaklarına kapanmasıyla boğuldu. Şimdiye kadar, kendinden bu kadar emin, hareketlerinin ne gibi bir etki yaratacağını bilen bir erkek tarafından hiç öpülmemişti. Sersemlemişti.

Birden çok garip bir şey oldu. Genç kız, kendini, düşlerinde bile tatmadığı büyük bir zevk âleminde bulmuştu. Kaçmak için mücadele etmek istiyor, ama yapamıyordu. Ben'in dudakları onda, şimdiye kadar tanımadığı birtakım duygular uyandırıyordu. Elleriyle onu sıkı sıkıya kendisine bastırmıştı. Abigail Mackenzie, şimdiye kadar varlığının farkına bile varmadığı bir ateşin içini sardığını hissediyordu. Bedenini onun bedenine bastırarak, içinden yükselen arzunun etkisiyle öpüşlerine büyük bir istekle karşılık vermeye başladı. Birden, odanın içini dolduran bir ses onları daldıkları rüyadan uyandırdı.

«Özür dilerim...»

Çiftliğin en genç işçisi olan Joe'nun şaşkın sesi üstlerinde soğuk bir duş etkisi yaratmıştı. Joe saçları her zamanki gibi darmadağınık, ağzı hayretten bir karış açık bir halde, kapının eşi-

ğinde durmuş onlara bakarken Abby aceleyle Ben'in kollarından sıyrıldı. Utancından yanakları pembeleşmişti.

«Masanın üzerinde,» diye ters ters konuştu Ben. Joe mahcup bir tavırla içeri girip, masanın üzerinde duran fotoğraf makinesini aldı. «Nasıl fotoğraf çekildiğini sana daha sonra gösteririm.»

«Şey... sağol Ben... Özür dilerim, ben...»

«Önemli değil Joe.»

Joe aceleyle dışarı çıkınca, Abby öfkeyle, «Tatmin olmuşsundur herhalde,» dedi. «Şimdi çiftlikte herkes benim... yani seninle benim...»

«Seviştiğimizi mi öğrenecek? Halbuki ben de, senin de her kadın gibi normal tepkilerin olduğunu öğrenmelerinin, frijid olduğun konusunda çıkan dedikodulardan daha iyi olduğunu sanıyordum.»

«Ne dedin? Benim arkamdan nasıl böyle şeyler söyleyebilirler?»

«İşçilerin kendi aralarında neler konuştuklarını bir duysan, çok şaşarsın,» dedi Ben kuru bir sesle. Gömleklerin yanında duran paketten ince bir puro çıkarıp yaktı. «Ama artık düşünceleri değişeceği için sevinmelisin.»

Abby köpürüyordu. «Umurumda bile değil.» Kapıya doğru yürürken, bir yandan da bluzunu düzeltiyordu.

«Neden? Bir senelik maaşıma bahse girerim ki, kısa bir süre sonra buraya gelip dahasını isteyeceksin. Hiç de öyle isteksiz bir halin yok.»

«Seni... seni kendini beğenmiş...» Uygun sözcüklerini bulamayınca sustu. «Dave Corben'i işten attığım gibi sana da yol verebileceğimi unutuyorsun.»

«Hayır Abby, beni kovamazsın. West'lerden kurtulmak istiyorsan, ki anladığım kadarıyla tüm hayatını buna bağladın, bana sandığından daha çok ihtiyacın var.» Düşünceli bir hali vardı. «Kendini genç bir kadın olmanın zevkli yanlarından uzak tutmanın asıl nedeni bu mudur diye merak ediyordum. Onlardan kim bilir ne kadar çok nefret ediyor olmalısın ki, bütün benliğini bu işe vermişsin.»

Abby şu anda ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu düşünmeye o kadar dalmıştı ki, son sözlerini duyamamıştı. İki haftaya kadar sığırların yaylaya çıkarılması gerekiyordu ve bu iş için Ben Franklin gibi birine gerçekten ihtiyacı vardı. Onun hakkındaki kişisel düşünceleri ne olursa olsun, işçiler üzerinde kurduğu otorite tartışma götürmezdi.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, Ben, «Ne demek istediğimi anlıyor musun Abby?» dedi. «Erkekleri ilgilendiren konuları bana bırak. Yayla bir kadına göre değildir.»

«Ama ben hep yaylaya çıkardım,» dedi Abby düşünmeden.

«Belki eskiden öyle yapardın, ama bu, işçilerin yanlarında tek başına bir kadın olmasından hoşlandıkları anlamına gelmez.»

«Ama bana hiç şikâyette bulunmadılar.»

«Patronun kızına, o yanlarında olduğu zaman kullandıkları kelimelere dikkat etmek zorunda olduklarını, ya da en sevdikleri konulardan bahsedemediklerini söylemelerini mi bekliyordun?»

«Ah şu erkekler!» dedi nefretle. «Tek düşünceleri kadınlar ve onlarla ne yapabilecekleri.»

«Kadınlar da aynı şeyi yapmazlar mı? Kız ar-

kadaşlarınla oturup da, erkek arkadaşını konuştuğun hiç olmadı mı?»

Abby itiraz etmek için ağzını açtı, ama on altı yaşındayken, yani bundan çok uzun yıllar önce, kız arkadaşı Debby'yle birlikte oturup, son çıktığı erkek arkadaşından nasıl saatlerce bahsettiğini hatırlayınca sustu.

«Son zamanlarda değil,» dedikten sonra, Joe'nun çıkarken kapadığı kapıyı hırsla açtı.

Ofise gidene kadar, Ben'in bilmiş gülümsemesi peşini bırakmamıştı. Ama ofise girince öfkeyle durdu, Ben'in yanına, faturaları istemeye gitmiş ve bundan hiç söz edemeden çıkmıştı. Ayrıca Harry'nin onun çekiciliğine kapılarak, esiri haline girdiğini ve bu konudaki duygularından da bahsetmeyi unutmuştu. Dürüst olmak gerekirse, çekici yönleri pek çoktu... Ama Abby ondan hiç etkilenmiyordu. Öpüşmesinin uyandırdığı duygular, hazırlıksız olmasının doğal bir sonucuydu. Olgunluk çağlarındayken uykuda olan bazı duygularını uyandırmıştı, ama bu duygularının meyve vermesi için, Ben Franklin'den çok farklı bir erkek gerekiyordu. Öyle bir erkek ki, kadının geleneksel yerini önemsemeyen, onu olduğu gibi kabul eden biri. Öyle bir erkek ki, beraberliklerini, görevlerin eşit bir biçimde paylaşılması olarak kabul eden ve hepsinden de önce, evli olmayan bir erkek.

Aradan iki gün geçmişti. Kahve molasından sonra işçiler işlerinin başına dönüyorlardı.

«Madem ikimiz de aynı yere gidiyoruz, neden benimle birlikte gelmiyorsun?» diye soruyordu Ben ısrarla.

«İkimizin birden aynı anda buradan uzak olması şart değil de ondan,» diye cevapladı Abby inatla. «Kasabadan istediklerini getirebilirim.»

«Banka müdürünün, işlerimi benim yerime Abby Mackenzie'nin yapmasını nasıl karşılayacağını bilemem!» dedi Ben kuru bir sesle. «Eğer işten kaçmaya çalıştığımı sanıyorsan, sana şunu hatırlatayım ki, buraya geldiğimden beri ilk kez kasabaya iniyorum.»

«Biliyorum,» dedi Abby alçak bir sesle. «Eğer ihtiyacın varsa... avans istiyorsan, sana bir miktar...»

«Buna gerek yok,» diye sözünü kesti. Kapıyı açıp geçmesini bekledi. «Bir erkek olarak kendi başıma yapmam gereken bazı işler var.» Uzun yapının önündeki yola çıktılar. Yazın başlarında olmalarına rağmen, toprak daha şimdiden kuruydu. Abby endişeyle, tepeleri saran sedir ağaçlarına baktı. Kuraklık böyle giderse her an bir yangın çıkabilirdi.

«Pekâlâ,» dedi yorgun bir tavırla. «Yarım saate...»

«Hayır. Yirmi dakika sonra sen hazır ol. Hem de benim arabamla gideceğiz,» dedikten sonra ahırlara doğru ilerledi. Abby çok içerlemişti. Bir süre arkasından baktıktan sonra omuzlarını silkti ve babasının beş yıl önce kendisine armağan olarak verdiği atı Glory'yi görmek için ahırlara doğru yöneldi. Doğumu yaklaşan Glory'yi pek dışarı bırakmadıklarından, Abby onu daha sık ziyaret eder olmuştu.

Atının başını kendine doğru çekerek, «Merhaba, tatlım,» diye mırıldandı. «Annemiz nasıllar? Şanslı bir hanım olduğunu biliyor muydun? Ya-

kında bir bebeğin olacak... ona sen bakacaksın, en yeşil otları nerede bulacağını, korktuğu zaman korunmak için sana koşması gerektiğini ona hep sen öğreteceksin.» Gülerek Glory'nin boynunu okşadı. «Onun hayatındaki en önemli varlık sen olacaksın. Ne güzel, değil mi?»

At, sanki söylenenleri anlıyormuş gibi, mutlu mutlu kişnedi. Kulaklarını dikmiş, Abby'nin tatlı tatlı konuşmasını dinliyordu.

Beş dakika kadar sonra Abby ahırdan çıktığında, Ben'in bungalovuna doğru gittiğini gördü. Atıyla konuşmalarını duymuş muydu acaba? Duysa ne olurdu ki? Omuzlarını silkti: Onun için, doğal görevini yapan bir atın aynı işlevi yapan bir kadından daha önemli olmadığını sanıyordu. İki gün önce aralarında geçen sahne gözlerinin önüne geldi. Biraz sonra Ben, yeşil station vagonuyla kapıya geldi.

Abby'nin üzerindeki kot pantolonla bluza bir göz attıktan sonra arabadan inip ona yardım etmeye yeltenmedi bile. Abby koltuğa geçip, kapıyı öfkeyle kapadı.

Ben'in çenesi bir an için seğirdi. Araba yolundan anayola doğru dönerlerken, «Kasabada birlikte bir yemek yiyebileceğimizi düşünmüştüm. Yemek yenecek iyi bir yer, biliyor musun?»

«'İyi' demekten kastın, senin etrafında pervane olacak güzel garson kızlar mı? Bildiğin gibi burada, Texas'taki güzeller yoktur.»

«Farkındayım,» dedi Ben kuru bir sesle. Geri kalan on beş kilometrelik yolu her ikisi de konuşmadan aldılar. Bu adam gönlünü hoş edecek aptal kadınlar istiyorsa, neden Texas'ta kalmamıştı? Ama okuduklarına ve duyduklarına bakı

lırsa, orada da bu türden kadınlar pek yoktu. Ama hepsinden de öte, neden karısının yanına dönmemişti? Bakışlarını direksiyonda oturan erkeğin profiline çevirdi.

Şapkasını çıkarıp arka koltuğa atmıştı. Gür saçları, güneşten yanmış esmer alnının üzerinde serbestçe dalgalanıyordu. Biçimli burnu, keskin çizgili dudakları ve sert çenesiyle her kadının rüyasına girecek kadar yakışıklıydı. Öyleyse adını taşıyan kadın, onu yanında tutacağı yerde, neden önce Texas'ta, ardından da Cedar Hills'de çalışmasına izin veriyordu?

Ana caddenin üzerindeki Sage otelinin önüne gelince, Ben arabayı park etti. «Burası yemek yemek için iyi bir yere benziyor,» dedi. «Saat birde burada buluşalım.»

Abby alàycı bir tavırla, «Sağ ol,» dedikten sonra arabadan çıktı.

«Birde burada olacak mısın?»

«Başka ne yapabilirim ki?» diye takıldı ve Ben'in ne demek istediğini anlayıp da ona bir cevap vermesine fırsat bırakmadan, ana caddeden aşağı doğru yürümeye başladı. Önce Harry'nin istediklerini aldı. Sonra da kendisine iki bluz aldı. Tekrar ana caddeye çıktığında, Ben'le buluşana kadar zaman geçirmek için dükkânların vitrinlerine baka baka ilerlemeye başladı. Debby'nin ablasının işlettiği butiğin önüne gelince durdu. Vitrinde duran birbirinden güzel elbiselere, görmeyen gözlerle bakıyordu.

«Abby! Kasabada ne işin var?»

Abby daldığı âlemden uyanıp, arkadaşı Debby Warner'in siyah gözlerine baktı. Debby de ablası Verna'ya işlerinde yardımcı oluyordu.

«Biraz alışverişim vardı. Bu arada bizim yeni kâhya da kasabaya inmek istedi, ben de onunla birlikte geldim.»

«Dave'i kovduğunu duydum. Böyle şeyleri nasıl yaptığını bir türlü anlayamıyorum Abby! Yani, senin yerinde olsam, Dave Corben gibi bir adamı öyle kolayca kovamazdım.»

«Çok zor olmadı,» dedi Abby kısaca. Bakışları, arkadaşının siyah saçlarına, tenine çok iyi giden limon sarısı rengindeki pantolon bluz takımına takılmıştı. Verna, Melville'e döndüğünden beri kardeşinin giyimini oldukça değiştirmişti. O gelene kadar Debby de aynı Abby gibi kot pantolon ve bluzdan başka bir şey giymezdi. Abby bu konuyu açınca, Debby gülümsedi.

«Oh, Verna beni baştan aşağı elden geçiriyor. Kasabaya modayı getiren bir kadının kardeşinin, zevksiz giyinmemesi gerektiğini ileri sürüyor.»

«Butiğin işleri nasıl gidiyor?»

«Şimdi daha iyi. Ama Verna için, Hanley'de satılan giysileri giymeye alışmış kadınlara modayı öğretmek kolay olmadı.»

Abby elinde tuttuğu Hanley torbasını arkasına gizledi. Arkadaşının fikirlerinin bu kadar değişmesine şaşmıştı. Ama ablasını desteklemesinden daha normal bir şey düşünemiyordu.

«Verna'nın boşanma işlemleri tamamlandı mı?»

«Bu günlerde tamamlanacak. Bazen Darrel'dan ayrıldığına pişman olmasından korkuyorum, ama o pişman olmadığını söylüyor.» Debby'nin yüzü canlanmıştı. «Seninle karşılaştığıma çok sevindim. Çiftliğe kadar gelmeme gerek kalmadı

artık. Ne zaman telefon etsem, evde yoksun.»

«Bir çiftlik mutfaktan idare edilmez,» dedi Abby kuru bir sesle. «Her neyse, niçin beni arıyordun?»

«Cumartesi akşamı bir parti veriyoruz. Tabii sen de davetlisin.» Debby hafifçe kızardı. «Al Smith de geliyor. Onu okuldan hatırlıyor musun? Bir süreden beri güneyde çalışıyordu, ama artık geri döndü.»

«Yaa!» Arkadaşının, lise yıllarında kendisine asılan avare ruhlu gence karşı birden böyle ilgi duyması karşısında, içinde tanımlayamadığı bir acı duydu.

«Beraberinde getirebileceğin birisi var mı?» diye sordu Debby. Gözlerinde, bir zamanlar arkasında bir dolu gencin koştuğu Abby'nin, şimdi hiç erkek arkadaşı olmamasına duyduğu üzüntü vardı.

«Yok, ama eğer bu parti çiftler içinse, yalnız gelerek seni zor duruma düşürmek istemem.»

Arkadaşının sesindeki alınmış tonu hisseden Debby aceleyle, «Yo, hayır, çiftler için değil,» diye atıldı. «Hem sen de biliyorsun ki, burada bekâr erkek sayısı, bekâr kızlardan daha çok. Gelmene çok sevinecеklerdir.»

Abby kolundaki saate bir göz attı. «Sağ ol. Gitmem gerek Debby, saat birde Ben Franklin'le otelde buluşacağız.»

Debby çok şaşırmıştı. «Ben Franklin mi? Şaka ediyorsun herhalde. Böyle ad olur mu hiç?»

«Annesi vatanını seven bir Amerikalıymış ve oğullarına ünlü Amerikalıların adını vermiş.»

«Eh, herkesin kendine göre bir zevki vardır!» Debby arkadaşının koluna girdi. «Biraz seninle

yürüyeyim. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.»

'O kadar da uzun olmadı,' diye içinden geçirmesine rağmen, arkadaşının tatlı tatlı konuşması Abby'yi rahatlatmıştı. Birbirlerini çok iyi tanıdıklarından, Debby'nin Al Smith'e âşık olduğunu anlamakta hiç zorluk çekmedi.

Birden Debby onu durdurdu. «Şuna bak! Kim olduğunu biliyor musun, tatlım?»

Onun bakışlarını izleyen Abby, bankadan çıkmakta olan Ben Franklin'i gördü. Gömleğinin cebine bir takım kâğıtlar yerleştiriyordu.

«O benim yeni kâhyam,» dedi sakin bir tavırla. Arkadaşının şaşkın yüzünü görünce ekledi. «Ben Franklin.»

«Harika bir adam,» diye fısıldadı Debby. «Abby... onun gibi bir erkekle çalışıyor da, ona nasıl âşık olmuyorsun, bir türlü anlayamıyorum.»

«Göremediğin bazı yönlerini görüyorum,» diye Abby arkadaşının konuşmasını kesti, ama Debby onu duymamıştı bile.

«Cumartesi akşamı onu da getirmelisin. Eğer sen ilgilenmiyorsan bile Verna'nın Darrel'ı unutmasına yardımcı olur. Hadi onu yakalayalım da kendisine söyleyeyim.»

«Ama o...» diye başladıysa da, arkadaşının kolundan çekip, Ben'in arkasından koşturması üzerine, Debby'ye onun evli olduğunu açıklamaya fırsat bulamamıştı. Zaten söylese bile, Debby eşi hakkında bir soru sorarsa, Ben hemen durumu anlayacaktı.

Onları gören Ben durdu. Abby arkadaşını tanıştırınca, şapkasını çıkarıp, genç kızı selamladı.

«Abby'ye, cumartesi günü vereceğimiz partiye

sizi de getirmesini söylüyordum,» dedi Debby heyecanla. «Buranın yabancısı olduğunuza göre, yeni insanlarla tanışmış olurdunuz.» Ben, Debby'nin heyecanlı yüzüne bakıp gülümseyince, kızcağız heyecanla yutkundu.

«Çok naziksiniz, Miss Warner. Kasabalılarla tanışmaktan mutluluk duyacağım.» Abby'ye baktı. «Bugüne kadar, yalnız Cedar Hills'de yaşayanlarla tanışma fırsatı buldum.»

«Öyleyse, cumartesi akşamı saat sekizde bekliyoruz.» Debby gözlerini Ben'den alamıyordu. Ben şapkasıyla onu selamladıktan sonra Abby'yi dirseğinden tutup, otele doğru yürümeye başladılar. «En iyi giysilerinizle gelin!» diye Debby arkalarından seslenince, Abby'nin kaşları çatıldı. Arkasına dönüp arkadaşına baktı. Debby ellerini kalbine bastırmış, gözlerini göğe kaldırmış duruyordu.

«Seni arkadaşının partisine götürmemi istemiyor musun?» diye sordu Ben. Abby'nin yüzünün ne kadar allak bullak olduğunu yan gözle görmüştü.

«Benim için fark etmez,» diye ters bir sesle cevap verdi Abby. Bir yandan da, karısı evde tek başına otururken, onun nasıl böyle eğlenmeyi düşünebildiğini aklı almıyordu.

«İyi,» dedi Ben. «Güzel bir gece geçireceğe benzeriz.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cumartesi gecesi saat yedide, Abby, Ben'e kapıyı açtığında, onun, üzerine giydiği lacivert renkli pantolonla çiçekli bluzuna alay edercesine bakması üzerine, gecenin hiç de iyi geçmeyeceğini düşünmeye başladı.

«Parti için üstünü değiştirmemişsin,» dedi genç adam.

«Parti için hazırım,» dedi buz gibi bir sesle. «Warner'ların verdikleri partilerde giyime pek önem verilmez.»

«Arkadaşının, 'en iyi giysilerinizle gelin' dediğini sanıyordum,» derken Ben'in bakışları sertleşmişti.

«Debby için bu en iyi pantolonunu demektir ve üstünü de yeni aldım.»

Kısa bir süre için bakışları karşılaştı, sonunda Ben kayıtsızca omuzlarını silkti, ama peşinden arabaya doğru ilerlemekte olan Abby onun öfkeli olduğunu hissedebiliyordu.

Yolculukları sessizlik içinde geçiyordu. Bu gerilim dolu atmosfer Abby'nin kızmasına neden oluyordu. Temizdi... daha yeni duştan çıkmış, saçlarını ipek gibi yumuşak ve parlak olana kadar fırçalamıştı. Teni de, yüzündeki birkaç çilin dışında pırıl pırıldı... hatta dudaklarına, pek ender yaptığı bir şey olarak ruj bile sürmüştü. Yoksa Verna'nın butiğinde duran son model elbise-

lerden birini giymesini mi beklemişti? Bunu düşününce havası biraz yumuşadı. Böyle bir giysiyle partiye gitseydi, Debby onu görünce kim bilir nasıl şaşırırdı.

Ama kapı açıldığında şaşıran kendisi oldu. Debby üzerine güzel bir gece kıyafeti giymiş ve nefis bir makyaj yapmış olarak onları karşılamıştı. Debby'nin de, üzerindeki kıyafeti görünce, bakışlarındaki hoşnutsuzluğun farkına vardı, ama neyseki gençlerden bir bölümü de onun gibi giyinmişti.

Debby kulağına, «Dave burada,» diye fısıldadı. Aynı anda Dave'in kocaman gövdesi arkadaşının arkasında belirmişti.

Gergin bir tavırla Abby'ye gülümsedi. «Merhaba Abby,» dedi ve yanında duran Ben'i görmezlikten gelerek kızın koluna girip onu yanına çekti. «Seninle konuşmak istiyorum.» Daha fazla açıklama yapmadan, onu bahçede dans pisti olarak kullanılan alanın yanındaki karanlık bir köşeye götürdü. Abby arkaya baktığı zaman, Debby'nin Ben'i Verna ile tanıştırdığını gördü. Son derece güzel giyinmiş ve mükemmel bir makyaj yapmış olan Verna tatlı bir gülümsemeyle Ben'in gözlerinin içine bakıyordu.

Dave onu kolundan sıkıca tutup kendisine doğru çevirince, Abby öfkeyle, «Ne var Dave?» diye sordu. Erkeğin alnında biriken ter damlacıklarını ve yüzüne dikili olan mavi gözlerdeki öfkeyi beğenmemişti.

«Ne olduğunu pekâlâ biliyorsun Abby,» derken kollarını iyice sıkıyordu. «Sana, o kovboydan kurtulup, beni ait olduğum yere geri alman için son bir şans daha tanıyorum.»

Abby buz gibi bir sesle, «O kovboy işini çok iyi biliyor,» dedi. Ben'i savunmasına kendi bile şaşmıştı.

«Tanrı aşkına Abby, başından defet onu,» diye ısrar etti Dave. «Baban gibi sen de bana güven. İçimden bir ses, bir gün, bu adamı işe aldığına pişman olacağını söylüyor.»

Abby başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. «Babam sana güveniyordu. Bense ona güveniyorum.»

Ben'in yavaşça yanlarına geldiğini her ikisi de fark etmemişti. Ben sakin bir sesle, «Benimle dans etmeye söz vermiştin Abby... Zamanı geldi sanırım,» dedi.

İki adam birbirlerini nefretle süzdükten sonra, Dave bakışlarını Ben'in yeşil gözlerinden çekti. Kendi kendine homurdanarak Abby'yi Ben'e doğru itti. Ben ellerini uzatıp Abby'yi tam zamanında yakaladı ve onu bedenine yasladı. Dave topuklarının üzerinde dönerek öfkeyle yanlarından uzaklaşmıştı.

Ben, müziğe uyum sağlamalarını bekledikten sonra, sakin sakin, «Konu neymiş?» diye sordu.

Abby bir türlü ona cevap veremiyordu. Dave'le aralarında geçen olaydan sonra bir de Ben'in kolları arasında olmaktan midesi kasılıyordu. Yutkundu ve gözlerinde biriken yaşları ona göstermemeye çalıştı.

Ben onu kollarında daha da sıktı. «Sormama gerek yok herhalde? Beni başından atıp, onu geri almanı istiyordu, değil mi?»

Abby başıyla onayladı.

«Böyle bir şey yapmak istiyor musun?»

«Hayır!» Sonunda kendinde konuşacak gücü

bulmuştu. «Hiçbir erkek, hele hele Dave Corben, bana ne yapacağımı söyleyemez.»

Bunları söylerken başını arkaya atmıştı, Ben' in çenesinin kasıldığını ve gözlerinde garip bir parıltıyla kendisine baktığını gördü.

«Ama bir gün, ya onun ya da başka bir erkeğin, yapındaki kadınlıkla bağdaşmayan yönleri yumuşatmasına izin vermen gerekecek.» Ben kısılı gözlerinin ardından Abby'nin pembeleşen yüzünü inceliyordu. «Daha önce de dediğim gibi, bunu ben deneyebilirim.»

«Senden daha güçlü bir erkek ister!» Ellerini beline dayamış, alaylı alaylı yüzüne bakıyordu.

«O zaman Dave'i bir daha dene,» dedi Ben soğuk bir öfkeyle. «Gözlerinde parlayan yaşlara bakılırsa, ilk adımı atmış bile. Bu durumda seni ona teslim etmek daha akıllıca olur.»

«Tabii, öyle yap,» dedi Abby tatlı tatlı. «Hiç olmazsa o...»

«Hiç olmazsa... o ne?»

«Hiç olmazsa...» Yerine söyleyebileceği başka bir sözcük ararken, gözleri başka bir erkekle dans etmekte olan Verna'ya takılınca, «Hanım hanımcık kadınlardan hoşlanmıyor,» dedi.

Ben onun pantolonunu şöyle bir süzdü. «Haklısın. Avantaj onda. Ben kadının, her zaman olmasa bile, yine de kadın gibi giyinmesinden hoşlanırım, delişmen delikanlılar gibi değil.»

Arkasını dönüp, Verna'ya doğru ilerlerken, Abby ağzı bir karış açık, onun gitmesini izledi. Ben, Verna'yı kollarının arasına alıp da yanağını parlak saçlarına gömünce genç kızın boğazına bir yumru takıldı.

Saat on biri geçmişti. Abby eski arkadaşlarından bir grupla birlikte merdivenlere oturmuş, eski günlerden söz ediyordu. Tam bu sırada Ben yanlarına geldi. Ama gruba katılacağına, çemberin dışında durmuş, onları izliyordu. Onu gören Abby, komşu çiftliklerden birinin sahibinin yakışıklı oğlu, Clint Edwards'ın anlattığı komik olayı abartmalı bir ilgiyle dinliyormuş gibi yaptı. Birden, bir el kolunu tuttu. Ben yavaşça, «Gitme zamanı geldi Abby,» diyordu.

Grupta bulunan herkes, bu uzun boylu adamın, Abby'yi, ona sahip çıkarcasına kolundan tutması üzerine sustu. Karışıp karışmamak konusunda tereddütlüydüler.

«Birkaç dakikaya kadar Ben,» dedi Abby, gayet sakin bir tavırla. Öfkeden kaynarken bu kadar sakin görünebildiği için kendi kendini tebrik etti.

«Şimdi Abby.» Ben onu oturduğu iki erkeğin arasından çekip aldı. Ben'in kendinden emin tavrı karşısında hiçbiri itiraz etmeye kalkışmamıştı. Ev sahiplerine teşekkür ettikten sonra Ben onu station vagonun yanına götürdü.

Abby öfkesini boşaltmadan önce arabanın çiftlikten çıkmasını bekledi. Sonra patladı.

«Bana nasıl böyle karışabilirsin Ben Franklin?»

«Çünkü gitmeye hazırdım,» dedi Ben, sakin bir sesle.

«Öyleyse neden gitmedin? Beni eve bırakabilecek bir dolu insan vardı.»

«Farkındaydım. Ama seni getiren ben olduğuma göre, seni götürenin de ben olması gerektiğine inanıyorum. Gördüğün gibi, annem beni

çok iyi yetiştirdi. Bana hep...»

«Annenin sana ne söylediği umurumda bile değil,» diye mırıldandı genç kız. Sakinleşmişti. ama tamamen yatışmamıştı. «Eğer onunla karşılaşma olanağım olsaydı, seni doğurduğu için onu teselli ederdim.»

Ben keyifle gülümsedi. Cümlenin son bölümünü duymamış gibi davranarak, «Karşılaşmanız büyük bir olay olurdu! Birbirinize çok benziyorsunuz... yalnız görünüm olarak değil, özellikle kişilik yönünden,» dedi.

«Ne demek istedin şimdi?» Çok şaşırmıştı.

Ben omuzlarını silkti. Yüzü, bembeyaz dişlerini açıkta bırakan bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. «O da senin gibi dediğim dedik bir kadındı. Hiçbir erkeğin onu yola getiremeyeceğine inanıyordu... ama babam sahneye çıkınca, anneme bunun tam tersini ispat etti.»

Abby bir süre düşündükten sonra sordu. «Bir erkeğin isteklerine boyun eğmek zorunda kaldığı için, yaşadığı her andan nefret etmediğini nereden biliyorsun?»

Ben uzunca bir süre cevap vermeyince, Abby, onu gücendirmiş olabileceğini düşünmeye başladı. Ama Ben yeniden konuşmaya başladığında, sesinde bir yumuşaklık vardı.

«Çünkü babama karşı olan duygularını gizlemeye kalkmadı. Babam da ona karşı olan duygularını gizlemedi. İlk zamanlardaki... zorluklardan dolayı aşklarının daha da güçlü olduğunu düşünmüşümdür hep.»

Abby'nin hayalinde mutlu bir aile yuvası canlanıyordu... Bir kadınla bir erkeğin birbirlerini ve çocuklarını büyük bir içtenlikle sevdikleri

mutluluk dolu bir yuva.

Genç kız bu düşünceyle içini çekti. «Annem, ben beş yaşındayken ölmüş. Onu hatırlamıyorum bile, babamsa ondan bahsetmekten hep kaçınırdı.»

Ben dönüp ona baktı. «Babanı çok iyi anlıyorum. Karım hakkında konuşmak benim için de zor olurdu, eğer...» Ön camdan içeri vuran ay ışığının altında, Abby onun direksiyonu tutan parmaklarının kasıldığını görebiliyordu.

'Zaten karından bahsetmeye yanaşmıyorsun,' diye geçirdi içinden. Keyfi kaçmıştı. Ne biçim bir erkekti bu? Hiç tanımadığı bir kızı öpmüştü, üstelik patronu olan bir kızı. Ayrıca bütün gece Verna'yla açıkça flört etmişti.

«Sana hiçbir şeyin zor geldiğini sanmıyorum,» diye terslemesi üzerine, Ben hayretle yüzüne baktı ve bir süre onu inceledikten sonra içini çekti.

Arabayı ani bir hareketle yolun kenarına çekip durdurunca, Abby cama çarpmamak için bir eliyle ön panoya tutunurken, bir yandan da korkuyla, «Neden durduk?» diye sordu.

«İki işi bir anda yapamadığım için,» dedi Ben sertçe. «Bir, arabayı kullanmak; iki, o bıçak gibi keskin dilini bir dakika için durdurmak.»

Uzanıp onu omuzlarından sıkıca kavrayınca, Abby korkudan kalbinin duracağını sandı. Ben onun koltuğuna doğru kayarak, Abby'yi kapıya yapıştırdı. Abby kapı kolunun sırtına bir bıçak gibi saplandığını hissediyordu.

Yarı yalvaran, yarı emreden bir ses tonuyla, «Yapma!» dedi genç kız. Ama bu, Ben'i daha da kamçılamıştı. Dudakları hızla dudaklarını örttü. Ben'in sıcak dudakları Abby'yi sonunda sustur-

mayı başarmıştı. Beyni uyuşuyordu. Tek hissettiği duygu, genç adamın onu öç alırcasına öpmesiydi.

Ve birden öpüşlerinin niteliği değişti. Artık eskisi gibi soğuk değildi. Tam tersine, Abby'den bir cevap almayı ısrarla bekleyen bir niteliğe bürünmüştü. Ben onu alev gibi yanan bedenine bastırıp da bir eliyle sırtından kalçasına kadar okşamaya başlayınca, Abby sırtına batan kapı kolunu bile unuttu. Ellerinin sıcaklığı ince bluzunun kumaşından içeri kadar işliyordu. Genç kızın duyguları kontrolünden çıkmıştı artık. Gözlerini kapatıp, aynı ateşle ona karşılık vermeye başladı... İlkel içgüdüleri yüzeye çıktıkça, daha ateşli bir kadın oluyordu. Dudaklarını Ben'in dudaklarına iyice yapıştırırken, bir eliyle de gür saçlarını okşamaya başladı.

Kulağının dibinde onun, «Abby... Abby,» diye inleyen sesini duyuyordu. Dudakları çenesinde dolaştıktan sonra, boynundaki en can alıcı noktayı buldu, ardından, daha aşağılara inerek, bluzunun açılan üst düğmelerinin açıkta bıraktığı noktaya kadar indi.

Ama onun bir karısı vardı...

Birden kasıldı ve başını yana çevirdi. Ben başını kaldırıp merakla ona baktı. «Ne oldu Abby?» diye sordu boğuk bir sesle. Bir eliyle de çenesinden tutmuş, onu kendisine bakmaya zorluyordu. «Çok hızlı mı gittim?»

Abby'nin gözleri birer kor gibi parlıyordu. «Sylvia öyle düşünebilir.» Bunun üzerine, genç adamın kasıldığını hissetti.

«Sylvia mı? Onun hakkında ne biliyorsun ki?» Gözlerindeki arzu dolu ifade gitmiş, yerine te-

dirgin bir ifade gelmişti. Abby'nin cevabını beklerken, nefes alıp vermeleri de bir düzene girmişti. Abby dudak büküp, gözlerini kirpikleriyle siperleyince, Ben'in yüzüne bilmiş bir ifade geldi. «İlk geldiğim gece yaptığım telefon konuşmasını dinledin.»

«Senin hakkında, anlattıklarının dışında bir bilgi almak istiyordum.»

Genç adamın dudakları gerilmiş, kaşları çatılmıştı. Sonunda, «Konuşmamızın ne kadarını duydun?» diye sordu.

«Senin eve dönmeni bekleyen bir eşinle çocukların olduğunu anlayacak kadar.» Öpüşmeleri gözünün önüne gelince acı bir tonla ekledi. «Senin gibi bir erkekle evli olduğu için ona acıyorum.»

«Acımanı kendine sakla,» dedi soğukça. Direksiyona doğru kaydı. «Sylvia benimle evli değil. O ağabeyimin karısıdır.»

Abby ona bakakalmıştı. Ben boş gözlerle camdan dışarı bakıyordu.

«Ama onu seviyorsun, değil mi?» Ben'in elleri direksiyonu sıkıca kavrayınca içinde bir acı duydu.

«Evet, onu seviyorum,» dedi genç adam içini çekerek. Bakışları Abby'nin solgun, oval yüzünde dolaştı. «Ama bu sevgi senin anlayacağın türden değil.»

«Bu... Bu nedenle mi hep dolaşıyorsun?»

«Öyle mi dersin? O dar görüşlü kafanın içinde her şeyi kendine göre yorumlamışsın, benim aksini söylememde ya da doğrulamamda bir yarar görmüyorum. Bana inanmazdın, öyle değil mi?»

«Belki... Ama ben dar görüşlü değilim!»

Ben kontak anahtarına uzanıp motoru çalıştırdı. «Evde beni sabırsızlıkla bekleyen bir eşimle çocuğum olmasına rağmen, burada, arabada oturmuş seninle rahatça sevişebileceğimi düşünebildiğine göre, zihniyetini başka nasıl tanımlayabilirim? Hem bu en hafifiydi.» Küçümseyen bakışları yüzünde dolaştı. «Benim evli bir zampara olduğumu sanmana rağmen, seni öpmeme pek karşı koymadın doğrusu.»

Abby elini hızla kaldırdı, ama Ben ondan daha atik davranarak bileğinden sıkıca tuttu. Gözleriyle sessiz bir savaş yapıyorlardı. Sonunda genç kız, «Her iki seferinde de, bana karşı koymam için bir şans tanımadın,» dedi.

Ben elini bırakırken vahşi bir kahkaha attı. «Baştan çıkarılmış masum bakire rolleri oynama bana Abby. Bir erkek, karşısındaki kadının ne zaman istekli olduğunu pekâlâ anlar. Biraz ısınınca istekliden de öte oluyordun! Ve sakın bir daha bana tokat atmaya kalkma,» diye uyardı buz gibi bir sesle. «Yoksa, babanın yıllar öncesi yapması gereken şeyi yaparım.»

«Tipik bir erkek gibi konuştun. Ama kaba kuvvet sana hiçbir şey kazandırmaz. Belki Sylvia, bu vahşi pozlarından hoşlanıyordur. Verna'nın da hoşlandığını biliyorum... Neden gücünü onların üzerinde denemiyorsun?»

«Belki de öyle yaparım!» Ben homurdanarak arabayı hareket ettirdi. «Her ikisinden de kadınlık konusunda öğrenebileceğin bazı şeyler var.»

Abby buna cevap vermemeyi tercih etti. Eve gidene kadar arabanın içinde buzdan bir kalıp gibi oturdu. Evin önünde durunca, Ben'in yerinden kımıldamasına fırsat vermeden dışarı fırla-

dı. Kapıyı arkasından öfkeyle kapar kapamaz araba süratle hareket etmişti.

Harry kapının üzerindeki feneri ve holdeki ışığı açık bırakmıştı. Abby, evi saran sessizlikten, Harry'yle Phil'in odalarına çekilmiş olduklarını anladı. Son çocukları da yanlarından ayrıldıktan sonra bu eve taşınmışlardı. Babası öldükten sonra, Abby onların bu evde kalmalarına daha da sevinmişti. Onları uyandırmamak için ayaklarının ucuna basarak odasına çıktı.

Burası sade fakat cana yakın bir biçimde döşenmişti. Boydan boya koyu pembe renkteki tüylü halı insanda yalınayak yürüme isteği uyandırıyordu. Pembe perdeler, beyaz yatak örtüsüyle çam ağacından mobilyalar, odaya bir sıcaklık veriyordu. Abby'nin içi ürpermişti. Bu, odanın soğukluğundan değil, içindeki tedirginlikten kaynaklanıyordu. Babasının ölümünden beri duymadığı bir yalnızlık hissetti. Arabadayken güçlükle zaptettiği gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlayınca, pencerenin önündeki hasır koltuğa çöktü.

Gözlerinin önünde, yapayalnız geçireceği bom boş yıllar uzanıp gidiyordu. Ben Franklin yaşamına girene kadar bunun farkına bile varmamıştı. Hep gelecekte bir gün karşısına bir erkek çıkacağını ve eninde sonunda evleneceğini düşünmüştü, ama aşkı aklına bile getirmemişti.

Yoksa şimdi Ben Franklin onu iki kere öptü diye ve usta elleriyle onun içindeki arzuları uyandırdı diye ona âşık olduğunu mu sanıyordu? Hayır. Erkeklerde nefret ettiği tüm nitelikler onda toplanmıştı... Küstah, kendinden emin tavırları, erkeklerin hâkim olduğu bir dünyada kadınların

onların bir uzuvları olduğuna inanmanın verdiği bir rahatlık içindeydi.

Yerinden kalkıp, kâğıt mendil almak için tuvalet masasının önüne gidince, bir an durup aynadaki ince görüntüsünü inceledi. Güzel görünüyordu, ancak Verna'nın kadınsı havasından yoksundu. Acımasız gözlerle, kendisini Ben'in gördüğü gibi görmeye çalışınca, neden onun kendisini bir erkek çocuğa benzettiğini anladı. Buna rağmen arzuladığı bir kadınmış gibi onu öpmüştü... Yoksa. Kollarının arasında Abby'yi tutarken ağabeyinin karısı Sylvia'yı mı düşlüyordu?

Kırılmıştı. Üzerindeki bütün giysileri çıkarıp, İskoçya'da yaşayan halasının geçen yılbaşı ona yolladığı ve hiç giymediği ince geceliği çıkardı. Krem rengi naylon geceliğin yumuşak dökümleri zarif kıvrımlı bedenini sarmıştı.

Saç fırçasını alıp, saçları pırıl pırıl parlayana kadar taradıktan sonra aynaya tekrar baktı. Bir kadını çekici kılan her türlü nitelik kendisinde de vardı... Teni yumuşacıktı, hâlâ Ben'in öpücüklerinin sıcaklığını taşıyan dudaklarının boyaya ihtiyacı yoktu. Güzel gözleri ve kadınların aynı kalite ve rengi elde etmek için dünyanın parasını harcadıkları saçları. Bunların hepsi onundu. Dudakları titremeye başladı. Ben Franklin onu hiçbir zaman bu haliyle göremeyecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

«Partide eğlendin mi?»

Ertesi sabah güneşli mutfakta kahvaltı etmek için oturan Abby'ye, Harry'nin neşeyle sorduğu bu soru ters tepki yapmıştı.

«Fena değildi.» Omuzlarını silkti. «Debby'nin aklı fikri Al Smith'deydi. Pek yüzünü göremedim.»

«Sen Ben'le anlaşabildin mi bari?» diye sordu.

«Anlaşamadım.» Harry'nin önüne koyduğu kahveden bir yudum aldı. «Gecenin büyük bir kısmını Verna'yla geçirdi. O da, sanki Vancouver'da bir kocası yokmuş gibi Ben'e yapışıp kaldı.»

«Eee, yakışıklı bir adam. Hem sanırım Verna'nın boşanma işlemleri de sona ermek üzere.»

«Bu günlerde,» dedi Abby keyifsizce. «Tam Ben'in tipi. Hanım hanımcık, ağzından çıkan her sözü hayranlıkla dinliyor.»

«Evet, çoğu erkekler, destek arayan kadınlardan hoşlanır.» Harry kahvaltısını önüne koydu. «Phil bile öyledir.»

«Sen kazandın.» Abby tiksintiyle masadan kalkıp, bulaşıklarını Harry'nin önüne bıraktı.

«Öğle yemeğine geliyor musun, yoksa sandviç mi hazırlayayım?»

Abby düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. «Bilmiyorum Harry, daha sonra sana söylerim. Mel

lon otlağına kadar gidip otların kesime hazır olup olmadığına bakmak istiyorum.»

«Ben de seninle geliyor mu?»

«Bilmiyorum... Neden sordun?»

«Hiçbir nedeni yoktu. Eğer birlikte gidiyorsanız, size bir piknik sepeti hazırlardım. Gölün kıyısı bugün çok güzel olmalı.»

«Öyle olmalı,» diye ters ters konuştu Abby. «Zamanı bol olanlar için. Ama Ben Franklin'in hiç zamanı yok. Ona, çiftliği idare etmesi için para veriliyor, gölün kıyısında avare avare oturması için değil.»

Harry'nin şaşkın bakışları uzun süre gözlerinin önünden gitmedi. Ben, Abby'nin anne olarak bildiği tek kadının da kalbini çalmayı başarmıştı. Şimdiye kadar Harry hiçbir erkeğe Ben'e yaptığı kadar çöpçatanlık yapmaya kalkmamıştı, halbuki onun hakkında Abby kadar bile bilgisi yoktu.

Beş dakika sonra Ben'le karşılaştığında, onun da en az kendisi kadar asık suratlı olduğunu gördü. Joe'nun bir tayı ehlileştirmesini izliyordu. Abby yavaşça yanına gelince, Ben gözleriyle sarı bluzunu, kalçalarını sıkıca saran blucinini ve çizmeli minik ayaklarını şöyle bir süzdü ve şapkasıyla onu hafifçe selamlayıp, bakışlarını yeniden Joe'ya çevirdi.

At Joe'nun elinden kaçıp tavlanın uzak bir köşesine sığınınca, Ben sabırsızca homurdanarak, ne yapması gerektiğini Joe'ye anlattı.

«Sağ ol Ben.» Joe, Abby'nin durduğu yere doğru ilerleyen Ben'in arkasından hayranlık dolu gözlerle bakıyordu.

Abby güneşten korunmak için gözlerini kıs

mış bir halde, Ben'e bakarak, «Bu konuda epey deneyimlisin, değil mi?» diye sordu.

«Biraz.» Abby'nin koluna girip tavladan ayrıldılar. «Dün gece...»

Abby çok şaşırmıştı. «Önemli değil,» diye sözünü kesti telaşla. «Ben o işi çoktan unuttum bile.»

Ben durup onun yüzüne baktı, dudaklarında küstah bir ifade belirmişti. «Unuttun demek. Başka bir zaman olsaydı, bu konuyu seninle tartışırdım, ama ben ondan söz etmiyordum.»

«Oh!» Abby çok bozulmuştu. Her yanını ateş basınca, yüzünü saklamak için ona arkasını döndü.

«Dün gece yatağa yattıktan sonra bir şeyler duydun mu?» Gülümsemesi kaybolmuş, dudakları kısılmıştı.

«Bir şeyler mi?» Birkaç saniye önceki şaşkınlığı kaybolmuş, şimdi merakla yüzüne bakıyordu. «Nasıl bir şey?»

«Bir kamyon, sabaha karşı iki sularında.»

Kaşları çatılmış, düşünüyordu. «Şey... evet! Ama bu sanırım, yaşlı Henson'ın kamyonuydu. Bizim sekiz kilometre kuzeyimizde oturur. Karısı öldüğünden beri biraz garipleşti. Bundan üç yıl kadar önce, ilk kez bir gece yarısı onun kamyonunun sesine uyandığımda, bunu Dave'e söyledim. O da, yaşlı adamın hayvanlarını gece yarısı taşıdığını söylemişti bana.»

«Bunu sana Dave mi söyledi?» diye sertçe sordu Ben.

«Evet... evet Dave'di. Endişelenmememi söyledi.»

Ben ürkütücü bir yumuşaklıkla, «Tam düşün-

düğüm gibi,» dedi. Düşünceli düşünceli dudağını kemiriyordu.

«Ne demek istiyorsun? Dave'le ben, yaşlı adamın bu garip davranışlarıyla dalga geçerdik, ancak...»

«Sana şaka gibi gelmiş olabilir,» dedi Ben ciddi bir sesle. «Ama Dave için değildi.»

Abby şaşkın bir halde onun taş gibi ifadesiz yüzüne baktı. «Lütfen bana neden söz ettiğini açıklar mısın?»

Ben cevap vermek yerine, onun koluna girip, ofise doğru yürümeye başladı. «Şu son üç yılın kayıtlarını görmek istiyorum. Burada mı onlar?»

«Evet, ama...» Abby öfkeyle kolunu elinden kurtararak ona döndü. «Görevinin dışında kalan bazı konulara burnunu sokmuş olmuyor musun?»

Ben gözlerindeki buz gibi ifade dışında, hiç istifini bozmadan, Abby'nin öfkeden pembeleşmiş yüzüne baktı. «Bu bir yaklaşım meselesi. İznin olsa da olmasa da bu kayıtları inceleyeceğim.»

«Son üç yılın kayıtları şurada.» Abby parmağıyla cildin durduğu yeri işaret etti. «Ama sana izin verme...»

«Hayır, bana izin vereceksin.» Dönüp ciltle arasında duran Abby'yi bir kenara çekti. «Burada garip bir şeyler dönüyor. Ne olduğunu öğrenmek istiyorum.»

Abby'nin itirazlarına aldırış etmeden cildi raftan alıp masanın üzerine koydu ve masanın gerisindeki koltuğa yerleşti. Abby'nin varlığını unutmuş gibi kayıtları büyük bir dikkatle incelemeye başlamış, kendini tümüyle önündeki işe vermişti.

Abby öfkeden köpürerek evden içeri girdiğin-

de Harry hayretle ona baktı.

«Mr. Franklin hemen ofise kahve istiyor. Onun kılık değiştirmiş bir muhasebeci olduğunu biliyor muydun?»

«Ne... muhasebeci mi?»

«Kahvesini götürdüğünde kendi gözlerinle görürsün!»

«Şey, ben...» Harry kolunu iri göğüslerinin üzerine koyarak, «Kolumu incitmişim Abby,» dedi. «Phil, şilteleri çevirirken incittiğimi ileri sürüyor... kahveyi hazırlarım, ama ofise kadar taşıyamam.»

Abby itiraz etmeye hazırlanırken, Harry'nin yerdeki halının üzerine düşmüş olan bir ipliği alırken yüzünün acıdan nasıl buruştuğunu görünce sustu. «Çok mu kötü Harry? Bir doktora göstersene.»

«Yok canım, küçük bir incinme. Biraz dinlenmeyle geçer. Daha önceleri de olmuştu.»

«Şey... pekâlâ, kahvesini ben götürürüm.» On dakika sonra Harry kahveyi tepsiye koyduğunda hiçbir şey söylemedi.

Yanına gittiği zaman, Ben'in bıraktığından beri yerinden kımıldamamış olduğunu fark etti. Abby kahveyi fincanlara koyarken, genç adamın gözleri bir zafer ifadesiyle parlıyordu.

«Sağ ol Abby,» dedi içtenlik dolu bir sesle. Harry'nin tepsiye koyduğu çikolatalı kurabiyelerden birini yedi. «Çok güzel olmuş.»

«Harry yaptı.» Abby fincanını alıp odadaki tek sandalyeye oturdu ve sinirli bir tavırla genç adama bakmaya başladı.

«Hayatında hiç kurabiye pişirmedin mi?» diye sordu Ben. Ayaklarını masanın üzerine uzatıp

arkasına yaslandı.

«Yalnız bir kere.» Aklına, yaptığı taş gibi kurabiyeler gelince, ister istemez gülümsedi. «Babam onlar için, 'Abby'nin gizli silahı' derdi.»

Ben'in dudaklarına dostça bir gülümseme yayıldı. «Babam da, ilk ehlileştirdiğim ata 'Ben'in felaketi' demişti. Artık ortak bir yanımız var.»

Abby gözlerini genç adamın sıcak bakışlarından kaçırarak, elindeki fincana çevirdi. «Ama sen o zamandan bu yana epey bir ilerleme kaydetmişsin.»

«Sabır ve irade insanı mükemmelliğe götürür.» Gözlerini önünde duran cilde çevirdi. «Daha ancak yarısına geldim, ama çok fazla sığır yitirmişsiniz.»

«Normalin dışında bir şey yok,» diye ateşli bir savunmaya geçti Abby. Ben'in haddi olmayarak bu işe karıştığını unutmuştu bile. «Dave, onları aramanın bize daha pahalıya patlayacağını söylüyordu.»

«Hımm. Buna inanmıyorum,» dedikten sonra ayaklarını masadan indirip, yeniden yaprakları incelemeye başladı. «Örneğin geçen yıl elli baş hayvan kaybolmuş. Sen buna normal bir kayıp mı diyorsun?»

«Şey, ben...» Abby tereddüt ediyordu. Birden sorguya çekildiğini fark ederek, sesini sertleştirdi. «Dave Corben sığır işinden en az senin kadar anlar. Babam... ve ben... onun kararlarına saygı duyardık.»

«Ben de sana, yanlış kimseye inandığınızı söylüyorum.»

«Ne demek istiyorsun? Yoksa Dave'in Cedar Hills'deki sığırlardan bir kısmını kendine ayırdı-

ğını mı ima ediyorsun?»

«Tastamam öyle.» Bakışları buz gibiydi. «Son üç yıl içinde Cedar Hills'de yürütülen sistematik bir hırsızlığı açığa çıkarmak üzereyim.»

«Ne!» Abby dili tutulmuş gibi ona bakıyordu. «Dave böyle bir şey...»

Ben sözünü kesti. «Yapabileceğini göreceksin. Ve yaptı da!» Gözlerinin içine bakıyordu. «Baban bir şeylerden şüphelendiğini söylemedi mi sana hiç?»

«Hayır! Babam Dave'e güvenirdi, hatta benim...»

«Onunla evlenmeni mi istiyordu?» diye cümlesini tamamladı Ben soğuk bir sesle. «Baban, Dave Corben'le evlenmeni istediğini mi söyledi sana?»

Abby kaşlarını çattı. «Açıkça değil, ama Dave demişti ki...»

«Ona gerçekten güveniyordun galiba?»

«Babam... Dave'den hoşlanıyordu. Onu senden çok daha iyi tanıyordu.»

«Bu hiç önemli değil. Şimdi, sandalyeni yanıma çekersen, sana ne demek istediğimi gösteririm.» Sözlerini bitirmeden yerinden kalktı ve Abby'nin elindeki ağır sandalyeyi alıp masanın gerisine koydu.

Abby söylendi. «Tanrı aşkına, bir sandalyeyi taşımaktan âciz değilim.» Göz göze geldiler.

Ben gergin bir tavırla gülümsedi. «Tıpkı benim gidip kendi kahvemi alabileceğim gibi. Bu, karşı cinslerin birbirlerine gösterdiği nezaketlerden birisidir.»

Ona bu kadar yakın olmak Abby'yi tedirgin ediyordu. «Harry bileğini incittiğinden tepsiyi

taşıyamayacaktı. Kahveyi ben getirdim,» diye parladı.

Ben koltuğa yerleşirken derin bir iç geçirdi, ama başka bir şey söylemeden gözlerini önündeki sayfalara çevirdi.

«Bakalım başka neler kaybolmuş?»

İki saat kadar sonra Abby başını sayfalardan kaldırıp Ben'in yüzüne baktığı zaman, yüzü solmuş, gözleri de tiksintiyle kısılmıştı.

«Dave bunu nasıl yapabildi?» diye fısıldadı.

«Hasta bir adamdan ve kızından yararlanmak pek zor değildir.» Birden yerinden kalkıp, masanın öbür ucuna doğru yürüdü. Gömleğinin cebinden çıkardığı ince purosunu yaktı ve Abby'ye baktı.

Genç kız alçak bir sesle konuşmaya başladı. «Bunu ortaya çıkaran sen olduğun için Tanrıya şükürler olsun.» Hafifçe ürperdi. «West'lerden biri de olabilirdi.»

«West'lerin sana yardımcı olmaktan mutluluk duyabilecekleri hiç aklına gelmedi mi?» Sesinde öfke vardı. «Burada ne olup bittiğini bilmek onların da hakkı.»

«Onların bir tek şeye hakkı var, o da üç ayda bir ödemelerini almak!»

«Babanın vasiyetine göre değil!»

«Bunu sana kim söyledi?» diye şüpheyle sordu Abby.

«Sen.» Ben dönüp kapıyı açtı ve tam önünde durdu. «Bana öyle geliyor ki, baban buraya göz kulak olmalarını West'lerden istediğine göre, pek de öyle kötü insanlar olmamalılar.»

«Kötü olduklarını söylemedim,» diye ters bir

tavırla kendini savundu. «Ama beni kızdıran olay, burasını genç bir kızın idare edemeyeceğini söyleyerek, işlere bakması için aralarından birini yollamak istemeleri.»

«Ben de onlarla aynı fikirdeyim.» Soğuk bakışlarıyla Abby'nin biçimli fakat zayıf siluetini inceledi.

«Düşünürsün tabii!» Ellerini beline dayayarak yüzüne öfkeyle baktı. «Neden hep West'lerin tarafını tutuyorsun?»

«Görmeden fikir yürütmekten hoşlanmadığım için,» dedi kısaca. Kapıya iyice yaslanıp, kısılı gözlerinin ardından onu süzmeye başladı. «Sen, daha yüzünü bile görmediğin birtakım insanlar hakkında fikir yürütmeye kalkıyorsun.»

Abby bir an için bakışlarını kaçırdıysa da, başını dikleştirip kesin bir tonla, «Önyargılı olup olmadığımı bilmiyorum, ama Dave'in yaptıklarını duymalarına fırsat kalmadan bu işi halletmek istiyorum.»

«Bunu nasıl yapmamızı önerirsin?»

«Dave'le konuşurum, ona... ona her şeyi bildiğimizi söyleyerek bir ihtarda bu...»

Ben keyifli bir kahkaha attı. «Böyle taktikler uygularsan korkudan ölür.» Sonra bakışları birden ciddileşti. «Hayır Abby, bu işi bana bırak. Onu yakalamak için bir planım var. Diğerleri de bana yardımcı olacaklar.»

«Nasıl?»

Ben purosunu dışarı attıktan sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Masanın kenarına ilişip, kollarını kavuşturdu.

«İki gün sonra sığırları yaylaya çıkaracağımızı yayacağım. Kamyonu oraya çıkarmasına olanak

olmadığına göre, biz gitmeden önce fırsattan yararlanmaya bakacaktır... Eğer doğru tahmin ettiysem, dün geceki gibi. İşte o zaman onu yakalayacağız, daha doğrusu polisler yakalayacak.» Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi.

«Hayır!»

«Nasıl?»

«Polis yok,» dedi Abby sertçe. «O zaman herkes duyabilir, tabii bu arada West'ler de.»

«Tanrı aşkına Abby, West'lere olan kinini bir an için unutamaz mısın? Bu adam üç yıldan beridir Cedar Hills'den sürekli sığır çalıyor, sense yalnız West'leri düşünüyorsun.»

«Hoşuna gitse de gitmese de bu böyle olacak,» dedi Abby büyük bir inatla. «İşe polis karışmayacak.»

Ben bıkkın bir tavırla içini çekip yerinden kalktı. «O zaman bu işi bizzat benim yapmam gerekiyor. Umarım, tıpkı senin gibi, bu uyarıdan ürker.»

«Öyle olacak,» dedi Abby, ama o kadar da emin değildi.

«Umarım pişman olmazsın.» Bu konudan bıkmış bir hali vardı. Yavaşça kapıya gitti.

«Olmam.» Kapıdan çıkan genç adamın geniş omuzlarına baktı. İçini çekerek, biraz önce Ben'in oturduğu koltuğa oturdu, öfkeyle bir şeyler mırıldanarak cildi kapadıktan sonra uzunca bir süre gözleri dalmış bir halde oturdu. Endişe içini kemiriyordu, kaşlarını çattı. Ters zamanlarında Dave'in ne kadar çirkin davranışlarda bulunabileceğini biliyordu; polis istememekle Ben Franklin'in hayatını tehlikeye atıyor olabilir miydi?

«Hayır!»

Önerisini öfkeyle reddeden Ben'in karşısında Abby de aynı derecede öfkelenmişti.

«Ya beni de yanına alırsın, ya da Dave Corben'e pusu kurmak yok!»

«Sen çıldırmışsın,» diye kükredi Ben. «Corben ve arkadaşlarının geleceği yer bir genç kıza göre değildir.»

«Ben herhangi bir kız değilim.» Abby iyice dikleşip, Ben'in ahırın kapısını dolduran cüssesine, ardından da yüzüne baktı. «Dave bana zarar vermez.» 'Yanında olduğum sürece sana da,' diye geçirdi içinden.

«Öyle mi?» Dudaklarında keyifsiz bir gülümseme belirmişti. «Eğer yanılmamışsam, bu işi yıllardan beri yapıyormuş. Evlenmek istediği bir genç kıza yapılacak normal bir davranış mıdır bu yaptıkları?»

«Babamla Dave'in aralarında düşündüklerinden ben sorumlu değilim. Onunla evlenmek isteyip istemediğim bana hiç sorulmadı.»

Ben uzun uzun onu süzdükten sonra birden konuşmaya başladı. «Pekâlâ, benimle gelebilirsin. Ama bir şartım var. Dediklerime harfiyen uyacaksın.»

Abby itiraz etmek için ağzını açacakken, yüzündeki ciddi ifade karşısında sustu. Sonunda, «Pekâlâ,» dedi. Her zamankinin tam tersine, mahcup bir tavırla bir adım geriledi. «Sığırların yola çıkacağını yaydın mı?»

Ben başıyla onayladı. «Tam umduğum gibi, Walt hemen kasabaya indi. Ya bu gece ya da yarın gece gelirler. Tahminime göre, hem bu gece hem de yarın gece gelecekler. Eğer benimle

gelmek istiyorsan, akşam yemeğinden sonra biraz dinlen. Gece yarısından önce gelmezler.»

Abby'nin atı Glory seslerini içerden duymuştu. Kişnemesi üzerine Abby ahırın kapısına baktı.

«Gidip atıma bakayım bari.» Ben kapıyı açıp, geçmesi için ona yol verdi.

«Ne zaman yavrulayacak?» diye nazikçe sordu.

«Bu sıralarda. Biraz sinirli bir hali var.»

«Normal... Bu ilki, değil mi?»

«Evet, ama...» Abby duraksadı. Sonra atının heyecanla onu beklediği bölüme doğru ilerlerken, «Umduğumdan da sinirli,» dedi.

Atın yanına geldiler. Ben hayvanı okşadı. «Sanırım, ilk çocuğunu doğuruyor olsaydın, sen de bu kadar sinirli olurdun.»

Hayvanla ilgilendiğinden, Abby'nin yanaklarının kızardığını fark etmemişti. Abby atının başına sarılırken, bir yandan da mırıl mırıl onunla konuşmaya başladı.

Glory'nin biçimli burnunu okşarken, birden, bir çocuğu olduğu takdirde, yanında Ben Franklin gibi yumuşak dokunuşları olan ve varlığıyla kendisine emniyet veren bir kocasının olmasını istediğini anlayınca elleri titremeye başlamıştı. Bu o kadar saçma bir düşünceydi ki, utancından başını Glory'nin yumuşak boynuna gömdü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Abby'nin rahatsız bir biçimde oturduğu çalılıkların arası, gecenin getirdiği soğuk ve nemle yüklüydü. Ben'in önerisine uyarak sıkıca giyinmiş olmasına rağmen, iliklerine kadar donmuştu. Giyinirken, dik yakalı lacivert yün kazağıyla, aynı renkteki pantolonu ona yeterli gibi gelmişti. Acaba Ben ne yapıyordu?

Geldiklerinde Ben onu buraya bırakırken, her ne olursa olsun yerinden kımıldamamamasını sıkı sıkı tembih etmişti. Kendisi de, biraz ötedeki saman yığınlarının arkasına saklanmıştı.

Arkasında kalan yoldan gelen bir kamyonun motor homurtusunu duyunca Abby'nin bedeni kasıldı. Yerinden hafifçe doğrularak yola bakınca, Cedar Hills'in kapısına gelmiş olan kamyonu gördü. Ay ışığı otlağı ve sığırları yeterince aydınlattığından, kamyonun farlarını yakmaya gerek duymamışlardı. Kamyon dış kapıda durduğu zaman, arabadan bir adam indi, diğer ikisiyse kamyonda kalmıştı. Abby'nin biraz ilerisinden geçtiler. Genç kız içeridekileri göremiyordu, ancak cüssesinden, adamlardan birisinin Dave olabileceğine karar verdi.

Ben'e karşı iriyarı üç adam! Suç işlemek üzere olan bu adamları polise yakalatmamak için ısrar eden de kendisi olmuştu. Ben'in ihtarını bir yana bırakıp, çömeldiği yerden doğrularak, otla-

ğın girişine gelmiş olan kamyona doğru koşmaya başladı. Onlara yetişebilseydi... Göremediğ bir çukurun içine ayağı girince, öyle bir düşt ki, bir an için soluğu kesildi.

Elini yüzünü yırtan dikenleri umursamada yerden kalkıp düzlüğe doğru koştu. Kamyonda inen iriyarı adamın önüne gelince durdu.

«Dave!»

«Tanrım!... Abby? Burada ne işin var senin?»

«Senin... başka sığır çalmanı... önlemek için,» dedi nefes nefese. Dave onu kolundan yakaladığı gibi sırtını bedenine yasladı.

«Seni kim uyardı?» Bileklerini o kadar çok sıkıyordu ki, Abby'nin kolları uyuşmaya başlamıştı. Cevap vermek istiyor, ama acıyla sıktığı dişleri aralanmıyordu.

«Bunu sormama hiç gerek yoktu aslında,» dedi Dave. «Yeni erkek arkadaşındır. Nerede o?» Başını kaldırıp çevreyi gözden geçirdi.

«Buradayım Dave,» diyen Ben'in sesi duyuldu. «Bırak onu!»

Ben'in uyarısı çelik gibi sertti. Dave bir an Abby'yi bırakır gibi oldu, ama Walt nefes nefese kapıdan onlara doğru ilerleyince kızı yine sıkıca tuttu.

«Yakala onu Walt!» diye bağırdı Dave. «Sen de Charlie,» diye direksiyonda duran ufak tefek adama seslenince, adam Ben'e doğru ilerledi.

Abby, «Durun!» diye bağırdı. «Eğer ona dokunursanız, polis çağırırım.»

Ama iki adam Ben'e doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. Abby daha fazla dayanamayacağını anlayınca gözlerini kapadı. İçinden yükselen karanlık dalgası onu sarıvermişti...

«Abby! Hadi Abby, uyan.»

Yüzüne atılan yumuşak tokatlar, Abby'nin donmuş duygularını çözmeye başlamıştı. Hayal meyal soğuğu ve çevresindeki ışığı fark ediyordu. Üzerine eğilmiş bir erkeğin yüzünü seçebiliyordu.

«Dave?» diye fısıldadı.

Ters bir erkek sesi cevap verdi ona. «Gitti. Artık emniyettesin Abby.»

«Ben!» Birden doğruldu ve heyecanla baktı. «İyi... misin?»

Yüzündeki kocaman morluğu yalanlamak ister gibi, «İyiyim Abby,» dedi Ben. «Buradan gidelim... Yürüyebilir misin?»

«Tabii ki yürüyebilirim!» diye terslendi. Halbuki içinden, başını onun omuzuna yaslayıp kalmak geçiyordu.

Ben ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Genç kız bileğinden baldırına doğru yükselen acıya dayanabilmek için dişlerini sıktı. Yakınmamasına rağmen Ben onu kollarının arasına almıştı.

«Yürüyebilirim,» diye mırıldandı Abby.

«Öyle mi?» Ben kararlı adımlarla, ağaçların altına sakladığı jipe doğru ilerliyordu. Abby de daha fazla itiraz etmeden kendini bu güçlü kolların sıcaklığına teslim etti.

«Neredeyse geldik Abby,» dedi Ben, okşar gibi bir sesle.

Ama ne garipti, jipe ulaşmaları Abby'nin umurunda bile değildi... Bu koruyucu kolların arasında olmaktan şikâyetçi değildi... Ben yanında olduğu sürece ona hiç kimse zarar veremezdi...

Ben üzerindeki kalın ceketi çıkardı. Katlayıp, arka koltuğa koyduktan sonra Abby'yi buraya

yerleştirdi. Kendisi de direksiyona geçti ve yola koyuldular. Yoldaki tümsekler jipi arada bir sarsıyordu.

Anayola çıktıklarında yol düzeldi. Birkaç dakika kadar Cedar Hills'in silueti farların ışığı altında aydınlandı. Jipi evin önüne park ettikten sonra arabadan inince, Abby bir an için korktu, ama birkaç saniye sonra yeniden kollarının arasındaydı. Birlikte eve girdiler.

«Hangi oda senin?» Abby gibi o da uyuyan ev sakinlerini uyandırmak istemiyordu. Abby ay ışığında birlikte atıldıkları bu maceradan onlara söz etmemişti. Söylemiş olsaydı, Phil'in Ben'le birlikte gitmekte ısrar edeceğini, Harry'ninse onu zorla evde tutacağını biliyordu.

Genç adam onu yatağın üzerine bırakmadan önce bakışları şöyle bir odanın içinde gezindi.

«Önce şu bileğine bir bakalım.» Çorabını sıyırınca, şişmiş bilek açığa çıktı.

«Neden söylediğim gibi olduğun yerde kalmadın? Bütün işi berbat etmenin yanı sıra kendine de zarar vermişsin!»

«İşleri ben berbat etmedim!» Öfke dolu yeşil gözlere aynı öfkeyle karşılık verdi. «Sana bir zarar gelmesini önlemek istiyordum.» Gözlerine yaşların dolmasını, dudaklarının titremesini engelleyememişti. Gözlerini, ateş gibi yakan bakışlardan kaçırdı.

Uzunca bir süre sustuktan sonra sonunda, «Abby,» dedi Ben, yumuşak bir sesle. Yatağın üzerine oturup, eliyle çenesinden tutarak, yüzünü kendine doğru çevirmişti. «Sana parladığım için özür dilerim, ama... bu gece başına çok kötü şeyler gelebilirdi, o zaman neler hissederdim,

biliyor musun? Bir erkek, koruyanın kendisi olmasını ister...» İçini çekti. «Seni beraberimde götürdüğüm için asıl suçlu olan benim. Seni gelmekten men etmeliydim.»

Bu sözleri Abby'nin çileden çıkmasına neden oldu. Öfkeyle çenesini elinden kurtarıp doğrulmak isteyince, bileğinden yükselen bir acı bütün bacağını sardı. «Men mi edecektin? Beni hiçbir şeyden men etmeye hakkın yok Ben Franklin!» Yastıkların üzerine yığılırken, nefes nefese ekledi. «Burada... burada bir işçi olduğunu unutuyorsun, Cedar Hills'i ben idare ediyorum, sen değil!»

«Şu bileğine bir şeyler yapmalı,» diyerek ilgisini bacağına çevirdi genç adam. «Soyunursan, ben de bileğinin şişmesini önlemek için sargılarım.» Abby'nin öfkeyle soluması üzerine alaycı bir gülümsemeyle yüzüne baktı. «Pijamalarının nerede olduğunu söylersen, sana getiririm. Sen üstünü değiştirene kadar ben de sargı bezini getirmiş olurum.»

Utancından acıyı filan unutmuştu genç kız. Kelimelerin üzerine basa basa, «Geceliğim,» dedi, «Şifonyerimin en üst gözünde.»

Ben hayretle kaşlarını kaldırdıktan sonra, Abby'nin gösterdiği şifonyere doğru yürüdü. Rüya gibi geceliği eline almadan önce duraksadı. Gecelik ,onun esmer ve kocaman ellerinin arasında daha da seksi görünüyordu. Halbuki Abby, Ben'in bu geceliği giydiğini hiç göremeyeceğini sanmıştı.

«Bu mu? Ayağını sarmaktan başka bir şey düşünmeyeceksem, pazen pijama gıysen daha iyi olurdu.»

«Başka pijamam yok, kusura bakma,» diye uydurdu. «Hem bana bakman da gerekmez.»

Ben kapıya doğru yürüdü. «Gerekli şeyler nerede?»

«Mutfakta. Pencerenin solundaki dolapta ilk yardım malzemeleri bulunur.»

Yırtılmış çorabı ayağından çıkarmak çok acı vermişti. Ama Abby dişlerini sıkıp bunu çıkarmayı başardı. Sonra sağlam ayağının üzerinde hoplayarak banyoya geçti. Yüzünü yıkadı, ancak çalıların yırttığı birkaç sıyrık hâlâ duruyordu. Aceleyle saçlarını taradı. Yüzündeki sıyrıklar hariç, geceliği ilk giydiği geceki kadar çekici olduğunun farkındaydı. Sekerek yatağına geri dönerken, Ben'in, kendi hakkında neler düşündüğünü umursamadığına inanmak istiyordu. Yalnızca ona, her kadın gibi onun da bir dişi gibi giyinebileceğini göstermek istiyordu.

Ben bir elinde sargı bezi ve bir buz kalıbı, diğerindeyse, içinde amber rengi bir sıvı olan bardakla yatak odasına girdiğinde, Abby yatağın içine girmiş ve yorganı omuzlarına kadar çekmişti.

Ben yastığın üzerinde dağılmış kızıl saçlara, ardından, yorganın açıkta bıraktığı çıplak omuzlara şöyle bir göz attıktan sonra, elindeki bardağı komodinin üzerine bıraktı. Yorganı açıp genç kızın morarmış bileğini inceledi ve banyoya geçti. Geri geldiğinde, elinde bir havlu vardı. Bunu bileğin altına koyduktan sonra, buzu moraran yerin üzerine bastırdı. İşini bitirince doğruldu ve komodinin üzerindeki bardağı alıp Abby'ye uzattı. Bardaktan yükselen koku, Abby'nin yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Konyaktan bir yudum alınca, içine bir ateşin yayıldığını hissetti. Bacağının ağrısı hafiflemişti. Ben tek kelime etmeden onu izliyordu. Sargı bezini alıp bileğini sarmaya başlayınca, Abby uykulu gözlerle, onun işini büyük bir dikkatle yapmasını izledi. İşini bitirince kendi kendine memnuniyetle mırıldanan genç adam gelip yanına oturdu.

«Doktor ya da veteriner olmalıymışsın Ben.»

«İyi bir çiftçi her işten biraz anlamalıdır,» diye kulağının dibinde fısıldayınca Abby'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. «Ama bir konuda hatalıydın Abby.»

«Hatalı mı? Hangi konuda?»

Tüm ilgisini, onun vereceği cevaba toplamaya çalışırken, sıcak dudakların hafif hafif yanağını öpmesi üzerine her şeyi unutup boynuna sarıldı.

Ben dudaklarını genç kızın dudaklarına değdirip mırıldandı. «Sana bakmam konusunda. Sana bakmam gerekiyor Abby, sevgilim, ama...»

Ilık dudakları dudaklarını bulunca cümlesinin gerisi gelmedi. Eli yumuşak hareketlerle omuzlarında, oradan da aşağılara inip, ince geceliğin altında yatan dolgun göğüslerinde dolaşıyordu. Kendini dipsiz bir kuyuya düşer gibi hisseden Abby, ona daha sıkı sarıldı ve tırnaklarını ensesine batırdı. Ben daha büyük bir hararetle ona sarılıp öpmeye başladı... Ama birden genç adam onun kollarının arasından sıyrılıp, düşünceli düşünceli gözlerinin içine bakmaya başladığı zaman, Abby düş kırıklığına uğramıştı.

«Tanrı aşkına Abby, lütfen uyu artık.»

Abby'nin yüzü şaşkınlığını ortaya koyuyordu

«Ben, şey...» Ondan ne kadar etkilendiğini ve hayatında ilk kez bir erkeğe boyun eğmek isteğiyle yanıp tutuştuğunu anlatabilmek istiyordu... Ama büyü bozulmuştu ve bunda geç kalmıştı.

«Abby! Ne oluyor?»

Ben'in mutfaktan gelirken aralık bıraktığı kapının eşiğinde Harry şaşkın şaşkın duruyordu. Siyah sabahlıklı iri cüssesi kapıyı kaplamıştı. Abby yarı aralık gözlerinin ardından suçlu suçlu ona bakarken, Ben doğruldu ve Abby'nin hâlâ boynuna dolalı olan kollarını yavaşça çekip kucağına bıraktı.

«Heyecanlanma Harry,» dediğini Abby hayal meyal duyuyordu. «Neredeyse uyumak üzere... Dışarı çıkalım da sana orada açıklayayım.»

Onun nasıl bir açıklamada bulunacağını düşünecek durumda değildi Abby. Ben yataktan kalkıp Harry'yle birlikte kapıdan çıktıktan sonra kadife gibi bir karanlık onu sarıverdi...

Ertesi sabah, Harry, getirdiği kahvaltıyı yatakta iştahsız bir biçimde yemeye çalışan Abby'yi, «Bileğin için beni çağırmalıydın,» diye azarladı. «Neler hissettiğimi tahmin edebiliyor musun, hasta olduğunu düşünerek yukarı çıkıyorum ve seni Ben Franklin'le sarmaş dolaş buluyorum? Hem de o geceliğinle.»

«Ben'in bir kabahati yoktu,» dedi Abby sakince.

«Onun kabahati demedim,» diye ters ters konuştu Harry. «Ama o bir erkek ve senin üzerindeki o incecik gecelik de herhangi bir erkeği baştan çıkarmaya yeter de artar bile. Neden dün

gece onu giydin Abby?»

«Bir erkek çocuğuna benzetilmekten bıktığın için.» diye öfkeyle parlayınca, Harry'nin gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi.

«Anlıyorum.» Abby'nin bir gece önce üzerinden çıkardığı giysileri topladı. «Ben konyak meselesini anlattı. Kendinde olmadığını söyledi.»

«Öyle mi dedi? Konyak yüzünden mi... o nedenle mi...»

«Başka neden olsun ki? Ben'e yatak odana erkekleri almak gibi bir âdetin olmadığını açıkladım.»

«Onu yatak odama almadım!» diye bağırdı Abby öfkeyle. «Yalnızca...» Ne halde yakalanmış oldukları gözlerinin önüne gelince, sustu.

«Sakinleş.» dedi Harry. «Ben ne Dave Corben'i ne de Walt'ı bir daha görmeyeceğimizden emin. Hadi artık kahvaltını et ve dün geceyi unut!» Ayıplayan bakışlarını yeniden genç kıza çevirdi. «Tek başına Ben'le oralara gitmek nereden de aklına geldi? Ben'in buna nasıl izin verdiğine şaşıyorum.»

Abby yine parladı. «Bana izin verip vermemek ona düşmez! Ona burada patronunun ben olduğumu ve onun da diğerleri gibi emrimde çalışan bir işçi olduğunu hatırlatmam yeterli oldu.»

Harry üzüntüyle başını salladı. «Sonra da, üzerine incecik bir gecelik giyerek onun seni sevmesini istiyorsun! Kadınlık, yarı çıplak bir beden sunmaktan çok başka şeyler de ister Abby. Odana aldığın erkeğin Ben olması büyük bir şans, her erkek onun gibi olmaz.»

Yanakları kıpkırmızı olmuştu, ama Harry'nin gözlerinin içine bakan gözlerde tehlikeli bir pı-

rıltı dolaşıyordu.

«Bana çocuk muamelesi yapmaktan vazgeç Harry! Erkekleri idare etmesini bilecek yaştayım... Dün gece Dave Corben'in bana zarar vermeyeceğini biliyordum.»

«Öyle mi?» Sesi kuruydu. «Şu bileklerindeki morluklar nedir peki? Bunları Dave yapmadı mı? Eğer Ben olmasaydı, kim bilir başına daha neler gelirdi.» Sabırsız bir hareketle kapıya doğru döndü. «Soğumadan kahvaltını et. Sonra da banyoya bıraktığım pijamalarını giymeni öneririm. Birazdan Ben gelecek.»

«Onu görmek istemiyorum!» diye arkasından bağırdıysa da, Harry kapıyı kapatıp çıktı.

Bir saat sonra Harry, Ben'i odaya aldığı zaman, Abby boğazına kadar kapalı pijamasını giymiş bir halde yatağında oturuyordu. Ben'in pijamaya şöyle bir baktıktan sonra gözlerinde beliren alaycı ifadeyi görmemek için bakışlarını kaçırdı. Ben bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu. Onlara kahve getireceğini söyleyen Harry telaşla odadan çıktı.

«Demek,» dedi Ben yumuşak bir sesle, sandalyesini yatağa biraz daha yaklaştırırken, «Sonunda bulabildin.»

Abby'nin kaşları çatıldı. «Neyi buldum?»

«Pijama. Dün gece bana söylediğine göre...»

«Şey... bunları unutmuş olmalıyım.» Yanağındaki morluğu görmemek için başını çevirdi. «Harry bulmuş.»

«İyi. Bileğin nasıl? Harry'nin dediğine bakılırsa, kafese kapatılmış vahşi kediler gibiymişsin, sanırım seni rahatsız ediyor.»

«Dün geceki kadar değil. Ama dün gece ken...

kendimde değildim.»

«Biliyorum.» Sesinde sanki bir pişmanlık havası vardı. «Ben de aynı durumdaydım. Yoksa bu sabah beni işten atmış olurdun.»

İsteseydi rahatlıkla daha ileri gidebileceğini ima etmesi üzerine iyice sinirlenen Abby homurdandı. «O kadar kendini beğenmiş olma! Sana hiçbir zaman...»

«Öyle mi dersin?» Genç adamın sesinde hafif alaycı bir ton vardı.

«Yeniden düşününce, durumun tam tersi olduğuna karar verdim. Sana izin verir miydim dersin?» Abby utancından kıpkırmızı olmuştu.

Harry'nin kahve ve fırından daha yeni çıkmış bir kekle odaya girmesi üzerine hava biraz yumuşadı. Kekin kokusunu derin derin içine çeken Ben, kadına sevgiyle baktı. «Eğer evli olmasaydın Harry, seni sırtladığım gibi kiliseye götürür ve sırf bu kekin kokusu hatırına seninle evlenirdim.»

«Hah! Beni sırtlamak için daha iriyarı bir erkeğe ihtiyaç var.» Harry'nin yanakları pembeleşmişti. «Her neyse, evlendiğin zaman benden çok daha genç ve çok daha güzel bir hanım seçersin.»

«Bilemem Harry,» dedi Ben düşünceli düşünceli. Bir yandan da kekten aldığı dilimin tadına bakıyordu. «Bir kadının iç yüzü, dış görünümünden daha önemlidir. Tabii eğer güzelse, bu daha da iyi olur.»

«Sırası gelmişken, Verna aradı ve onu buraya getirmek için, kararlaştırılandan biraz daha geç bir saatte gidip gidemeyeceğini sordu. Dükkânla ilgili bir sorun varmış galiba.»

«Oldu, sağ ol Harry.»

«Kek almaz mısın?» Harry ona tabağı uzattı.

«Hayır.» Abby kadına ters ters baktı. «Verna neden geliyormuş?»

«Ben çağırdığım için,» dedi Ben. «Kendi yaptığım basit yemeklerden bıkmış olabileceğimi düşünerek, bana bir geceliğine aşçılık edecek.»

«Ne kadar da iyilikseverrmiş,» diye homurdandı Abby. Harry'nin odadan çıktığının farkına bile varmamıştı.

«Ben de aynı fikirdeyim. Yumuşak huylu bir insan.»

«Huyunu bir de kocasına sorsan iyi edersin!»

Ben'in kaşları çatıldı. «Buna hiç gerek yok. İnsanların karakterlerini iyi tahlil ederim.»

«Tanrım, Verna'yı bayağı ciddiye alıyorsun, değil mi? Onunla baş başa bir gece geçirmek için işinden bile olmaya razısın!»

Ben onu aynı terslikte cevapladı. «Bir erkeğin dayanamayacağı kadar ileri gidiyorsun!» Kapıya doğru yürüdü. «İşe gelince, ne zaman istersen bırakabilirim.»

Öfkeyle parlayan yeşil gözlerini Abby'nin gözlerine dikti. Abby bakışlarını ondan kaçırmak zorunda kalmıştı. Onu bırakamayacağını bildiği için böyle söylüyordu. Dave yoktu... Walt gitmişti... Kendisi ise yataktaydı.

Ben başka bir şey söylemedi, küçümser bir tavırla omuzlarını silktikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

ALTINCI BÖLÜM

Abby tek ayağının üzerinde sekerek, babasının yatak odasına girdi. Buradan arka tarafı rahatça görebiliyordu. Kalın perdelerin arkasına saklanalı çok olmamıştı ki, Ben'in yeşil station vagonu göründü.

Abby nefesini tutmuş bir halde onun arabadan inmesini izledi. Bu uzaklıktan bile yeni tıraş olmuş yüzünü, muntazam bir biçimde geriye taranmış saçlarını, kahverengi pantolonuyla ona uyan bej rengi gömleğini görebiliyordu.

Bir an için Verna'nın gelmemiş olduğunu sandı, ama sonra genç kadının, Ben'in kapıyı açmasını beklediğini anladı. Abby böyle âciz davranışlara içerliyordu. Ben'in sanki değerli bir bibloymuş gibi büyük bir itinayla Verna'yı arabadan indirdiğini görünce köpürdü.

Genç kadının belini tutup onu bungalovuna götürmesi üzerine, Abby, gözlerinde öfkeden mi yoksa üzüntüden mi olduğunu bilemediği yaşlarla, sekerek odadan çıktı.

Elinde genç kız için hazırladığı akşam yemeğiyle koridora giren Harry, «Abby! Buralarda ne işin var?» diye azarladı onu.

«Babamın... babamın odasında bir şeye baktım.» Kadının önü sıra sekerek odasına vardı ve kendini yatağa attı. İnce yorganı iyice üzerine çekti.

«Babanın odasındaki o şeye bakmak için bugünü mü seçtin?» Harry tepsiyi Abby'nin kucağına yerleştirdikten sonra yüzüne bakmadan ekledi. «Verna bugün pek güzeldi, değil mi? Şu krem rengi elbise de sanki özellikle onun için yapılmış gibiydi.»

«Belki de öyledir!» dedi Abby ters ters. Bakışları karşılaşınca, Harry'nin gözlerindeki bilmiş ifadeyi gördü. «Cedar Hills'e kimlerin gelip gittiğini öğrenmek hakkımdır,» diye utancını örtmeye çalıştı.

Harry onu teselli etti. «Gayet tabii tatlım. Özellikle yakışıklı kâhyanın evinde ağırladığı güzel hanımları öğrenmek istemen çok doğal.»

«Bense Verna'nın Ben'i ağırlayacağını sanıyordum.»

«Şey, yani...» Harry içini çekti. «Başından evlilik geçtiği için, bir erkeği nasıl mutlu edeceğini biliyor.»

«Ama evlendiği adamı mutlu edemedi, yalan mı?»

«Aşk insanı en ilgisiz yerlerde bulur,» dedi Harry romantik bir tavırla. «Soğumadan akşam yemeğini ye. Phil'le ben de yemeğimizi yedikten sonra, sana tatlını getiririm.»

Aşk gerçekten en ilgisiz yerlerde çıkıyordu! Abby bir süre bu konunun üzerinde düşündükten sonra büyük bir iştahla yemeğini yemeye başladı. Fırında pişmiş rosto insanın ağzında dağılıyordu. Abby ilk kez böyle bir yemeği pişirip pişiremeyeceğini düşündü. Eğer Verna, Ben için yemek pişirebiliyorsa, yemek yapmak o kadar büyük bir yetenek istemiyor olmalıydı.

Abby biraz radyo dinledikten sonra uyumaya

çalıştı, ama olmuyordu. Saat on sularında Verna'yı geri götürmek üzere Ben'in arabayı çalıştırdığını duydu. Geç saatlere kadar oturmamışlardı. Yemekten sonra bulaşıkları yıkayıp baş başa oturmak için yeterli zaman yoktu. Yoksa şöminenin önünde baş başa oturmuşlar mıydı? Ben'in Verna'yı kollarının arasına alıp, Abby'nin çok iyi bildiği biçimde sevişmeye başlamaları ne kadar zamanlarını almıştı? Öfkeyle yatağının içinde dönerken bileğinden yükselen acı, kalbine saplanan acının yanında hiç kalıyordu. Neden Ben Franklin buraya gelmişti sanki? Bu sorusunun cevabını düşünmek istemeyen Abby, farkında olmadan derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah Ben, ona bakmaya gerek bile görmeden Mellon otlağına gitti. Abby kendi kendine bunu umursamadığını söylüyordu. Çiftliğin işleri bu tür duygulara yer vermeden yürütülmeliydi.

Adamların yarısından çoğu otlağa gittiğinden, çiftlik birden çok ıssızlaşmıştı. Öğlene doğru, Harry kahvesini getirdiğinde, «Eğer yatakta bir dakika daha kalırsam çıldırırım,» dedi. «Oturma odasında oturmaya bile razıyım.»

«Öyleyse Phil'e söyleyeyim de gelip seni indirsin,» dedi Harry. «Sakinleş ve ben onu bulana kadar kahveni iç.»

Bir saat sonra Debby geldiği zaman, onu oturma odasında, bir ayağı taburenin üzerinde otururken buldu. Üzerine giydiği pembe çiçekli elbise, buğday rengi tenine renk, gözlerine de parlaklık getirmişti. Abby arkadaşını hasetle inceledi.

«Bileğimin burkulduğunu nereden biliyorsun?» diye sordu, birbirlerinin hal ve hatırlarını sorduktan sonra.

«Tabii ki Verna söyledi,» dedi Debby, Abby'nin yanına bir puf çekerek. «Dün gece burada olduğunu bilmiyor muydun?»

«Öyle mi?» Abby ilgilenmiyormuş gibi gözüküyordu. «Oh, evet, galiba bir konuktan söz edildiğini duydum... Ama gelip beni görmedi.»

«Şey...» Debby tereddüt ediyordu. «Ben otlakta ayağını burktuğunu ve konuk ağırlamak istemediğini söylemiş.»

«Öyle demiş demek! Şu adamın burnunu benim işlerime sokmamasını ne kadar isterdim!»

«Bir bakıma senin işlerin onu da ilgilendiriyor, öyle değil mi?» Debby endişeyle arkadaşına bakıyordu. «Neden onu beğenmiyorsun Abby? Harika bir tip, Verna da ona bayılıyor... Biraz daha buluşurlarsa, kısa bir süre içinde Darrel'ı unutur.»

«Madem Darrel'ı o kadar çok seviyordu, neden onunla evli kalmadı sanki?»

Debby düşünceliydi. «Bazen bir insanı sevebilirsin... Ama onunla birlikte olmak istemeyebilirsin... Bilmem anlatabildim mi?» Sıkıntılı bir kahkaha attı.

«Keyifli haline bakılırsa, Al Smith'le böyle bir derdin yok. Mutlu gün ne zaman?»

Debby pancar gibi kızardı. «Buraya gelmemin bir nedeni de buydu. Al bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim.»

Abby'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı. İçtenlik-

ten çok dalga geçmek için sormuştu sorusunu ve aldığı cevap nefesini kesmişti.

«Onunla evlenecek misin?»

«Evet,» dedi Debby, yumuşak bir sesle.

Konuşmaları daha önemsiz konulara döndüğü zaman Abby düşünceliydi ve arkadaşı öğle yemeğini birlikte yeme önerisini reddederek gitmek isteyince, üzülmedi. Harry öğle yemeği tepsisiyle içeri girdiğinde, sakin görünmeye çalışarak, «Düşünüyordum da, biraz mutfak işlerini öğrensem iyi olurmuş gibime geliyor. Siz bir yere gitseniz, ya da yalnız kalacak olsam ne yapardım?» dedi.

«Dışarı çıkamadığın şu birkaç günden neden yararlanmıyorsun? Mutfakta oturup beni izleyebilirsin.»

«Seni yıllardan beri seyrederim,» diye homurdandı Abby. «Ama hâlâ ne doğru dürüst bir yumurta pişirebiliyorum, ne de ekmek kızartabiliyorum.»

«Ama daha önceleri ilgilenmiyordun. Ne zaman ki bir şeye ilgi duymaya başlarsın, işte ancak o zaman, aklını yaptığına verebilirsin.»

Böylece Abby evde kapalı kaldığı süre içinde, mutfakta oturup Harry'nin birbirinden güzel yemekler yapmasını izledi. Mutfaktan yükselen yemek kokuları, sinirlerini dinlendiriyordu ve tedirginleştiği zamanlarda, Harry oyalanması için ona küçük görevler veriyordu.

Ben'in otlağa gitmesinden beş gün sonra, artık incinen bileğinin üzerinde uzunca bir süre kalabiliyordu. Ve Phil, Harry ve kendisi için bir yemek hazırlamaya karar verdi. İşine karışmasın diye Harry'yi mutfaktan uzaklaştırmıştı.

Abby fırında nar gibi kızarmış rostoyla yanındaki sebzeleri masaya koyduğu zaman, Phil ve Harry onu övgü yağmuruna tuttular. Tam yemeğe başlayacakları sırada kapı çalındı. Harry kapıyı açmaya gitti. Geri geldiğinde, arkasında Ben duruyordu.

Memnun memnun gülümseyerek, «Bakın kim gelmiş?» dedi yaşlı kadın.

Abby'nin elleri titremeye başladı. Yanaklarının kızardığını biliyordu, ama bunu önlemesine olanak yoktu.

«Yemeğe oturduğunuzu bilmiyordum, özür dilerim,» dedi Ben. «Kesim konusunda bilgi verecektim, ama bunu daha sonra da yapabilirim.»

«Neden bizimle birlikte yemek yemiyorsun Ben?» Harry yan gözle Abby'ye bakarak ekledi. «Zaten gereğinden fazla yemek var. Abby bir orduya yetecek kadar pişirmiş.»

Sofrada duran yemekleri görünce, Ben'in kaşları hayretle kalktı. «Bütün bunları Abby mi pişirdi?»

«Hepsini,» diye övündü Harry. «Harika, değil mi?»

«Nefis de kokuyor. Size katılmamda bir mahsur var mı?» diye doğrudan Abby'ye sordu. Bakışlarında, hâlâ o son karşılaşmalarının anısı vardı.

«Hiçbir mahzur yok.» Omuzlarını silkti. «Harry'nin de söylediği gibi yemeğimiz bol.» Phil'in yanını işaret etti. Ben sofraya oturup, önüne konan yemekleri aceleyle yemeye başladı.

Abby, Ben'i görünce, kalbi mutlulukla çarpmaya başlamıştı. Sakin görünmeye çalışarak, «Kesim nasıl gitti?» diye sordu.

«Bayağı iyi. Adamlar işi bitirmek üzere, yarın dönerler. Otların kalitesi çok iyi.»

«Öyle olduğunu biliyordum.» Abby her şeyi unutmuş, ilk ve tek aşkı olan çiftçilikten söz açılınca, dilinin bağı çözülmüştü. «Hava iyiydi, şimdi güneş de çıktığına göre...»

«Doğru.» Ben kendisine bir dilim rosto daha aldı. «Bir 'resim daha yaparsak, bütün kışı geçirecek kadar samanınız olur.»

Abby elindeki çatal bıçağı sıkıca tuttu ve bakışlarını tabağına indirdi. Bundan daha açık konuşamazdı, kış geldiğinde, Cedar Hills'le bir ilgisi kalmayacağını belirtiyordu.

Phil, «Çok lezzetli bir yemek olmuş Abby. Seni alacak erkek çok şanslı doğrusu,» dedi.

Abby sertçe, «Eş olmak bana göre değil,» diye ona çıkıştı.

Harry ona hiç aldırmadan kıkırdadı. «Kendine uygun bir eş bulana kadar herkes bunu söyler. Bir de arkadaşın Debby'nin haline bak. Karşısına Al Smith çıkana kadar o da aynen senin gibi düşünüyordu.»

«Umarım onun evliliği ablasınınkinden daha başarılı olur!» Abby tatlıyı getirme bahanesiyle hafifçe sekerek odadan çıktı.

Pastayı tabağa alıp, bir kâseye krem şantiyi koyarken Ben'in ince uzun silueti kapıda belirdi.

«Arkadaşının evlenmesi seni bu kadar çok mu rahatsız ediyor?» diye yumuşak bir sesle sordu. Abby cevap vermeyip de kahveyi hazırlamaya başlayınca yanına geldi. «Erkekler ve evlilik konusunda neden böyle düşündüğünü merak ediyorum Abby. Güzel bir kızsın, tırnaklarını çıkarmamayı öğrensen daha da güzel olursun.»

Erkekler bundan başka bir şey düşünmezler zaten.» Öfkeyle söylenerek ona doğru döndü. «İşin başında, yalnız dıştaki yaldıza aldanıp evleniyor, sonra, çok geç olduğu zaman da yakınıyorlar.» Yarısı da öfkeden gelen yaşlar gözpınarlarında birikmişti. Dolgun dudakları titriyordu. Gözlerini kırpıştırarak eğilip tepsiyi aldı.

Ben tepsiyi öbür ucundan yakalayarak yeniden masanın üzerine koydu. Sonra genç kızı kendine doğru çekip bir eliyle çenesinden kavradığı zaman, Abby, onun yeşil gözlerindeki ifadeyi tanımlayamadı.

«Seninle evlenecek olan adam bu konuda şikâyet edemeyecek Abby... Ayrıca, senin gibi vahşi bir kediyi ehlileştirmenin bir tek yolu olduğunu da bilecek.»

Sıcak dudakları Abby'nin cevap vermesini engellemişti. Bir eli yumuşak hareketlerle boynunu okşarken, diğeri de sakinleştirmek istercesine sırtında dolaşıyordu. Tıpkı huysuz bir atı yumuşatmak istercesine... Abby'yse yumruklarıyla genç adamın göğsüne vuruyor, kurtulmak için çabalıyordu...

Elleri genç kızın ellerini buldu ve onun yumruk halinde sıktığı parmaklarını açıp önce hızla çarpan kalbinin üzerine koydu, sonra da boynuna dolayarak Abby'yi alev alev yanan bedenine sıkıca bastırdı. Genç kızın elleri Ben'in saçlarına doğru uzandı, bunları tutup başını geriye çekmeyi amaçlıyordu, ancak Ben'in ense kaslarının, elleri altında birden yumuşaması üzerine, içindeki direnme duygusu birden yok oldu. Bedeni büyük bir teslimiyet içindeydi. Üzerindeki baskının yumuşamasıyla, dudakları yeni açılan

bir gonca gibi aralandı. Ben dudaklarını bırakıp, yüzüne öpücükler yağdırmaya başlayınca, Abby mutlulukla inledi. Ben başını yumuşak boynuna gömmüştü. Sesi boğuk çıkıyordu.

«Her kimse... bu yolda canını bile verebilir... ama değeceğini biliyorum...»

Her kimse! Ben, bahsettiği kişinin kendisi olmadığını bundan daha açık bir biçimde belirtemezdi. Yoksa ona sahip olmaya kalkışacak her erkeğe boyun eğeceğini mi sanıyordu?

Abby'nin bedeninin kasıldığını hisseden Ben başını kaldırıp ondan uzaklaştı, ama eli hâlâ belindeydi. «Şimdi ne oldu?» Hayretle onu süzüyordu. «Ben ağzımı açana kadar pek de iyiydin.» Gözlerindeki sıcaklık kaybolmuştu. Sonunda çok yumuşak bir sesle ekledi. «O adam ben olamam Abby, tabii eğer...»

Tabii eğer, Verna ve yengesi Sylvia gibi birkaç pürüzü düzeltirse! İncinen gururu sert bir çıkış yapmasına neden oldu. «Sen çoğu erkekten de daha bencilsin Ben Franklin! Eğer kendime bir erkek arıyor olsaydım, sen benim en son seçeneğim olurdun. Evlenme konusuna gelince, kadın erkek eşitliği konusunda senin gibi hâlâ taş devrinde yaşayan bir erkek istemem. Bu mağara adamı taktiklerini neden Verna'nın üzerinde denemiyorsun? Buna bayılacağından eminim!»

«Öyle yaparım... Bayılıyor da.» Ben buz gibi bir tavırla tatlı tabağını aldı. Kapıya gelince durdu, küçümsemeyle dolu bakışlarını genç kızın yüzüne çevirmişti. «Verna gibi kadınların içgüdüsel olarak bildiklerini sen hiçbir zaman öğrenemeyeceksin... Senin söylediğin anlamda bir kadın erkek eşitliği yoktur. Bazı zamanlar biri

öbüründen daha çok vermek zorunda kalır, ama zamanla bu da dengeye girer.»

«Küçük konferansın için teşekkür ederim.» Kahvenin altını kapatırken elleri titriyordu. Onun Verna'yla ateşli aşk dakikaları yaşadığını düşünmüştü, şimdi de Ben onu doğrulayınca, içinde, şimdiye kadar hiç duymadığı bir acı hissetti.

. . .

Günler geçip gidiyordu. Abby'nin düşüncelerinde Ben'den çok, yakında doğuracak olan atı Glory vardı. Glory ancak Abby yanında olduğu zamanlar biraz olsun rahatlayabiliyordu. Abby her gün onu belirli bir süre tavlada dolaştırmakta yarar görmesine rağmen, doğum zamanı yaklaştıkça hayvan, bölümünden bile çıkmak istememeye başladı.

«Atının durumu nasıl?» Ben'in sesi ahırın kapısından geliyordu. Mutfakta olanlardan sonra aradan bir hafta geçmişti. Gerekli iş görüşmelerinin dışında Abby ondan sakınmayı becermişti.

«İyi,» dedi. Atın kapıya doğru yürümesine ses çıkarmadı, ama Ben yanından geçip, kısrağı usta elleriyle yoklamaya başlayınca gözlerinde tehlikeli bir pırıltı dolaşmaya başladı. «İyi olduğunu söylemiştim ya!»

«Söylediğini biliyorum,» dedi Ben yavaşça. «Ama şöyle bir kontrol etmek istedim. Bunca yıl pek çok kısrağın doğumuna yardım ettim.» Hayvanı son bir kez daha okşadıktan sonra Abby'nin yanına gelip gözlerinin içine baktı.

«Bu kez Glory'yle benim, senin erkekçe ustalığına gereksinimimiz yok!» diye söylendi Abby.

Parmaklarını dar pantolonunun kemerine takmıştı.

Ben umursamaz bir tavırla omuz silkti. «Bunu duyduğuma sevindim. Bu gece bir konuk bekliyorum, rahatsız edilmek hiç hoşuma gitmeyecekti.» Şapkasıyla onu selamladıktan sonra yanından ayrıldı. Abby arkasından öfkeyle baktı. Glory için yardıma ihtiyacı olursa koşacağı en son adam Ben olacaktı...

Abby böyle kendi kendine düşünürken, işçilerin yatakhanesinden hareket eden bir araba önünden geçip gözden kayboldu. Her cuma akşamı olduğu gibi, işçiler kasabaya iniyorlardı ve gece yarısından önce de dönmezlerdi. Evli olanlarsa çiftliğin ayrı bir bölümünde yaşıyorlardı. Bir tek Phil evdeydi.

Phil aklına gelince Abby neşelendi. Eğer yardıma ihtiyacı olursa, Phil en uygunuydu. Muzaffer bir tavırla bungalovun önünden geçerken, banyonun yarı aralık penceresinden Ben'in keyifli keyifli ıslık çalarak duş yaptığını duydu.

Harry altüst olmuş bir yüzle onu kapıda karşıladı. «Oh Abby, ben de seni aramaya çıkıyordum.»

«Ne oldu?» Her zaman için hayatının tek yıkılmaz kalesi olarak, onun yanında bulunmuş olan yaşlı kadını yatıştırmak için omuzlarından tuttu.

«Jim... Jimmy bir araba kazasında yaralanmış. Karısı Ellen bize telefon etti. Oraya gelmemizi istiyor. Kamloops'da... bir hastanede yatıyormuş.»

«Oh, Harry! Çok üzüldüm. Çok... çok mu kö-

tüymüş?»

Yaşlı kadının yüzü buruştu. «Ellen bir şey söylemedi. Ama bizi çağırdığına bakılırsa, durumu kötü olmalı.» Ellerini ovuşturdu. «Ya sen ne yapacaksın Abby? Seni böyle tek başına bırakıp gitmeyi hiç istemiyorum.»

«Saçmalama Harry. İdare ederim.» Tombul kadını kucakladı. «Hadi git bavulları hazırla. Phil durumu biliyor mu?»

«Evet, bavulunu hazırlamakla meşgul.»

«Öyleyse bir an önce yola çıkmak isteyecektir, hadi sen de bavulunu hazırla Harry.»

Yarım saat kadar sonra yaşlı çift eski, ama hâlâ işlerini gören arabalarına binip yola koyulmuştu. Araba gözden uzaklaşınca Abby içini çekti. Mutfakta Harry'nin ısınmaya bıraktığı yiyeceklerin altını kapattıktan sonra kendisine bir sandviç yaptı. Şu anda karnı hiç aç değildi.

Elinde tepsiyle birlikte oturma odasına geçip, otlakları gören pencerenin önüne bir koltuk çekti ve oturdu. Bu manzara sinirlerini hep yatıştırırdı.

O kadar düşüncelere dalmıştı ki, yolda ilerleyen arabayı ancak Ben'in arabasının yanına park ettikten sonra fark etti. Verna, Ben'e kavuşmak için kim bilir ne kadar sabırsızlanıyor olmalıydı ki, buraya kadar kendi arabasıyla gelmişti. Abby ilgisiz bir tavırla arabadan inen esmer kızın üzerine giydiği açık mercan rengi elbiseye ve arabadan çıkardığı torbalara baktı. Bastırmaya çalıştığı bir kinle, Ben'e yemek getirdiğini düşündü. Eh, hiç olmazsa bir kadının elinden yemek yiyecekti bu gece.

Bir saat kadar sonra, Glory'ye bakmak için evden çıkıp ahırlara doğru ilerledi. Bungalovun önünden geçerken, Verna'nın kahkahası kulaklarına kadar geliyordu. Mutfağın yanındaki masada oturmuşlar, mum ışığında yemek yiyorlardı.

Mum! Abby öfkeyle ayaklarını yere vurarak ahıra doğru yürüdü. İçeri girip de Glory'nin acıyla kişnemesini duyar duymaz onları unutmuştu. Kısrağın terden ıslanmış boynunu okşamaya başladığında, hayvan nemli gözlerini ondan yana çevirdi.

«Tatlım, zamanın geldi, değil mi? Pek yakında bu sıkıntın sona erecek.»

Hayvanın boynuna sarılıp, başını kadife gibi yumuşak yelesine gömerek mırıl mırıl konuşmaya başladı. Doğum sırasında bir terslik çıkabileceği hiç aklına gelmiyordu. Bir çiftlikte doğumdan daha doğal bir olay olamazdı. Sorun çıkmış olsa bile, babası bunu kızına hiçbir zaman yansıtmamıştı.

Aradan zaman geçip de hayvanın durumunda bir gelişme olmayınca Abby korkmaya başladı. Bir kısrağın doğurması bu kadar uzun zaman almazdı herhalde.

En az Glory kadar yorgundu. Bir tabure çekip oturdu. Hayvanın karnına masaj yapmasının bir yararı olmadığını görüyordu . Kısrak yalvaran gözlerle ona bakmaya devam edince, bir şeyler yapması gerektiğini fark etti.

Ama böyle bir olayda ne yapılacağını bilmediğini kabul etmek zorunda kalmıştı işte! Daha Glory'nin durumunu gördüğü an yardım istemeliydi, ama kendine olan aşırı güveni yüzünden

hayvan acı çekiyordu... Sevgili atı ölebilirdi. Hıçkırarak kapıya doğru koşunca, aradığı adamın kolları arasında buldu kendini.

«Abby? Işığı gördüm... Yoksa Glory mi?»

Ben'in omuzlarını tutan elleri, onu rahatlatmıştı. Daha önce yardımını nasıl reddettiğini çoktan unutup gitmişti bile.

«Evet,» dedi boğulur gibi. «Bir şeyler ters gidiyor. Lütfen Ben, yardım eder misin?»

Ben, hayvanın yorgunluktan bitkin haline, başını ümitsizce eğmesine ve kasılmış bedenine bakınca, Abby'yi kendinden uzaklaştırıp, hemen bölmeye doğru yürüdü.

«Ne kadar zamandan beri bu durumda?» diye sertçe sorarken bir yandan da hayvanı elleriyle yokluyordu.

«Bilmiyorum,» diye güçlükle cevap verdi Abby. «Saatimi takmamışım. Ama sanırım saat sekizde buraya geldiğim...»

«Sekiz mi?» İnanmaz bir tavırla dönüp Abby'ye baktıktan sonra bir küfür savurdu. «Neredeyse gece yarısı... Neden yardım istemedin?»

Abby aceleyle, yardım edecek kimsenin olmadığını anlattıktan sonra ekledi. «Sen... sen de rahatsız edilmek istemediğini söylemiştin, ben de tek başıma bu işin üstesinden geleceğimi sandım.» Sözlerini bitirdiğinde yeşil gözler sert sert ona bakıyordu.

«Küçük budala seni! İnatçılığın yüzünden atından olabilirsin! Bana sabunlu sıcak su getir... hemen!»

Abby tek kelime bile etmeden koştu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ben minik tayı kucağına alıp, annesinin onu rahatça yalayabileceği bir biçimde tam kısrağın önüne koydu. Abby nefesini tuttu. «Oh! Ben... harika bir şey,» dedi. Ben'in terden ıslanmış yüzüne bakarken gözlerinin içi parlıyordu.

«Evet,» dedi Ben. Hâlâ nefes nefeseydi.

Glory'nin, yavrusunu yalamasını seyreden Abby'nin gözleri dolu dolu olmuştu. «Onlar... her ikisi de ölebilirdi. Sağ ol Ben.»

«Diğerleri gittiğine göre, neden Phil'den yardım istemedin?» diye sordu Ben. «Benim... başka işlerim olduğuna göre, ondan yardım isteyebilirdin.»

«İs... isteyemezdim,» diye kekeleyen genç kız, oğullarının başına gelen kazayı anlattı. O kadar yorgundu ki, gözlerinden akan yaşlara engel bile olamamıştı. Ben onu kendine doğru çekip kollarının arasına öyle yumuşak bir biçimde aldı ki, Abby dayanamayıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Yaşlar yanaklarından süzülüp Ben'in göğsünü ıslatıyordu.

Abby uzunca bir süre, onu koruyan kolların çemberi içinde kaldı. Genç adam onu kendinden uzaklaştırıp, «Aç mısın? Yemek yedin mi?» diye sordu.

«Bir... bir sandviç yedim. Harry'yle Phil gittikten sonra pek aç değildim.» Birden içinde be-

liren açlık hissi yüzüne vurmuş olmalıydı ki, Ben gülümsedi.

«Hadi, gidip kendimize hafif bir şeyler hazırlayalım. Glory'nin artık bize ihtiyacı yok.»

«Abby! Merhaba!»

Üç gün sonraydı. Kasabaya inmiş olan Abby, Verna'nın butiğinin önünde durmuş, vitrindeki en son modelleri inceliyordu. Gri üzerine beyaz yakalı bir elbise giymiş olan Debby'nin keyifsiz bir hali vardı.

«Neden içeri gelip bir elbise almıyorsun?» diye sordu. Birlikte dükkândan içeri girerlerken, Abby'nin giydiği mavi pantolonla buna uygun çiçekli bluza bir göz gezdiren Debby'nin dudaklarında, her zamanki gülümsemesi belirdi.

«Ben öyle cicili bicili giysilerden hoşlanmam.»

«Belki sen ilgilenmiyorsun, ama erkekler bayılıyor.» Debby arkadaşının koluna girip, onu elbiselerin yanına götürdü. «Fay Gorman buradan giyinmeye başladığından beri kocasının bakışları bile değişti.»

«Dalga geçiyorsun benimle.» Fay Gorman'ın cicili bicili elbiseler içinde dolaşması ve şişman karısı yerine ince kızlara bakmayı yeğleyen kocasının hali gözlerinin önüne gelince, elinde olmadan gülümsemişti.

«Gerçekten. Verna'ya gelip, evliliklerini kurtardığı için teşekkür etti.»

Bir yandan konuşurken bir yandan da elbiseleri gözden geçiriyordu.

«Kendi evliliği sona ererken bir başkasının evliliğini kurtardığını bilmek garip olmalı.»

«Bunun Verna'yı pek rahatsız ettiğini sanmı-

yorum. Evlilik konusundaki romantik düşlerini çoktan geride bıraktı. Korkarım kısa bir süre sonra yine esaret zincirini kuşanacak.»

«Öyle mi diyorsun?» diye mırıldandı Abby. Dükkâna bir müşterinin girmesi üzerine, Debby onu bir bölmeye soktu ve müşteri gittikten sonra ona deneyebileceği bir dolu elbise getirmeyi vaat ederek yanından ayrıldı.

Birden içi sıkılan Abby yerinden kalkarak perdenin aralığından Debby'nin orta yaşlı bir hanımı kapıya kadar geçirmesini seyretti. Bölmeden çıkıp, elbiselerin yanına doğru gitti. Mankenin üzerine giydirilmiş olan incecik bir elbise ilgisini çekmişti.

«Harika, değil mi?» diyen Debby'nin sesini duydu. «Denemek ister misin?»

«Yo, hayır.» Abby başını olumsuz bir anlamda iki yana salladı. «Beni böyle bir elbisenin içinde düşünebiliyor musun?»

Debby elbiseyi mankenin üzerinden çıkarmaya başlamıştı bile. Abby bir üzerindeki kıyafete, bir de mankenin üzerinden çıkarılan incecik, rüya gibi elbiseye baktı.

«Pekâlâ, pekâlâ,» diyerek Debby'nin gösterdiği soyunma kabinine girdi. «Hazır olunca sana haber veririm.»

Birkaç dakika sonra hazırdı. Elbisenin üst kısmı, göğüslerini cömertçe sergileyecek kadar açıktı.

«Korkarım, bunu çizen yanlış yerleri açıkta bırakmış,» diye seslendi Debby'ye. «Ya da yanlış yerleri kapamış.»

Abby perdeyi açınca, Debby'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. «Aman Abby, bir... harikasın! Üf!...

Umarım Al seni bu elbiseyle görmez, yoksa onu kaybedebilirim.»

«Hadi, Debby,» diye içini çekti Abby. «Böyle bir şeyi giyip de dolaşacağım nereden aklına geldi? Zatürreeden gitmezsem bile, utancımdan ölürdüm.»

Arkadaşı ısrar etti. «Abby, bunu mutlaka giymen gerek. Sana bu kadar giden başka bir elbise bulamazsın.»

«Ablan seni iyi bir pazarlamacı yapmış,» diye kuru bir sesle konuştu Abby. Verna aklına gelince, elbiseyi bir kez daha aynada inceledi. «Hem bunu nerede giyebilirim ki?»

«Bir parti ver!» Debby heyecanlanmıştı. «Sen Cedar Hills'de parti vermeyeli yıllar oldu.»

«Veremem ki... Harry yok.»

«Ama dün bana telefonda oğlunun düzeleceğini söyledin... Harry böyle şeylere aldırmaz.»

«İyi ama...» Abby dudağını ısırdı, aynada, gözlerinin mavisini daha da parlak yapan, tenini olduğundan daha beyaz gösteren bu rüya gibi elbiseye bir kez daha baktı.

«Hadi Abby, yemeklerde sana yardımcı olurum... Annem de yardım eder. Bizim plakları da getiririz.»

Sonunda, Abby parti fikrini benimsemişti. Elbise için yazdığı çek şimdiye kadar giyimi için ödediklerinin çok üstündeydi. Ancak bu, Abby'nin umurunda bile değildi. Ben ne diyecekti? Böyle bir kıyafetle, onun hanım hanımcık giyinmediğini söyleyemezdi artık.

Haftanın ortalarına doğru Harry telefon ederek, oğlunun hızla iyiye doğru gittiğini, ancak

gelininin yanında birkaç gün daha kalmak iste diklerini söyledi.

«Kendi başına idare edebiliyor musun?» Onu için endişelendiği sesinden belli oluyordu.

«İyiyim,» demekle yetindi Abby. Cumartesi ge cesi vereceği partiden Harry'ye söz etmek niye tinde değildi, yoksa yaşlı kadının geri dönmekte ısrar edeceğini biliyordu. «Orada istediğiniz ka dar kalın Harry. Ellen'ın size benden çok ihtiyacı var. Yine de sizleri çok özledim,» diye ekledi.

«Ben nasıl?»

«Ben mi? İyi... sana kalbini ve ruhunu yollu yor.»

«Neyini?»

«Kalbini ve ruhunu... Geçen cuma bana bırak tığın yemekleri birlikte yedikten sonra, böyle gü zel yemekler yapan bir kadına kalbini ve ruhu nu verebileceğini söyledi.»

Harry kıkır kıkır gülüyordu. «Söyle ona, kırk yaş genç olsaydım, ne yapacağımı bilirdim onu.» Yeni doğan tayı sorması üzerine Abby ona son gelişmeleri anlattı. «Ona ne ad taktınız?»

Abby bir süre sustuktan sonra yavaşça, «Sanı rım ona Frank adını vereceğim... nasıl, güzel mi?»

Harry cevap vermeden önce epeyi düşündü. «Ona uygun bir ad olduğu kanısındayım tatlım. Phil'le ben onu görmek için sabırsızlanıyoruz. Pazartesiye orada oluruz.»

Onun yüzünden acele etmemelerini söyledik ten sonra telefonu kapattığında düşünceliydi. Ta yın adına aniden karar vermişti... belki de bi linçaltındaki düşünceleri Harry'nin sorusuyla birden su yüzüne çıkmıştı. Acaba Ben, dünyaya

gelmesine yardım ettiği tayın, kendi adını almasından hoşlanacak mıydı? İster beğensin ister beğenmesin, Glory ve yavrusunu ölümden kurtarmasına karşılık olarak, ona olan saygısını böylece belli edecekti.

Parti verileceğini duyunca Ben çok şaşırmıştı, ama hemen ardından ilgilenmiş ve yardımcı olmuştu. Bahçenin ışıklandırılmasını, içkilerin sağlanmasını üstlenmişti. Bir tek, kıyafet konusunda şüpheliydi. «Sanırım 'üzerindeki kıyafetle gel' türünden bir parti olacak herhalde?»

«Hayır, öyle olmayacak,» dedi Abby soğukça. «Kız arkadaşının butiğinden bir elbise bile aldım.»

«Gerçekten mi? Dünyanın sonu mu geliyor ne. Demek seni elbiseyle göreceğiz.»

Abby onu denemek için, «İstersen Verna'yı getirebilirsin.» dedi.

«Sağ ol. Annesiyle kardeşi de geldiklerine göre, onun da geleceğini düşündüm.»

«Evet, ama... Verna'nın yanında bir erkekle gelmek isteyeceğini düşündüm.»

«Sen istemiyor musun?»

«Neden isteyeyim ki?» dedi gururla. «Kendi partime gelmek için kavalyeye ihtiyacım yok. Ayrıca hiçbir konuda erkeğe ihtiya...» Glory'nin doğum yaptığı gece ona ne kadar ihtiyacı olduğunu hatırlayınca kızararak sustu.

Tam o sırada Gary gelerek Ben'den bir şey için yardım isteyince, Abby kurtulmuştu. Yine de Ben'in yüzündeki alaycı gülümseme uzun süre gözlerinin önünden gitmedi. Ben'in yardımı olmasaydı, sevgili atı Glory'nin çoktan ölmüş olacağını... Dave Corben'in yağmasının çok daha

tehlikeli boyutlara ulaşacağını hatırlamak neden ona bu kadar zor geliyordu sanki? Neden Verna gibi aciz bir kadın olup da erkeklere ihtiyacı olduğunu utanmadan kabul edemiyordu?

Cuma günü, geç vakit ofisten çıkmaya hazırlanırken telefon çaldı. Kalktığı sandalyeye yeniden oturarak ahizeyi kaldırınca, karşı taraftan Debby'nin sesi duyuldu.

«Abby? Seni iki nedenle arıyorum... Birincisi, oraya gelip geceyi yanında geçirmemi ve yarınki işlerine yardımcı olmamamı ister misin?»

«İyi olur,» dedi Abby heyecanla. Phil'le Harry gittiklerinden beri ev eski sıcaklığını kaybetmişti. «Yapılacak pek bir şey kalmadı, ama bana arkadaşlık etmene sevinirim.»

«Hadi, Abby,» diye takıldı arkadaşı ona. «Yanıbaşında Ben Franklin gibi bir erkek varken, yalnızlıktan mı yakınıyorsun yoksa?»

«Baş başa oturup kâğıt oynamaktan hoşlanan tiplerden değil,» dedi Abby kuru bir sesle. «Hem birlikte olduğumuz süre içinde tartışmadan bir dakika bile geçiremiyoruz.»

«Bunun iyiye işaret olduğunu bilmiyor muydun? Aranızda kimyasal bir tepkime olduğunu gösteriyor.»

«Ama bizim tepkimemiz ateşli patlamalarla son buluyor!» Abby tehlikeli sulara girdiklerini fark ederek, konuyu değiştirdi. «Şu sözünü ettiğin ikinci neden neydi?»

«Oh, neredeyse unutuyordum. Aslında Ben'le ilgili bir konu bu. Verna bugün Vancouver'den döndü ve bu gece oraya gelip Ben'i görmek istiyor. Her zamanki gibi yemeklerle birlikte gele-

ceğini bildirir misin ona?»

«Ya bu gece dışarı çıkacaksa?»

«Çıkmıyormuş. Geri döner dönmez buluşmaya söz vermiş... Verna ne zaman döneceğini bilmiyordu da.»

«Herhalde boşanma işlemlerinin sona erdiğini bildirecektir,» diye konuyu deşelemesi üzerine, kendisi bile bu merakı karşısında hayrete düştü.

«Olabilir. Bizlere bir şey çıtlatmadı. Herhalde ilk öğrenenin Ben olmasını istiyor.»

Debby'nin ablasıyla birlikte gelmesini planladıktan sonra telefonu kapattılar. Abby uzunca bir süre yerinden kımıldamadan oturduktan sonra, Ben'e mesajını iletmek üzere yerinden kalktı. Ona karşı soğuk davranmasının nedeni buydu demek... Verna'dan haber bekliyordu. Onun yeniden özgür olacağı günü bekliyordu demek.

Bungalovun açık duran kapısı, Ben'in dönmüş olduğunu gösteriyordu, ama tel kapıdan içeri baktığında genç adamı göremedi. İlk karşılaşmalarında olanları tekrarlayacaklar mıydı? Kapıyı çaldı ve Ben yatak odasından çıkıp da kapıya gelene kadar bekledi. Bu kez gömleğinin düğmelerini açmakla kaldığını görünce rahatladı.

«Sana bir mesajım var,» diye tel kapının ardından seslendi.

«Bana mı?»

İçerisi pek aydınlık olmadığından emin olamıyordu, ama Ben'in yüzünde yine, son zamanlarda sık sık rastladığı yorgun bir ifade vardı. Kapıyı açıp onu içeri buyur ettiğinde bu ifade kaybolmuştu.

«Sana olmasaydı neden buraya kadar geleyim

ki?» Onun tüylerle kaplı göğsünden etkilenmeye başlamıştı. «Verna bu gece sana yemek yapıp gelecekmiş... her zamanki gibi diyordu mesaj,» diye haince ekleyince Ben'in yüzü bir an için kasıldı.

«Mesaj için... sağ ol... şey... Abby,» diye kapıya doğru yürüyen Abby'nin arkasından seslendi. «Ceviz turşusu sever misin?»

«Ne turşusu dedin?» Hayretle ondan yana döndü genç kız. Yüzünde beklediği gibi alaycı bir gülümseme yerine, sıkıntılı bir ifade vardı.

«Ceviz... nefis şeyler doğrusu. Bir tadına bakmak ister misin?»

«Hayır, sağ ol.» Merakla onu süzüyordu. «Madem sevmiyordun neden aldın?»

«Ben... şey... ben almadım, bana hediye edildi.»

Abby birden her şeyi anlamıştı. «Oh, Verna demek.»

«Evet, geldiğinde kavanoza elimi bile sürmediğimi görmesini istemiyorum.»

Abby şaşkın şaşkın ona baktı. «Ben Franklin, sen korkağın birisin!»

«Biliyorum,» Ben süt dökmüş kedi gibiydi. «Hiç olmazsa kavanozu alıp evine götürsen.»

«Oh, pekâlâ, ver bakalım. Kim bilir, bakarsın Harry onlardan hoşlanıyordur.»

Ben hemen mutfağa girip, elinde süslü bir kavanozla geri döndü. Kavanozu Abby'ye verirken, her zamanki gibi onu dostça alnından öptü.

«Sağ ol Abby.»

Bu ağabey öpücüğüne Abby'nin canı sıkılmıştı. Eve dönüp, mutfağa girdi ve o gece Debby'yle birlikte yiyecekleri yemeği hazırlamaya başladı

Harry'nin yemek kitaplarından birindeki tarife göre hazırladığı yemeyi yiyen Debby, hayretle, «Böyle yemek yapmasını nereden öğrendin?» diye sordu. «Âşık olmalısın.»

«Kitapta verilen tarife göre yemek hazırlamakla aşkın ne gibi bir ilgisi var?» Yanakları kızarmıştı.

«Âşıksın, kabul et bunu! Kime Abby?»

«Saçmalama. Sırf sen...»

«Biliyorum!» diye bir zafer çığlığı attı Debby. «Ben Franklin olmalı!» Heyecanla sandalyesinde doğruldu. «Buraya en son gelen o. Geniş omuzlarının ve insanın içini ürperten o buz gibi yeşil gözlerinin farkına varmaman için taştan yontulmuş olman gerekir.»

«Sanki ona ben değil de sen âşıkmışsın gibi konuşuyorsun,» dedi Abby kuru bir sesle. «Sen ve Verna onu karşı konulmaz bir erkek gibi görüyorsunuz.»

Debby düşünceliydi. «Verna'yı bilemem. Onun, hayatında tanıdığı en anlayışlı erkek olduğunu söylüyor. Sık sık da buluşuyorlar ama...» Omuzlarını silkti. «Bana kalırsa hâlâ Darrel'a sırılsıklam âşık.»

«Öyleyse neden boşanıyor? Aptalca bir şey bu!»

«Oh, bilmiyorum. Bazen Al'la benim de anlaşamadığımız konular çıkıyor, o zamanlarda aniden parlayıveriyoruz. Çoğu kez olayı diğerimizin açısından görmek istemediğimiz için böyle oluyor. Bu Verna'yla Darrel için de geçerli.»

«Bana kalırsa, kocasını düşündüğü bile yok,» dedi Abby ters ters.

Ertesi gece Verna, Ben'in kolunda eve girerken, ona baktıkça baygınlaşan gözleriyle, hiç de öyle kocasını düşünür gibi görünmüyordu. Üzerine giydiği sütlü kakao rengi elbisesi, çıplak omuzlarına dökülen saçlarına ve esmer tenine çok iyi gitmişti.

Verna'nın cıvıl cıvıl yüzünden bakışlarını ayırdığında Ben hâlâ gülümsüyordu. Ama Abby'nin holün öbür ucunda durduğunu gördü ve genç kızın mermer gibi pürüzsüz bedenini cömertçe sergileyen elbisesine bir göz attıktan sonra gülümsemesi yüzünde donup kaldı.

Genç kız onları karşılamak için yanlarına gidince, «Tanrım, bu sen misin Abby?» diye mırıldandı.

Yürüdükçe, incecik kumaşın bacaklarına dolanması Abby'nin hoşuna gitmişti. Debby'nin ısrarı üzerine, gözlerini bir safir parlaklığını alacak biçimde boyadığı, kirpiklerini iyice belirginleştirdiği ve dudaklarını açık portakal rengine boyadığı için birden kendine güven duymaya başlamıştı.

«Demek bu elbiseyi alan sendin,» diye güldü Verna. «Debby bir türlü bana söylemedi, ama sizin ne kadar sıkıfıkı olduğunuzu hatırlayınca, hemen bulmam gerekirdi.» Ben'in çatılmış kaşlarına baktı. «Bu elbise Abby'ye ne kadar yakışmış, değil mi Ben?»

Ben bir şey söylemeden hafifçe başını salladı. Bakışları robanın üzerinde kabaran kısma takılmıştı.

«O kadar geri kafalı olma tatlım,» diye azarladı Verna onu. «Kadınlar bu günlerde üstünü bile kullanmıyorlar.»

«Öyle görünüyor.»

Ona garip bir yaratıkmış gibi davrandıklarını fark eden Abby sakince, «Verna'ya içecek bir şeyler getirmek istersin belki Ben,» dedi. «Joe ve Gary barmencilik oynuyorlar.»

«Beni partine davet ettiğin için sağ ol Abby.» Verna'nın gülümsemesi karşısında Abby hiçbir erkeğin ona karşı koyamayacağını kabullenmek zorunda kaldı. «Sana yardımcı olabilir miyim?»

«Hayır sağ ol. Annenle Debby her şeyi hallettiler. Beni mutfağa sokmuyorlar.» Abby gülümsemeye çalışarak, Ben'in Verna'nın beline kolunu dolamasına ve kendisine hâlâ dik dik bakmasına aldırmadığını söyledi kendi kendine.

Demek ki ne giyerse giysin, ne Verna ne de uzaklardaki Sylvia kadar dişi olamayacaktı... içini çekti. Her zaman için, Ben, onu, blucin ve bluzlarıyla hatırlayacaktı, tabii hatırlarsa.

Son misafirler de geldikten sonra Abby istediği gibi eğlenmekte serbestti. Komşu çiftliğin sahibinin oğlu, Clint Edwards onu dansa kaldırdı.

«Üf, Abby! Seni daha önce hiç böyle görmemiştim... Bu elbise seni çok değiştirmiş.» Ne demek istediğini anlatmak istercesine elini sırtında dolaştırdı. Aynı anda başını kulağına doğru eğip, «Bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum,» dedi.

«Ben bildiğin Abby'yim,» dedi buz gibi bir sesle.

«Ama güzelliğini blucin ve bluzların altına gizlemiştin.» Genç kızı yeniden kendine doğru çekti. Bu durumda tartışma çıkarmanın âlemi yoktu, onun için Abby sesini çıkarmadı.

Bir süre sonra onu dansa kaldıran erkeklerin sayısını şaşırdı. Bildiği tek şey, her karşılaşma-

larında Ben'in yüzünde beliren küçümseme dolu ifadeydi. Ben, Verna'yla birkaç kere dans etmenin dışında pistin çevresinde dolaşan yaşlı hanımlarla dans etmişti. Her seferinde yeşil gözleriyle kendisini izliyordu, sonunda yanına yaklaşıp, elindeki içki bardağını aldı.

«Benimle dans eder misin Abby?»

Cevabını bile beklemeden onu belinden tutup piste doğru çekti. Eğer hızlı bir parça çalıyor olsaydı sorun olmayacaktı, ama yavaş müziğin eşliğinde oldukları yerde salınınca ister istemez, düşünceleri kolunda döndüğü erkeğe gidiyordu. Eli tam belinin ortasındaydı, başını mis gibi kokan yumuşacık saçların arasına gömmüştü. Uzun bir süre böylece dans ettiler. Abby onun kollarının arasından çıkmak istemiyordu. Phil'in özenle yetiştirdiği çiçeklerden yükselen koku, Ben'in süründüğü tıraş losyonunun kokusuyla karışıyordu. Onun sıcak bedenine bu kadar yakın olmak, elinin altında omzunu hissetmek... bütün bunlar genç kızın başını döndürmeye yetiyordu.

«Hey, Abby!» Clint birden yanıbaşlarında belirdi. Hafifçe sallanmasından, çok içtiği belli oluyordu. «Benimle bir daha ne zaman dans edeceksin?»

Onun yerine Ben ters bir tavırla cevap verdi. «Şimdi değil dostum.» Ve Abby'yi elinden tutup, bahçenin oldukça karanlık bir bölümüne götürdü, burada dans edenlerin gözlerinden uzaktılar.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Abby birden heyecanlandı. Ben onu bu tenha köşeye öpmek için getirmiş olmalıydı... Bu gece aralarında herhangi bir engel olmayacaktı... Ben'i sevdiğini biliyordu ve bir kadın erkeğini nasıl arzularsa o da Ben'i öyle arzuluyordu. Ah, Ben onu bir sevseydi, onun için neler yapmazdı...

«Sen ne yaptığını sanıyorsun Abby?»

«Ne... ne?» Abby'nin ona doğru uzattığı eli, sesindeki soğukluk karşısında bir an havada dondu kaldı, sonra yanına düştü.

Ben eliyle elbisesini ve açıkta kalan omuzlarını işaret etti. «Şu kıyafetine bir bak!»

Abby'nin nefesi kesilmişti. Öfkeden sesi titriyordu. «Kararını ver Ben! Önce, elbise giymediğim için bana kadına benzemediğimi söylüyorsun, giyince de...»

«Tanrı aşkına Abby, hep böyle aşırı uçları denemek zorunda mısın?» diye öfkeyle patladı. «Küçük bir erkek çocuk olmak yerine daha kararlı bir kıyafete bürünebilirdin, halbuki tutmuş tıpkı...» Cümlesini tamamlamadı. Abby soğuk soğuk ona baktı.

«Arkadaşlarımdan hiçbirisi beni... her ne demek istediysen, işte onun gibi görmedi,» dedi dondurucu bir tonla.

«Bundan eminim!» Abby'yi kendisine doğru

öyle sert çekti ki, zaten alışık olmadığı yüksek topuklu pabuçlarının üzerinde güçlükle duran Abby, kendini birden onun kolları arasında buldu.

«O arkadaş dediğin erkeklerin, senin hakkında neler hissettiklerini sana göstermemi ister misin?»

Abby ağzını kapamaya fırsat bulamadan Ben' in dudaklarını dudaklarının üzerinde buldu. Sırtında yumuşak hareketlerle dolaşan eli, daha sonra boğazında ateşten bir hat çizdikten sonra, elbisesinin açık bıraktığı göğsüne doğru kaydı. İlk şoku atlatan Abby'nin içinde buz gibi bir öfke dalgası kabardı. Ben'in aralık duran alt dudağını büyük bir hırsla ısırınca, Ben homurdanarak başını geriye attı. Dudağından kan akıyordu. Abby bembeyaz bir yüzle ona bakakaldı. Ben'in nefret dolu bakışları karşısında kanı damarlarında donmuştu adeta.

«Seni küçük cadı seni!» Ben boynuna uzandı. Bir an için gerçekten onun kendisini boğacağını sandı Abby. Ama Ben onu yeniden, bu kez daha vahşice öpmeye başladı. Dudağından akan kanın tuzlu tadı diline geliyordu.

Ben'in onu öpmekten vazgeçmeyeceğini fark edince, birden kendini ona teslim etti ve boğulmakta olan bir insan gibi ona olanca gücüyle yapıştı. Dudaklarındaki öfkenin azalması bile Abby'yi harekete geçirememişti. Ben onu birden bıraktığında, neredeyse düşüyordu. Ancak durumunu anlayan genç adam hemen onu tuttu.

«Her nedense Abby, beni hep sinirlendiriyorsun. Sanki...»

Ama Debby'nin sesi konuşmasını yarıda kesti.

«Abby, neredesin?»

«Geliyorum Debby!» diye arkadaşına seslendikten sonra arkasına bile bakmadan gitti.

«Orada tek başına ne yapıyordun?» diye hayretle sordu Debby.

«Oh, şey... Temiz hava alıyordum,» diye bir yalan uydurdu. «Mutfakta yapabileceğim bir şey var mı? Kendimi oldukça suçlu hisse...»

«Endişelenme. Biz her şeyi hazırladık, hatta çoğu yemeğe başladı bile.»

«Sağ ol Debby, harikasın... Annen de.» Abby onun peşisıra eve girerken kendini huzursuz hissediyordu. Eğer içeri girip de sofranın hazırlanmasına yardımcı olsaydı, o zaman Ben'le itişmeyecekti.

Tabağına yiyecek aldıktan sonra, verandanın basamaklarına oturmuş konuşan gruba katıldı. Herkes o kadar lafa dalmıştı ki, hiç kimse Abby'nin durgunluğunun farkında değildi. Verna başka bir gruptaydı. Arada bir dönüp arkasına bakıyordu. Kimi arıyordu acaba? Ben'i mi?

Abby o kadar düşüncelere dalmıştı ki, herkes birden ondan yana bakmaya başlayınca kızararak başını kaldırdı.

«Neden bu kadar dalgınsın Abby?»

«Şanslı erkek kim?»

«Yoksa onu partiye çağırmadın mı?» diye arkadaşları hep bir ağızdan ona takılıyorlardı.

Bir elinde herkes gibi kahve değil de içki bardağı tutan Clint, birden arkalarında belirmişti. «Yok canım, onu partiye çağırdı çağırmasına da, çalıların arkasında kaybolduklarından beri ortalarda gözükmüyor. Ben Franklin'e ne yaptın Abby? Yoksa onu oraya mı gömdün?»

Clint'in bu, yarı sarhoş konuşmaları hiç kimsenin hoşuna gitmemişti. Konuyu değiştirmek için Abby'ye çiftlik hakkında sorular sordular.

Daha sonra Abby oturma odasına geçti. Diğerlerinin de kendisini izlediğini görünce, derin bir nefes aldı.

Konuklar içkilerini içerken Debby yanlarına gelerek, «Bu gece kutlamamız gereken bir şey daha var!» dedi. «Verna ile Darrel boşanmalarını durdurdular... Verna buradaki işlerini yoluna koymak için dün kasabaya döndü. Daha sonra kocasının yanına dönecek!»

Herkes hararetle Verna'yı tebrik etmeye giriştiğinden, hiç kimse taş kesilen Abby'yi fark etmemişti. Demek Verna, Darrel'a dönüyordu. Ya Ben? Yoksa Ben'in partiden böyle birden ayrılması, sandığı gibi bahçede olanlar yüzünden değil de, Verna'nın dün ona verdiği bu haberden dolayı mıydı?

Parti bir saat kadar daha sürdü. Abby, Debby'yle annesinin bulaşıklara yardım etmelerini kesinlikle reddetti. «Hayır, olmaz. Bulaşıkları ben yıkarım.» Arkadaşını ve Mrs. Warner'ı teker teker kucakladı. «Sizlere nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.» Mrs. Warner'ın yorgunluktan kapanan gözlerinin içine baktı. «Verna'yla Darrel için çok sevindim. Sizin de çok sevindiğinizi tahmin edebiliyorum.»

Mrs. Warner gülümsedi. «Evet. Ama bunun böyle olacağını biliyordum. Ayrıldıklarından beri Verna çok mutsuzdu. Duyduğuma göre, Darrel da öyleymiş.»

Herkes gitmişti. Debby'yle annesini de geçirdikten sonra odaları dolaşarak birer birer ışıkla-

rı kapattı. Yalnız holün ışığını açık bıraktı. Yorgun değildi. Bulaşıkları bu geceden yıkarsa yarına rahat ederdi.

Bulaşık suyunu hazırladıktan sonra salondan tabakları taşıdı. Bulaşıkları yıkarken, Debby'nin söyledikleri aklına geliyordu. Ben onu hiçbir zaman sevemezdi... Bu gece yaptığından dolayı ondan nefret ediyordu herhalde. Hem o olay olmasa bile, Abby, Ben'in hoşlandığı tip kadınlardan değildi. O, Verna gibi ve ümitsiz bir aşkla sevdiği ağabeyinin karısı Sylvia gibi kadınlardan hoşlanıyordu.

Bulaşık yıkamayı bırakmış, gözleri musluğa dalmış bitmişti. Neden ona duygularını açıklamıyordu sanki? En azından davranışlarından dolayı ondan özür dileyebilirdi.

Bulaşıkları olduğu gibi bırakıp yatak odasına koştu. Tartışmalarına neden olan elbiseyle gidemezdi. Üzerindekini çıkarıp aceleyle bir blucin ve bluz giydi.

Uyumuş olabileceği hiç aklına gelmemişti. Bungalovun pencerelerinin karanlık olduğunu görünce üzüldü. Elinde tuttuğu sandviç dolu tabakla durup, kapalı duran kapıya bakarken elleri titriyordu.

Ay ışığıyla yıkanan çiftlik birden ona çok yabancı gelmişti. İlk kez gecenin bu saatinde çiftliğe baktığını söyleyerek kendisini teskin etmeye çalıştı ve eve doğru yöneldi. Ambarın arkasındaki çalılıklardan gelen gürültüler üzerine hemen o tarafa döndü. Fısıltıyla konuşan sesler geliyordu kulağına. Karanlığa sığınarak koşuşan birtakım gölgeler gördü.

Önceleri, hayal gördüğünü sandı, ama Glory'

nin kişnemesi üzerine adımlarını hızlandırdı. Çevrede birileri dolaşıyordu. Atın kişnemesi bunu gösteriyordu. Abby geri dönüp, elindeki sandviç tabağını Ben'in kapısının önüne bıraktı ve aceleyle ahıra doğru yürüdü.

Yolun yarısına geldiğinde yeniden ama bu kez daha yüksek sesle bir kişneme duyuldu, ardından burnuna bir koku geldi. Duman! Yolun geri kalan bölümünü, adeta ayakları yere değmeden koşarak geçti ve ahırın kapılarını açtı. Glory' yle tayının kaldığı bölmenin ardından yükselen alevleri gördü.

Abby atının kaldığı bölmenin kapısını açmaya çalışırken Glory ve tayının acıklı kişnemelerini duymuyordu bile. Her zaman kolayca açılan sürgü bu kez bir türlü açılmıyordu. Durup sürgüyü inceleyince, sürgünün kalın bir telle sıkıca bağlanmış olduğunu gördü. Ben'i bulmalıydı... Bunu ancak o halledebilirdi.

Bungalova vardığında ev yine karanlıktı. Kapıyı bile vurmadan içeri girdi, elektrik düğmelerini açtıktan sonra doğru yatak odasına koştu. İlk girdiği oda hiç kullanılmamıştı, ağlayarak ikinci odaya girdiğinde Ben'i yatakta uyurken buldu. Beline kadar çarşafa sarınmış, üstü çıplak bir halde yatan Ben'i görmek ona huzur vermişti. Çıplak omuzlarından tutup onu sarstı.

«Ben!» dedi nefes nefese. «Ben« Uyan! Lütfen uyan Ben!»

Gözlerini açıp da karşısında Abby'yi görünce, Ben'in kaşları çatıldı.

«Ahır,» dedi nefes nefese. «Yanıyor... Glory... tay... Oh, lütfen gel!»

Ben üzerindeki çarşafı atmak için bir hamle

yaptı, sonra olduğu yerde durdu. «Oturma odasında beni bekle. Hemen geliyorum.»

Çıplak olduğunu anlayan Abby hemen odadan çıkıp tekrar ahıra doğru koşmaya başladı. Yolun yarısında Ben ona yetişmişti.

Kapıdan çıkan dumanların yoğunluğunu görünce, «Sen beni dışarıda bekle!» dedi.

«Ama Glory...» İçeriden yıkılan kirişlerin çatırtısı gelince sustu. «Kapıyı kırıyor Ben. Sürgüyü telle bağlamışlar,» diye kapıdan içeri girmiş olan Ben'in arkasından seslendi. Sonra ahırın kapısına doğru koştu. Ben kucağında tayla birlikte ona doğru sendeleyerek geliyordu.

«Glory!» diye bir çığlık atarak içeri girmeye çalıştı, ancak Ben onu kolundan tutup aksi yöne çevirdi.

«Çık dışarı Abby! Glory için yapılacak bir şey kalmadı.»

«Hayır! Hayır! Ona yardım etmeliyim!»

Ben'den kurtulup ahırdan içeri girdi. Cehennem gibi yükselen alevlere doğru ilerlerken Ben yeniden ardından gelip, onu sürükleyerek dışarı çıkardı. Gecenin serin havasına döndüklerinde Joe ve birkaç adam daha gelmiş, ağızları bir karış açık, alev alev yanan ahırı seyrediyorlardı.

«Tayı diğer atların yanına koyun,» dedi Ben. «Sonra yangının yayılmasını önlemek için bir şeyler yapmamız gerekiyor... Ahır için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.»

Abby, «Glory!» diye bir çığlık attıktan sonra, kendisini tutan kollardan sıyrılarak ahıra doğru koşmaya yeltendi. Ama Ben onu kucakladığı gibi bungalovuna götürdü ve oturma odasına gelince yere bıraktı.

«Onu kurtarabilirdin.» Abby deli gibi onun göğsünü yumrukluyordu. «Kurtarabilirdin... onu orada tek başına bırakıp çıktın... Yanmasına göz yumdun! Senden nefret ediyorum Ben Franklin! Neden geldin bu çiftliğe sanki?»

Gözyaşlarının arasından genç adamın çenesinin kasıldığını, yüzündeki is izlerini görebiliyor, hatta saçlarına sinmiş olan duman kokusunu bile alabiliyordu. Yüzünde çökmüş bir ifade vardı. Abby'yi kendinden uzaklaştırdı. Mutfağa gitti. Geri döndüğünde elinde bir bardak viski vardı. İçkiyi genç kızın eline tutuşturdu.

«Otur ve iç bunu,» dedi sertçe. «Gidip adamlara yangını söndürmeleri için yardım edeceğim, ama döndüğümde sana söyleyecek bir çift sözüm var.»

Başka bir şey söylemeden çıkıp gitti. Abby pencereye yaklaşıp, adamların ahırın çevresindeki otları ve tahta parmaklıkları ıslatmalarını izledi.

Glory'nin acı sonu onu çok etkilemişti. Kanepeye çöküp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Çok geçmeden ağlaması geçti ve oracıkta uyuyakaldı.

Gözlerini açmadan önce, «Zavallı Ben,» diye mırıldandı. Karşısında duran siluete şaşkın şaşkın baktı. Gözleri kendisine yabancı gelen odayı taradı. Ben'in bungalovunda ne işi vardı? Bakışları karşılaştı. «Uyuyakalmışım,» dedi.

«Üzgünüm Abby.» Yanına oturdu. «Yangını durdurmamız umduğumdan daha uzun sürdü.»

Abby başını kaldırıp, yaşlı gözlerle Ben'e baktı.

«Kim... Glory'nin kötülüğünü... isteyebilir?»

Ben başını iki yana salladı. «Onların zarar vermek istediği Glory değil... sendin ve belki ben bile vardım.»

«Ama neden? Kim?»

«Oldukça doğru bir tahmin yapabilirim.» Öfkeden gözleri grileşmişti. «Ama bu kez bu işi ben ele alıyorum Abby. Artık bunu polise bildirmenin zamanı geldi.»

«Yani... bunu Dave'in yaptığını mı söylemek istiyorsun?» Gözleri hayretten irileşmişti. «Ama... neden?»

«Çünkü onun tekerine taş koyduk... Cedar Hills'i kendi çıkarları için kullanıyordu. Ayrıca seninle evlenip bütün bunlara sahip olma olanağını da yitirdi.»

«Glory bu yüzden mi öldü? Ne olursa olsun onunla evlenmeyeceğimi biliyordu. Babam, o öldükten sonra çiftlikle ilgilenecek bir erkeğin olmasını istemişti. Dave söyledi bunu bana. Aman Tanrım...» Titreyen elleriyle yüzünü örttü. «Bu dünyada her şeye rağmen beni seven tek varlık Glory'ydi... Onu o kadar çok seviyordum ki.»

Birden kendini Ben'in kollarının arasında buldu. Bir süre başı onun göğsüne yaslı, elleri beline dolanmış bir halde, kulağına fısıldanan teselli sözcüklerini dinledi.

«Onu sevdiğini biliyorum tatlım... o da biliyordu... Ve şimdi yavrusu var... Zamanla onu da annesi kadar seversin... Seni seven insanların da olduğunu unutma...»

Abby şiddetle başını salladı. «Hayır. Öylesine...»

«Harry seni çok seviyor, değil mi? Ve Phil. Par-

tine gelen erkeklerin çoğu da, onlara bir şans tanıdığın takdirde hayatına girmeye hazırdılar.» Onu kendinden uzaklaştırıp yerinden kalktı. Yüzünde acı bir gülümsemeyle ona baktı. «Ama belki boynuna, 'Öpüldüğüm zaman ısırırım,' diye bir yafta assan daha iyi olur.»

Abby kıpkırmızı oldu. «Onun için çok... çok üzgünüm Ben. Neden böyle davrandığımı bilemiyorum.»

«Öyle mi? Yıllardan beri seni kemiren sorun da bu zaten Abby.» Kaşları çatılmıştı. «Ama şimdi bu konuya girmenin zamanı değil. Neredeyse güneş doğmak üzere. Gidip yatsan iyi olur.»

Birden eğilerek Abby'yi kucağına aldı ve kapıya doğru ilerledi. «Aramızı düzeltmek için getirdiğin sandviçlere çok teşekkür ederim... Çok yerinde bir iş yaptın.»

Kapıyı açmak için durduğunda, Abby kapının eşiğine bıraktığı sandviç tabağının, yemek masasının üzerinde olduğunu gördü.

Ana binaya doğru yavaş yavaş ilerlerken şafak sökmek üzereydi. Abby sıkıca genç adamın boynuna sarılmıştı. Onu sevenleri sayarken, kendisini bu listeye eklemediğini fark etmişti. Yaptığı o ilkel hareketten sonra daha fazlasını beklemesi saçmalıktı zaten, ama yine de kalbindeki ağırlık kalkmıyordu.

Ben onu yatağın üzerine yavaşça bıraktığı zaman kollarını boynundan çekmediğini gören genç adam, ona hayretle baktı.

«Ben, çok üzgünüm...» diye mırıldandı Abby. «Dudağın... sonra Verna...»

«Verna mı?»

«Darrel'a geri dönüyormuş. Giydiğim elbiseye

niçin kızdığını anladım.»

Ben kollarını boynundan çekti. «Elbisen konusundaki düşüncelerimin Verna'yla bir ilgisi yoktu.» Kaşları çatılmıştı. «Kocasıyla birleşmesine gelince, önerilerimi dinlemesi hoşuma gitti, ayrıca...»

«Önerilerin mi?»

«Gayet tabii. Boşanma konusunda çok katıyımdır... Hele Verna'nın kocasını unutmak için benimle gönül eğlendirmek istediğini sananlara karşı daha da katıyım.»

«Ama senin için yaptığı o yemekler...»

Ben gülümsedi. «Aslını ararsan, kısa bir süre için bile olsa, eve bir kadın elinin değmesi güzeldi. İnsanın içinden gönlüne göre bir kadın bulup ev bark sahibi olmak geliyor.»

«Verna ya da Sylvia gibi birisi herhalde?»

Birden gözleri kısıldı. «Evet, haklısın, onlar gibi biri,» dedikten sonra arkasını döndü. «Bir gün hatırlat da, sana Sylvia'yı anlatayım. Ondan öğreneceğin çok şey var.»

«Hayır, sağ ol,» dedi Abby ters ters. Yatakta oturup ayaklarını yere salladı. «Aşk hayatına karışan kadınlar beni ilgilendirmiyor... Özellikle bunlardan biri ağabeyinle evliyse.»

Ben tam bir şeyler söylemeye hazırlanırken, Abby'nin yorgunluktan bitkin haline bir göz attıktan sonra, içini çekip konuyu değiştirdi. «Uyu artık Abby. Sonra görüşürüz.»

DOKUZUNCU BÖLÜM

Öğleye doğru kendini sarsan bir elin etkisiyle isteksizce gözlerini açtı. Gözlerini kırpıştırarak bu tanıdık yüze baktı.

«Harry!» diye bağırarak doğruldu. Artık iyice uyanmıştı. «Nereden çıktın?»

«Kamloops'dan tabii... Keşke daha önce dönseymişiz. Oh, Abby, başına ne kötü şeyler gelmiş. Ben bize telefon edene kadar hiçbir şeyden haberimiz yoktu.»

«Ben size telefon mu etti?»

«Evet. Şu Dave Corben'i yakalarsam boğazını kendi ellerimle sıkacağım.» Sesinde alışılmamış bir kin vardı. «Aşağıda bir polis memuru seni görmek istiyor.»

«Polis mi? Ben polis mi çağırdı?»

«Bu sabah erkenden. Sana kahve getirdim... Memur biraz beklesin.» Harry kapıya doğru yürüdü. «Konuşarak zaman kaybetmeyelim tatlım, bunu daha sonra bol bol yaparız. Ama bana partiden söz etseydin, gelip sana yardım ederdim.»

Harry çıktıktan sonra kahvesini içen Abby, 'O zaman da ben o kadar geç saatte bulaşık yıkıyor olmazdım ve özür dilemek için, elimde bir tabak sandviçle Ben'in bungalovuna gitmezdim, diye düşündü. O zaman yangını çok geç fark edecekler ve tayı bile kurtaramayacaklardı. Tay

aklına gelince Abby'nin boğazına bir yumru takıldı. Kahvesini yerine koyup aceleyle yerinden kalktı.

On beş dakika sonra aşağı indiğinde Ben pencerenin önünde durmuş, polisle bir şeyler konuşuyordu.

«Komiser Mathers... Abby Mackenzie. Komiser sana dün gece hakkında bazı sorular sormak istiyor Abby.» dedi Ben.

Abby duş alıp tıraş olmasına ve temiz pak giyinmesine rağmen, Ben'in çok yorgun olduğunu fark etti.

Komiser şöminenin yanındaki koltuğa oturdu, Abby de kanepeye geçti. Ben komiserin karşısındaki koltuğa oturdu ve içeri vuran güneş ışığından korunmak için ellerini gözüne siper etti.

«Öncelikle, atınız için çok üzüldüğümü belirteyim. Bu işi yapan ya da yapanları en kısa zamanda yakalayacağız. Hayvanınıza kimin zarar verebileceği konusunda şüpheleriniz var mı? Bölmenin kapısının telle bağlanmış olması bunu gösteriyor.»

«Ben, şey...» Duraksadı. Telaşla Ben'den yana baktı, ama o sanki uyuyormuş gibi elleriyle yüzünü örtmüştü. Şüphelerinden komisere söz etmiş miydi? Derin bir nefes aldıktan sonra Dave Corben konusundaki şüphelerini komisere açıkladı.

«Bu Dave Corben denen kişi neden sizden öç almak istesin? Ben Franklin'i onun yerine almanıza mı kızdı acaba?»

«Evet... Buna çok kızmıştı, ancak. Mr. Franklin, Dave'in... Cedar Hills çiftliğinden sığır çaldığını ve bunları sattığını fark etti.»

«Onunla yüzleştiniz mi?»

«Evet... Bir gece pusuya yatıp onları bekledik...»

«Onları mı?»

«Walt Penman da oradaydı. Bizim çiftliğin adamlarındandı... Birkaç yıl önce Dave onu işe almıştı. Kamyonu kullanan biri daha vardı, ama onu pek göremedim. Yine de tanıdık biri olmadığını sanıyorum.»

Komiser Mathers içini çekti. «Neden o zaman bunu bize bildirmediniz? Eğer bildirmiş olsaydınız, bugün atınız hayatta olurdu.

«Herkesin duymasını istemiyordum.» İsteksizce West'leri ve durumu duyarlarsa nasıl çiftliği idare edemediğini düşüneceklerini anlattı.

«Sığır hırsızlığı gazetelerin baş sayfasına geçmez.» Komiser elindeki not defterini kapattı. Ayağa kalkmasıyla birlikte, Ben de ellerini yüzünden çekti. Abby onun uyumamış olduğunu anladı... söylediklerini kelimesi kelimesine dinlemişti. «Bu konuyla ilgileneceğiz Miss Mackenzie. Yakında bizden bir haber alırsınız.»

Komiser onlarla vedalaştıktan sonra gitti.

Oturma odasına dönerlerken, «Bana sorular sorarken sen neden orada heykel gibi oturdun?» diye öfkeyle sordu Abby.

«Çünkü o şartla benim yanında kalmama izin verdi de ondan,» dedi Ben, yumuşak bir sesle. «Genellikle herkesi ayrı ayrı sorguya çekerler.»

«Bunun suçlular için geçerli olduğunu sanıyordum!» Abby'nin sesinde kibirli bir ton belirmişti. Holden geçerlerken telefonu görünce, «Sanırım telefon edip West'lere haber vermeliyim. Borçlar bitene kadar bu arazi biraz da onların

sayılır.»

«Onları aramamı ister misin?»

«Yo... hayır, olmaz. Kirli işleri sana bırakırsam, korkak durumuna düşerim.»

Ben hiç beklenmedik bir hareket yaparak, Abby'nin çenesini kendine doğru çevirdi. «Sen hiçbir zaman korkak bir insan olmadın Abby Mackenzie.» Ben'in sesi kesindi. «Eğer anahtarı verirsen, yatmaya giderken ofisten onları ararım. Beş dakikamı bile almaz.»

«Hiç uyumadın mı?»

Omuzlarını silkti. «Seni bıraktıktan sonra zaman yoktu. Polislerin her an geleceğini biliyordum.» Yorgun yorgun gülümsedi. «Sandviçler çok güzeldi.»

«Sevindim.» Yanakları pembeleşmişti. Anahtarları Ben'e verirken, «İyi dinlen, Ben... akşama da seni yemeğe bekliyoruz,» diye ekledi.

Ben sokak kapısını çaldığında, ahizeyi yerine koyuyordu. Onu içeri almak için kapıya giderken yanakları kızarmıştı. Sandıktan çıkardığı, gençliğinden kalma bu beyaz elbisesiyle alay edecek miydi acaba? Kapıyı açarken, gözlerinden neler hissettiğini anlayacağını düşünüyordu.

Ben onu baştan ayağa süzerken yüzünde beliren gülümsemede alay yoktu.

«Çok... güzelsin Abby,» dedi yumuşak bir sesle. Genç adamın gözlerinde okuduğu hayranlık Abby'nin içini ısıtmıştı. Hemen arkasını dönüp aceleyle oturma odasına doğru yürürken, konuyu değiştirmek için, «Biraz önce Komiser Mathers'la konuştum,» dedi.

«Ve?»

«Dave ile Walt'ı, güneye kaçarken yakalamışlar. Sorguya çekmek üzere Kamloops'a götürmüşler.»

«Kaçtıklarına bakılırsa, suçlu olmalılar.» Gelip Abby'nin yanında durdu, ama oturmadı.

«Dave, Walt'la birlikte Kamloops'da çiftliklerden birinde iş aramak için güneye gittiklerini söylemiş.» Abby üzüntülü gözlerini Ben'e kaldırdı. «Ne feci! Keşke onları serbest bıraksalar. Cezalandırmak Glory'yi bana geri getirmeyecek.»

«Ama aynı şeyi bir başka yerde yapmalarını önler.» Eliyle içki şişelerini göstererek, «Bir içki içebilir miyim?» diye sordu.

«Tabii.» Abby aceleyle yerinden kalkmaya yeltenince, Ben onu bir el hareketiyle durdurdu. «Kusura bakma, iyi bir ev sahibi değilim, değil mi?»

«Bu gece çok güzelsin,» dedi Ben sadece. «Sana bir içki hazırlayabilir miyim?»

«Bir şeri, lütfen.»

İçki içini ısıtmış, sinirlerini teskin etmişti. Ben elinde içkisiyle karşısında evindeymiş gibi rahatça oturuyordu. Her karşılaştıklarında kedi köpek gibi dalaşmak yerine böyle sakin sakin oturabilselerdi keşke. Yemekten önce içkilerini içen evli bir çift gibiydiler. Bunun düşüncesi bile Abby'yi heyecanlandırmaya yetmişti.

«Neredeyse unutuyordum... West'lere telefon ettin mi?»

«Evet.»

«Eee?» Meraklanmıştı. «Nasıllar?»

Ben bakışlarını elindeki bardağa çevirdi ve omuzlarını silkti. «Normal insanlar gibi. Dün gece olanlardan sonra senin için endişelendiler.»

«Eminim!» diye homurdandı Abby. «Daha çok çiftlikteki yatırımları için endişelenmişlerdir! Buraya içlerinden birisini yollayacaklar mı?»

«Hayır.» Ben'in gözlerinde garip, adeta suçlayan bir bakış vardı. «Senin için endişelendiler dedim... Bundan sonra herhangi bir acil durum olursa, benim bunların üstesinden gelebileceğim kanısındalar.»

Abby öyle ateşli bir sesle, «Sevindim,» dedi ki Ben hayretle ona baktı.

«Öyle mi? Halbuki ben de, beni West'lerle aynı kefeye koyduğunu sanıyordum.»

«Bazı bakımlardan öyle olabilir,» dedi Abby büyük bir açıksözlülükle. «Ama sen onlar gibi bana hükmetmeye kalkmıyorsun, ne de benim...» Susup bakışlarını şömineye çevirdi.

«Baban gibi mi?»

Hâlâ kirpikleri gözlerini örtüyordu. «Babam, çiftliğin idaresini alacak bir oğlu olmadığı için hep üzülmüştür.»

«Ve sen de bir erkek çocuğun yerini almaya çalıştın?»

«Bir erkeğin oğlu olmasını istemesi hatalı mı?»

«Hayır. Özellikle bir çiftçi için. Ama kızına bu duygularını belli etmemesi gerekirdi. Hem oğlu olmadığı için gerçekten üzüldüğüne emin misin? Eğer çok isteseydi yeniden evlenebilirdi.»

Abby öfkeyle içini çekti. «Bunu hiçbir zaman yapmazdı! Hiçbir kadın annemin yerini alamazdı!»

«Haklısın galiba.» Ben o kadar derin bir iç geçirmişti ki, Abby ister istemez, Sylvia'ya olan aşkını düşündüğüne kanaat getirdi. Tam bu sırada Harry içeri girdi.

«İçkileriniz bittiyse sofraya geçebilirsiniz.»

Abby, Harry'le kocasının da yemekte kendilerine eşlik etmesini istemişti, ama Harry, Ben'le konuşacak çok şeyleri olduğunu ileri sürerek bu öneriyi reddetmişti.

Bütün yemek boyunca Ben, Texas'ta başına gelen, bazen garip bazen de komik olayları anlatarak, Abby'nin Glory'nin ölümünden dolayı duyduğu üzüntüyü dağıtmaya çalıştı. Abby, onun şimdiye kadar hiç fark etmediği başka bir yönünü daha öğrenmiş oluyordu. Gençliğine ait bölük pörçük anılarıyla Abby'nin gözlerinin önünde mutlu bir aile tablosu çizmişti.

«Ne garip, değil mi?» dedi Abby kahvelerini içerlerken. «Babanın bu kadar çok oğlu olmasına rağmen, babam bir tanesiyle bile yetinmeye razıydı.»

«Ama madalyonun diğer yüzü de var. Babam şımartabileceği bir kızı olmasını istemesine rağmen, dört oğlanla başa çıkmak zorunda kaldı. Artık, onların getireceği eşleriyle yetinmek zorunda.»

Abby dayanamayıp, «Ya Sylvia... o, kayınpederi tarafından şımartılmaktan hoşlanıyor mu?» diye soruverdi.

«Hiçbir şey Sylvia'yı şımartamaz... Ağabeyim evlendiklerinden beri deniyor, ama bir yararı olmadı.»

«Onu çok mu seviyor?»

Ben bir süre düşündükten sonra, «Şöyle söyleyeyim, eğer herhangi bir nedenle onu yitirirse, yaşamak istemeyecektir.»

Abby koltuğuna iyice büzüldü! 'Herhangi bir nedenle,' demişti, bu nedenlerden biri de, karı-

sının kardeşine âşık olması olamaz mıydı? Birbirlerine ne kadar bağlı bir aile oldukları düşünülürse, Ben hiçbir zaman bunu açıkça söyleyemezdi.

«Ya öbür kardeşinin karısı?»

«Jenny mi?» Gülümsemesinden, bu yengesini bir ağabey gibi sevdiğini hemen anladı. «Sylvia'dan çok farklıdır. Kafasına estiği gibi hareket eden, delidolu biridir. Sanırım tam John'a göre bir eş.» Ben gülümsedi. «John hayatı çok ciddiye alan bir tiptir.» Saatine bir göz attıktan sonra ayağa kalktı.

«Saat onu geçmiş Abby, artık yatsan iyi olur, son zamanlarda pek uyuyamadın.»

Abby onun peşinden hole çıktı. O kadar kendi düşüncelerine dalmıştı ki, Ben'in onu kollarının arasına aldığını bile fark etmedi. İçindeki mutluluk, Sylvia konusunun açılmasıyla uçup gitmişti. Ben onunla gönül eğlendirebilirdi, ya da bağımsızlığını kırmayı bir meydan okuma olarak alabilirdi, ama aralarındaki ilişkinin bir geleceği yoktu. Birden Ben'in, kulağına, daha sık elbise giymesi gerektiğini fısıldadığını duydu. Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı.

«Genç kızlar beyazlar içinde bakire görünürler, ama her beyaz giyen bakire değil bu günlerde.»

Abby'nin gözleri parladı. Öfkeyle çenesini dikleştirdi. «Bu... nasıl bir kızla ilişki kurduğuna bağlı. Ben...» Birden kollarından kurtulup, kızaran yüzünü gizlemek için ona arkasını döndü. Ben onu belinden tutup kendine doğru çevirdi, çenesini yukarı doğru kaldırdı.

«Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?» dedi bo-

ğuk boğuk. «Şimdiye kadar doğru dürüst öpülmemişsin bile.»

Abby yutkundu. «Ne olmuş?» Nefret dolu bir kahkaha attı. «Bana öpüşmeyi öğrettin diye ayaklarına kapanıp gerisini istememi beklemiyorsundur herhalde? Evlilik konusu bile açılmadı, hem böyle olsa bile, ben hiçbir...»

«Değişik şartlar altında olsaydık, senin bu konudaki fikirlerini değiştirmeye çalışırdım,» derken parmakları etine batıyordu. «Ama şimdi olmaz. Her neyse.» Gülümsedi. «Dün geceden sonra seni öpmeme olanak bile yok. Bu geceki yemek için ancak bu şekilde teşekkür edebilirim.»

Abby'yi hafifçe dudaklarından öptükten sonra ondan uzaklaştı. «İyi geceler Abby,» dedikten sonra yavaşça kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapadı.

Birkaç dakika Abby orada öylece durduktan sonra, Harry'yle Phil'e iyi geceler bile demeden doğru odasına kaçtı. Kendini yatağın üzerine atıp gözlerini tavana dikti.

Aşk onu kıskıvrak yakalamış, ruhunun ve bedeninin derinliklerine kadar işlemişti. Ben, Cedar Hills'e gelene kadar bu duyguların farkında bile değildi... Ama duyguları yalnızca birini arzulamaktan ibaret değildi. Hayatında ilk kez bir erkeğin söylediklerinin doğruluğunu görebiliyordu... Bir kadınla bir erkek arasında hiçbir zaman gerçek anlamda bir eşitlik olamazdı. Bazen erkek daha çok verirdi, bazen de tam tersi... Ama sonuçta her şey eşitleniyordu.

Sabırsızlıkla yerinden kalktı. Neden boşuna zaman kaybediyordu? Bu akşam söylediklerine bakılırsa... Aralarında hiçbir zaman istediği bi-

çimde bir ilişki olmayacaktı. 'Şartlar farklı olsaydı,' onu evlilik konusunda ikna edebilirdi, öyle demişti. Kısacası, eğer başka bir kadına âşık olmasaydı bunu denemeye değer bulurdu!

Ben'in beğendiği elbisesini hırsla üzerinden çıkarıp bir köşeye atarken, 'Hayır Mr. Franklin,' diye geçirdi içinden. 'Abby Mackenzie'yi, elde edemediğin kadının yerine geçici olsa bile, koyamazsın. Bana bir daha dokunmaya kalkarsan...'

Ben geldiğinde Abby hâlâ kahvaltı sofrasındaydı.

«Kahvaltı etmez misin Ben?» diye Harry telaşla sordu.

«Hayır, sağ ol Harry, kahvaltımı çoktan ettim. Abby'yle tay hakkında konuşmak istiyorum.» Masaya doğru yürüdü ve Abby'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Harry her ikisine de kahve koydu.

Taydan söz edilmesi üzerine Abby'nin boğazına bir yumru takılmıştı, bakışlarını tabağına çevirdi.

«Abby, yavru başka anne kabul etmiyor... Birisinin onu beslemesi gerekiyor, ben de bunu senin yapmanın uygun olacağını düşündüm,» dedi Ben.

«Hayır!» Sesi bir çığlık gibi çıkmıştı. «Hayvanı görmek bile istemiyorum, nerede kaldı ki, onu beslemek.» Ben'in gözlerindeki şaşkınlığı görünce daha da öfkelendi. «Glory'nin başına gelenlerden sonra benden nasıl böyle bir şey isteyebilirsin?»

Ben kahvesinden bir yudum içti. «Annesinin ölümü onun kabahati değildi. Onun da ölmesini

mi istiyorsun yoksa?»

«Hadi Abby,» diye Harry araya girdi. «Küçük Frank'in daha fazla acı çekmesini istemezsin, öyle değil mi?»

«Frank mi?» diye sordu Ben. Kızıl kaşları hayretle kalkmıştı. Abby hemen bakışlarını kaçırdı. «Neden bana geliyorsun?» diye bağırdı yerinden kalkarak. «Bunu bir başkası da yapabilir.»

«O senindir. Bir başkasının onu senin kadar sevemeyeceğini çok iyi biliyorsun.»

«Bu işi uzatmayın,» dedi Harry. «Phil bir şeyler yapar.»

«Ona her baktığımda Glory'yi hatırlayacağım.» Abby mutfaktan dışarı fırladı, ama Ben'in bakışları gözlerinin önünden gitmiyordu. Telefonun üzerindeki kancada duran anahtarı almak için elini uzatınca, anahtarın yerinde olmadığını gördü. Tekrar Ben'le karşılaşması gerekiyordu.

Tam mutfaktan çıkmak üzereyken onu yakaladı. Ben hiçbir şey söylemeden, pantolonunun cebinden çıkardığı ofis anahtarlarını ona attı ve arkasını dönüp gitti.

ONUNCU BÖLÜM

Yangın haberini duyunca dehşete düşen komşuları derdini paylaşmak ve yardım etmek için çiftliğe koştular.

Öğlene doğru enkazı temizleyen çiftçilerin yanına gittiğinde, niyeti onlara yardımcı olmaktı. Kömür halini almış bir kirişi kaldırıp kaldıramayacağını düşünürken arkasından gelen öfke dolu bir ses üzerine hemen doğruldu.

«Ne yaptığını sanıyorsun sen?»

«Kendi topraklarımın üzerinde çalışıyorum... Bir mahzuru mu var?» diye öfkeyle söylendi.

«Kahve ve yiyecek bir şeyler hazırlaman çok daha makbule geçer.»

Sesindeki tondan, erkeklere yapacağı yardımın hoş karşılanmayacağı belliydi. Abby'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden kolunu bıraktığı gibi yanından uzaklaştı.

Birkaç saniye olduğu yerde durup, nefret dolu bakışlarını Ben'in sırtına diktikten sonra, topuklarının üzerinde dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Harry mutfakta yoktu. Bunun üzerine Abby, konuk ağırladıkları zaman kullandıkları büyük kahve ibriğini indirip fişe taktıktan sonra, üç büyük ev ekmeği çıkardı. Harry telaşlı telaşlı girdiğinde Abby ekmekleri kesiyordu.

«Oh, Abby, ben de bunun için geldim. Onları

hiç de iyi ağırlayamadık.»

Abby onun telaşlı yüzüne şöyle bir göz atıp, ekmekleri kesmeye devam etti. «Neden bu kadar üzgün bir halin var Harry?»

«Tay,» diye başladı Harry gözlerinde yorgun bir ifadeyle. «Ne yaparsam yapayım, bir türlü sütü almıyor.»

Abby başını aniden kaldırdı. «Bu işi Phil'in üstlendiğini sanıyordum.»

Yaşlı kadın onu başıyla onayladı. «Öyleydi ama... Anlayışlı olmak gerek, yanan ahırın enkazının kaldırılmasında erkeklere yardımcı oluyor, aslında...» Sustu, ama Abby cümlesini tamamlamakta zorluk çekmedi.

«Biliyorum,» dedi sabırsız bir ifadeyle. «Bu, kadın işi... Tıpkı kahveyi hazırlamak ve sandviçleri yapmak gibi.»

Ama koskoca kahve ibriğini birer kulbundan tutup erkeklerin yanına gittikleri zaman, öyle büyük bir içtenlikle karşılandılar ki, Abby elinde olmadan mutluluk duydu.

Uyduruk masanın üzerine koyduğu kahve ibriğinden herkese kahvesini dağıttı. Ben en geride kalmıştı. Abby, onun kirli eline kahve fincanını tutuşturdu.

«Sağ ol Abby. Herkesin hayatını kurtardın.»

«Emirleri yerine getiriyorum,» dedi öfkeyle, bakışlarını genç adamın kirden yol yol olmuş yüzüne kaldırdı. «Yemekler öbür tarafta.»

«Benimle gelir misin? Sana sormak istediğim bir şey var.»

Abby kendisine de kahve koyduktan sonra arkasından yürüdü, diğerlerinden uzakta bir tahta yığınının üzerine oturdular. Ben yemeğini yiye-

ne kadar hiçbir şey konuşmadan oturdular. Genç adam ağzını elinin tersiyle sildikten sonra, «Çok güzeldi,» dedi. «Aç olduğum zaman ev ekmeği kadar güzel hiçbir şey düşünemiyorum... Sandviçleri sen mi hazırladın?»

«Ekmeği ben kestim,» dedi kısaca, ama sözleri yüreğini ısıtmıştı. Neden böyle hissettiğini bir türlü anlayamıyordu. «Bana ne sormak istiyordun?»

Ben'in gözlerindeki yumuşaklık gitmiş, yerine sert bir ifade gelmişti. «Senden istediğim, kasabaya inip yeni ahır için kereste ısmarlaman.»

«İyi ama, ben ne ısmarlayacağımı bilemem ki.»

«Hepsini bir kâğıda yazıp hazırladım, senin yapacağın tek şey, keresteciye sipariş kâğıdını vermek olacak.»

«Neden telefonla istemiyorsun?»

«Çünkü mavi gözlerinin baygın bakışlarıyla, adamın aklını başından alıp, istediklerimi bir an önce vermesini sağlayacağını umuyorum,» dedi yarı şaka yarı ciddi. «Kereste buraya ne kadar erken gelirse, yeni ahır da o kadar çabuk biter, böylece diğer çiftçiler de bir an önce kendi işlerinin başına dönerler.»

Abby ayağa kalkıp, hiç de baygın olmayan bakışlarını ona çevirdi. «İstediklerimi elde etmek için ne gözlerimi ne de başka bir yerimi kullanmak âdetimdir.» Sesi buz gibiydi. «Ama kasabaya zaten gidecek olduğuma göre, siparişlerini de Curt Hansen'a veririm. Babası keresteci-dir. Hem Curt benim gözlerime alışıktır, birinci sınıftan beri bakar onlara.»

«Yazık, gözlerini bir yabancının gördüğü gibi

göremiyor demek.» Abby'nin sinirlenmeye başladığını görünce, «Sipariş listesini getireyim,» diye aceleyle ekledi.

Geri geldiğinde, uzattığı kâğıdı hırsla elinden kaptı Abby. Bu arada Harry de ilk kez Phil'e sinirleniyordu.

«Denemelisin Phil, yoksa zavallı yavrucak ölecek!»

«Tanrı aşkına, minik bir taya süt vermenin neresi zor anlayamıyorum,» diye homurdandı Phil, diğerlerinin işe başladığını görünce. «Zaten burada yeterince iş varken...»

«Sen endişelenme Phil,» dedi Abby sakin bir sesle. «Tayın durumuna bir de ben göz atarım.»

«Oh, Abby, tatlım, bundan emin misin?» Harry endişeliydi. «Bunca çocuk yetiştirdim de minicik bir tayı besleyemedim.»

«Besleme tekniği biraz farklı,» dedi Phil, sonra Abby'ye döndü. «Ona zaman ayırabilirsen çok sevinirim Abby. Zaten bütün iş de zaman ve sabıra dayanıyor.»

«Sabır konusunda bir şey söyleyemem, ama yemeğe kadar bol bol zamanım var. Kasabaya akşamüstü ineceğim.»

Glory öldüğü için küçük taya karşı bir kin duyacağını sanan genç kız ahıra girip de minik hayvanı samanların üzerine yığılmış bir halde tek başına bulunca, kalbi burkuldu. Hayvan adeta yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

«Oh, tatlı bebeğim,» diye mırıldanarak yanına diz çöktü ve hayvanı kucağına aldı. Okşayışları hayvancağızı sakinleştirmişti, ama bir türlü sütünü içiremiyordu.

«Yemen gerek ama bebeğim,» diye mırıldandı.

Annesinden sonra oğlunu da yitirmek korkusu yüreğini doldurmuştu. Zaman geçtikçe Abby hayvanı yaşatmak için direnmeye başladı.

Beraberinde getirdiği kovaya arada bir sıcak su doldurarak, sütü içine sokup ısıtıyordu. Ama Beau hâlâ bu yabancı besin maddesini almamakta direniyordu. Abby sinirden ağlamaya başlamıştı. Bir yandan hayvanı okşarken bir yandan yemesi için yalvarıyordu. O kadar dalmıştı ki, kapıdan gelen ses üzerine yerinden sıçradı.

«Eğer bu sözleri bir erkeğe söylesen, seninle hemen evlenirdi.»

Gözyaşlarının arasından Ben'i seçebiliyordu. Daha yeni duş almıştı. Yüzü ve bedeni tertemizdi. Üzerinde düğmeleri iliklenmemiş bir gömlek vardı.

Söylediğini duymazlıktan gelerek büyük bir üzüntüyle, «Ben, yemiyor!» diye hıçkırdı. Genç adam yanına doğru ilerleyince, içi birden rahatladı. «Phil'in bu sabah yedirdiğiyle duruyor.»

Ben çatık kaşlarla bir süre tayı süzdükten sonra Abby'nin yanına diz çöktü. Küçük hayvanın, korkuyla titreyen kulaklarını okşarken, kazayla kolu Abby'nin koluna değmişti. Yumuşak bir sesle hayvanla konuşmaya başladı. Tıpkı tay gibi Abby de etkilenmişti. Düşünceleri çok uzaklara gitti, Ben'i, yüzü belli olmayan bir kadınla sevişirken hayal ediyordu. Duygularının doruğuna eriştiği zaman o kadına neler söylerdi acaba? Güneşten bronzlaşmış bu güçlü kollar bir kadını nasıl sarardı?

Bakışları karşılaşınca birden kızardı, farkında bile olmadan adını sayıklamıştı. Yeşil gözler, sanki aklından geçenleri anlamış gibiydi, ama sa-

dece. «Sütü... bir de ben deneyeyim,» demekle yetindi.

Abby şaşkın bir halde döndü ve kovanın içinde duran biberonu Ben'e verdi. Ben sol elinin orta parmağına biraz süt damlattıktan sonra bunu tayın ağzına sürdü. Hayvan kadife gibi diliyle parmağını yalamaya başlayınca, yavaşça biberonu dudaklarının arasına soktu ve fark ettirmeden parmağını geri çekti.

Abby öfkeyle, «Bunu ben de denedim,» dedi.

«Belki de parmağının boyutları uygun değildi,» dedi Ben, hiç bozuntuya vermeden. «Hadi bakalım oğlum,» dedi ve keyifle Abby'ye dönüp baktı. «Her bebek gibi o da gerçeğini arıyor.»

Abby kıpkırmızı kesilmişti. Ondan biraz uzaklaşarak bacaklarını topladı ve kollarıyla sardı. «Bazı anneler bebeklerini biberonla büyütüyor ve onlar...»

Ben sözünü kesti. «Benim çocuklarımın annesi öyle bir şey yapmayacak.» Tüm ilgisini elindeki şişede gittikçe azalmakta olan süte vermişti. «Her şey doğanın verdiği yolla yapılmalı.»

Utancından Abby'nin ses tonu sertleşmişti. «Ya eşin böyle bir şey yapmak istemez...»

Ben ona cevap vermeden önce samanların üzerine oturdu. «Benim evleneceğim kadın bunun doğal olduğunu bildiğinden kabul edecektir.»

Abby artık iyice kızarmıştı. Hiçbir erkek onun karşısında bu kadar açık konuşmamıştı. Ben, yüzünün kızarmasına şaşmış gibiydi. Biberonu uykuya dalmak üzere olan tayın ağzından çektikten sonra gelip yanına oturdu ve yüzünü kendine doğru çevirdi.

«Bir çiftlikte yetişmiş olmana rağmen, bazı ko

nularda çok mahcupsun, öyle değil mi? Gerçekten bu kadar kapalı mı büyüdün?»

Abby çenesini çekti. 'Mahcup' demekle neyi kastetmişti? «Şu... temel konuları... yabancı biriyle tartışmak istemiyorum diye...»

«Yabancı mı? Hadi Abby, ben yabancı sayılmam... Hatta sana şu kadarını söyleyeyim, hayatında belki de bu kadar yakın olduğun tek kişiyim. Bana bu kadar yakın olmaktan hoşlandığını ve evlilik konusunda fikrini değiştirebileceğini söylerken, yanıldığımı hiç sanmıyorum.»

Abby ayağa kalkmaya yeltendi, ama Ben'in belini tutan kolu çelik gibi sertti. Öfkeyle ondan yana dönünce alnı çenesine sürtündü. Abby yutkundu.

«Senin kadar kendini bir şey sanan bir erkek daha tanımadım Ben Franklin. Sırf beni birkaç kez öpmene izin verdim diye beni bir başka erkek için evliliğe hazırladığını sanıyorsun! Yo, hayır, sağ ol, ama ben, ne senin, ne de başka bir erkeğin öpücükleri olmadan da yaşayabilirim.»

«Emin misin?» Nefesi dudaklarını yalıyordu. «Seni öptüğüm o dört seferde de bende bu kanı uyanmadı.»

«Ne olmuş yani? Bu, matematikte benden daha iyi olduğunu ispatlar,» diyerek başını dudaklarından uzaklaştırmaya çalışınca, bu kez de nefesini kulağında buldu. Ben'in genizden gülüşü ve çenesini tutan elleri çok daha etkileyiciydi.

Yarı şaka yarı ciddi gülümseyen yeşil gözleri sıcacıktı. «İyi bir yalancı değilsin Abby. Boynundaki damarın atışlarına bakılırsa, seni öpmemi istiyorsun. Hem yanılmıyorsam, bu damar bana kalbinin atışlarını gösteriyor.» Bronzlaşmış eli

uzanıp kalbini dinlemeye başladı.

«Tabii ki atacak.» Abby onun elini itti. «İkisi de birbirine bağlı, hem unutma, öfke de kalp atışlarını hızlandırır.»

«Neden bu muydu?» Yavaşça Abby'yi samanların üzerine yatırdı. Genç kızın dudakları kurumuştu. «Öyle olduğunu sanmıyorum Abby... kısa bir süre önce öpülmeyi düşlemiyor muydun? O kadar hayallere dalmıştın ki, seninle konuştuğumu bile fark etmedin. Seni öpmemi istiyorsun, öyle değil mi?» Başı biraz daha ona yaklaşmıştı.

«Hayır! Hayır!» Başını iki yana sallarken samanlar batıyordu. «Bırak kalkayım Ben!»

«Bana gerçeği söylemeden bırakmam Abby. Seni öpmemi istemiyor musun?» Dudakları, sımsıkı kapadığı dudaklarından birkaç santim uzakta duruyordu.

«Hayır!»

«Evet! Böyle, böyle ve böyle...» derken dudakları tüy kadar yumuşak dokunuşlarla onu öpüyordu. Bir yandan da eli mavi kareli bluzun altında kabaran göğüslerini okşuyordu. Genç kızın onu itmek için uzanan elleri, göğsünün kıllarına dolandı kaldı. Avuçlarının altında heyecanla çarpan kalbinin atışlarını duyuyordu. İşte tam o anda Ben, «Evet de Abby,» diye fısıldadı kulağına «Seni öpmemi istediğini söyle bana.»

Dudakları hayır demeye hazırlanıyordu, ama onun ellerinin yumuşak dokunuşları ve yüzünü yalayan sıcak nefesi karşısında daha fazla karşı koyamayarak, «Evet!... Evet!» diye inledi. Yeşil gözlerde bir an için parlayan o ifade istek miydi, yoksa zafer parıltısı mıydı? Ama dudaklarını saran dudakların etkisiyle, Abby artık başka bir

şey düşünemiyordu. Farkında olmadan ona sarılıp iyice kendine doğru çekti.

Ben'in dudakları şimdi dudaklarından ayrılıp kulağına geçmişti. Abby'nin çok kısa bir süre önce hayal ettiği tatlı sözcükleri kulağına fısıldıyordu. Bu arada bir yandan da hünerli elleriyle onu tahrik ediyordu. Abby haz denizinde boğuluyor gibiydi. Bu erkekle tek vücut olmak isteğiyle tir tir titreyerek ona hırsla sarıldı ve büyük bir istekle öpmeye başladı. Fakat...

«Hayır Ben, hayır!» diye inleyerek, onu insanüstü bir güçle kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Daha çok erkendi... Aralarında daha halledilmemiş bir dolu sorun vardı...

«Abby?» Başını kaldırmış ona bakıyordu. Yüzü gölgeler içinde olmasına rağmen, renginin sararmış olduğunu görebiliyordu. Yüzünü dikkatle inceleyen kısılı gözlerinin ardında garip bir parıltı vardı. İşte o anda Abby, onun ruhen kendini toparladığını anladı. Gözlerinde her zamanki ihtiyatlı ifade vardı. «Abby, ben...»

Genç kız duyduğu acıya rağmen, konuşmayı başarabildi. «Üzülme Ben. Beni böyle ihtirasla öptüğün için benimle evlenmek zorunda değilsin.»

Ben doğrulunca, altlarındaki samanlar hışırdadı. Bir eli çenesinde, dirseği dizine dayalı bir halde düşünceli düşünceli durdu. Sonra yüzüne bakmadan,

«Şimdilik sana... evlenme teklifinde bulunamam Abby,» dedi. .

«Böyle bir şey istediğimi söyledim mi sana?» diye parlayan Abby ayağa kalktı ve öfkeyle onu süzmeye başladı.

Sonunda Ben de ayağa kalkmıştı ve üzüntülü bir ifadeyle uzun uzun ona baktı. «Hayır, hiç böy le bir şey istemedin,» dedi yumuşak bir sesle «Ama eminim ki sen de en az benim kadar, ara mızda ya öyle ya da böyle halletmemiz gereken bir şeyler olduğunun farkındasındır. Ya evlilik ya da...»

«Ya da, tıpkı Sylvia'ya yaptığın gibi, benden kaçarak mı?» Ve arkasına bile bakmadan ahır dan çıktı. Doğru eve gidip yatak odasına girdi, kendini yatağın üzerine attı.

Sıcak bir akşamüstüydü. Abby kereste depo suna doğru arabayı sürerken sokaklar ıssızdı Depo sahibinin oğlu olan iriyarı Curt Hansen, mavi gözlerinde dostça bir ışıltıyla onu karşıladı

«Olanlara çok üzüldüm Abby. Yangının bütün çiftliği sarmaması büyük bir şans. Dave Corben' in böyle delice bir şeye kalkışacağı kimin aklına gelirdi ki? Yakalandı mı bari?»

«Sanırım,» dedi Abby kısaca, sonra Ben'in ver diği listeyi cebinden çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. «Dave'in yerine aldığım adam bunların mümkün olduğu kadar acele çiftliğe yollanması nı istiyor.»

Olanlardan söz etmek istemediğini hemen an layan Curt, Ben'in listesini incelemeye başladı «Bu yeni adamın inşaatçı falan mı?» dedi sonun da.

«Yo, hayır... Neden sordun?»

«En küçük ayrıntısına kadar her şeyi istemiş İnşaattan iyi anlıyor.»

«Belki,» Abby omuzlarını silkti. «Beni ilgilen diren tek şey çiftlik konusunda başarılı olması.

bugüne kadar da bir kusurunu görmedim.»

Curt yeniden listeye döndü. «İstediklerinin hepsi bizde var. Eğer kamyonu hemen yüklemeye başlarsak, yarın sabah ilk işimiz malzemelerinizi göndermek olur.»

«Sağ ol Curt.»

Beş dakika kadar sonra Abby arabasını ana caddenin üzerine park etmişti. Ve Verna'nın butiğine doğru ilerliyordu. Debby hemen dışarı fırladı.

«Abby! Ben de bu gece seni görmeye gelecektim. Bana inanmayacaksın, ama bu sabaha kadar yangını duymamıştım...» Her zamanki gibi büyük bir heyecanla Dave ve Walt'ın bugüne kadar farkına varılmayan bir dolu hırsızlıklarını anlatmaya koyuldu. Sonunda, Dave'in adını bile duymak istemeyen Abby arkadaşının konuşmasını yarıda keserek, kasabada yapacak birkaç işi daha olduğunu söyledi.

«Butiğe girip Verna'nın ucuzlattığı elbiselere bir göz atmayacak mısın?» diye sordu Debby. «Gelecek hafta sonu Vancouver'a dönmeden, işi tümüyle tasfiye etmek istiyor, bu nedenle her şeyi değerinin çok altında bir fiyata satıyor.»

Abby'nin aklına buradan aldığı ve Ben haricinde herkesin beğenisini kazanan elbise gelmişti. Gülümseyerek arkadaşına baktı. «Hayır, sağ ol. Gerçekten gitmem gerekiyor Debby. Şimdilik hoşça kal.»

Abby hayatında ilk kez, coşku dolu arkadaşından ayrılmaktan memnundu. Debby şu anda kendi işlerine o kadar dalmıştı ve sevdiği erkekle o kadar doluydu ki, Abby'nin o eski tanıdığı dost olmaktan çok uzaktı. Eğer arkadaşına umut-

suz bir aşkla bir erkeği sevdiğini, bu erkeğinse başkasına ait olan bir kadına delice âşık olduğunu ve Abby'ye coşku dolu öpücüklerinin dışında hiçbir şey vaat etmediğini anlatsaydı, Debby'nin onu anlayışla karşılayacağını, derdine ortak olacağını çok iyi biliyordu.

Postanede, çiftliğe gelen postayı alırken, mektupları veren kadın, «Yeni gelen adamınız için de bir mektup var,» dedi. «Genelde kasabaya indiği zaman mektuplarını kendisi gelip alıyor, ama buraya kadar geldiğinize göre, mektuplarını almanızda bir sakınca yoktur herhalde.» Uzanıp, arkasında duran zarfı ona uzattı. Üzeri bir kadının el yazısıyla yazılmış olan zarfı, Abby diğer mektupların üzerine koydu.

Cedar Hills'e kadar olan yol boyunca Ben'e gelen mektup Abby'nin yanındaki koltukta durdu. Genç kız şimdiye kadar hiç hissetmediği bir kıskançlık içindeydi. Farkında olmadan, kadını gözlerinin önünde canlandırmaya çalışıyordu. Havalı, rahat, ama her bakımdan Ben'in hoşuna gidecek kadar da dişi. Neden kocasıyla yetinmiyordu sanki? Eğer Ben'i birazcık olsun seviyorsa, ona ve ailesine karşı olan saygısından, neden onu rahat bırakmıyordu?

Çiftliğe döndükten sonra Harry'nin oğlundan gelen mektubunu ona verdi ve diğer mektupları da ofisteki masanın üzerine koydu. Ben'in mektubunu bırakmamıştı. Bunu bizzat kendisi verecekti.

Kapıyı çaldığında, Ben mutfakta bir şeyler pişiriyordu. «İçeri gel Abby,» diye seslendi.

Kısa bir duraksamadan sonra Abby tel kapıyı açıp içeri girdi ve masaya doğru yürüdü. «Sana

bir mektup var. Üzerinde posta kutunun numarası var, ama Ida Garrison diğer mektuplarla birlikte bunu da almamı daha uygun gördü.»

Ben elini bir havluya kurulayarak yanına geldi. Mektupla Abby araşında mekik dokuyan gözleri ifadesizdi.

«Sağ ol. Özel mektuplarımla seni rahatsız etmek istemediğim için kendime bir posta kutusu kiraladım, ama anladığım kadarıyla, Mrs. Garrison böyle düşünmüyor.» Bakışlarını gözlerine dikti. «Verdiğim listeyi kereste deposuna götürdün mü?»

«Evet. Yarın sabah yollayacaklar.»

Ahırda olanlara rağmen çok rahat bir hali vardı. «Aferin sana! Şu mavi gözlerin ne çok işe yarıyormuş.»

«Gözlerimin bunla hiçbir ilgisi yok,» dedi Abby öfkeyle ve topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru yürüdü. «Carl gözlerimden çok, verdiğin listeyle ilgilendi.» Başını çevirip ona baktı. «Seni mektubunla baş başa bırakayım.»

«Yemekten sonra okurum, getirdiğin için sağ ol.»

Mutfaktan yükselen bifteğin kokusu eve kadar burnundan gitmedi. İçinden garip bir eziklik vardı. Ben Franklin'in kendi yemeklerini kendi başına hazırlaması ve bunları tek başına yemek zorunda olması onu ilgilendirmemeliydi...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, kahve molasından sonra, keresteleler yeni ahır için açılan alana yerleştirildiler. Ben, «Abby, evime kadar gidip bana şerit metremi getirir misin?» dedi. «Sanırım dün akşam kullandıktan sonra oturma odasına bıraktım.»

Abby hiçbir şey söylemeden doğru bungalova gitti ve oturma odasını aramaya başladı, ama metresi hiçbir yerde yoktu. Aralık kapıdan yatağının dağınık durduğunu görünce, hiç düşünmeden içeri girip yatağı düzeltti, sonra metreyi aramak için çevresine bakındı. Tuvalet masasının üzerinde duruyordu. Almak için elini uzattığında gözüne dün Ben'e eliyle verdiği mektup ilişti.

'Ben, hayatım!' diye yazılmıştı. 'Umarım gelecek haftadan sonraki hafta birkaç günlüğüne Kamloops'a kaçabilirsin. Orada Hereford boğalarının satışı olacak. Tabii babanla George'un gitmek isteyeceğini söylememe hiç gerek yok. Nerede hareket varsa orada olmak isterler hep. Tabii bu arada benim de onlarla birlikte gideceğimi de söylememe gerek yok sanırım. Seninle görüşmeyeli sanki yıllar oldu. Seni yeniden görmekten ne kadar mutlu olacağımı kelimelerle anlatamam. Lütfen gelmeye bak. Belki de seni oraya çekebilmek için, sana bir sürprizim olduğunu yazarsam...'

Ben'i Kamloops'a çekebilmek için Sylvia'nın

ne yapacağı Abby için bir sırdı, çünkü birinci sayfa burada bitiyordu ve Abby'de de kâğıdın tersini çevirecek cesaret yoktu... Hem Sylvia bir sürpriz planlıyorsa, bunu Ben'in de bilmesine olanak yoktu. Ne olabilirdi? Yoksa sonunda kocasına duygularını açıklamış ve serbest mi kalmıştı? Kapıdan çıktığı zaman bile Sylvia'nın el yazısı hâlâ gözlerinin önündeydi.

Tom Edwards'la konuşmakta olan Ben, metreyi elinden aldıktan sonra, konuşmasına ara bile vermeden başıyla ona teşekkür etti.

O gün Ben'i hiç görmedi, bütün ilgisini yeniden inşa edilmekte olan ahıra vermişti. Ancak ertesi gün, kahve molasındayken, onu bir kenara çekti.

«Dün yatağımı yaptığın için sağ ol,» dedi. Yeşil gözlerinde garip bir keyif okunuyordu. «Benimle ilgilenen bir eşim varmış gibi hissettim kendimi... Ancak, gece olup da yatağa tek başıma girince bu duygu da balon gibi söndü.»

Abby elinde olmadan kızardı. Bakışlarını ondan kaçırdı. «Ben de kendini, bir hayat boyu yalnız yatmaya alıştırdığını sanıyordum... ya da ağabeyinin,» dedi acımasızca. Ben birden kasılınca, Abby vahşi bir tatmin duygusu duydu.

«Ne demek istedin şimdi?»

«Belli değil mi? Boşanmaya inanmıyorsun, bu nedenle Sylvia'nın yatağını paylaşabilmen için çok fazla beklemen gerekiyor. Yoksa Kamloops'da iyi haberleri olacağını mı umuyorsun?»

«Oh, anlıyorum. Telefon konuşması gibi mektuba da dayanamadığını anlıyorum. Metreyi almaya gittiğinde Sylvia'nın mektubunu okudun demek?» Sesinde küçümseyen bir ton vardı.

Önce, «Hayır!» diye bağırdıysa da dürüstlük duygusu ağır bastı. «Yalnız ilk sayfayı... Elimde değildi, öyle ortalık bir yere bırakmıştın ki...»

«Yatak odamda mı? Bu günlerde bir gün seni dizlerime yatırıp bir güzel döveceğim Abby. Sana eğriyi doğruyu ve bir erkeğin sabrını nereye kadar zorlayabileceğini göstereceğim.» İsteksiz bir tavırla sözlerine devam etti. «Benimle birlikte Kamloops'a gelip Sylvia, ağabeyim ve babamla tanışmanı istiyorum. Belki o zaman şu ahmak kafan bazı gerçekleri görür.»

«Ben ahmak değilim,» diye tersledi onu Abby. «Öyle biri varsa, o da sensin Ben Franklin! Sığırların yaylaya çıkartılması gerekiyor, bu nedenle de ne sen ne de ben iki haftadan önce Kamloops'a gidemeyiz.»

«Hayır, sen gelmiyorsun,» diye tersçe sözünü kesti. Yerinden kalkıp, ciddi bir tavırla yüzüne baktı. «Seni yaylaya götürmemem için iyi bir nedenim var.»

«Ben her zaman yaylaya çıkarım.»

«Bu kez ait olduğun yerde, yani evde kalacaksın,» dedi Ben, hiç çekinmeden. «Bir kadının erkek olma oyunu oynayacağı yerde, evde oturup yapabileceği çok daha yararlı işler vardır!»

İnşaat işi olumlu bir biçimde ilerliyordu ve hafta sonu geldiğinde yeni yapı bitmişti. Yeni ahır dış görünüm olarak eskisinin bir benzeri olmasına rağmen, Ben içine bazı yeni bölümler eklemişti.

Herkesin içinde oldukları sürece Ben'le Abby birbirlerine karşı nazik davranıyorlardı

Tom Edwards yarı şaka yarı ciddi, «Eğer bir

gün işe ihtiyacın olursa Ben, dedi, «Nereye geleceğini biliyorsun.» Sonra, gülümseyerek Abby'ye döndü. «Çok iyi bir adamın var Abby... Sakın onu kaçırma.»

Ben'den yana bir bakış fırlatan Abby'nin mavi gözlerinde küçümseyen bir ışık vardı. «Bu konuda pek seçeneğim yok. Mr. Franklin'in içindeki dişi şeytan onun hiçbir yerde uzun süre kalmasına izin vermiyor.» Ben'in hayretle başını kaldırıp, kısılı gözlerinin ardından kendisine baktığını görünce, arkasında şaşkın bir Tom bırakarak yanlarından uzaklaştı. Açıklamayı yapma işini Ben'e bırakmıştı.

Ama Ben'in onu bu kadar kolay bırakmaya niyeti yoktu. Akşam yemeği için evine dönerken onu bungalovun önünden geçerken kıstırdı. Eğilip tel kapıyı açtı. Bakışları ifadesizdi. Abby için içeri girmekten başka seçenek yoktu. İçeri girdikten sonra ondan yana döndü. Meydan okurcasına ellerini kalçasına koymuştu.

«Ne istiyorsun benden? Çok işim var.»

«Tom Edwards'ın yanında ne demeye öyle konuştuğunu merak ettim! Hayatımdaki tek şeytan şu an için sensin, ama kendini kastetmediğini de pekâlâ biliyorum.» Kısılı gözlerinin ardında öfke okunuyordu. «Ama bir erkeği kaçıracak bir kadın varsa, o da sensin.»

Abby derin bir nefes aldı. Burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıyordu. «Öyleyse neden gitmedin? Buraya gelmeni ben mi istedim? Önünde diz çöküp yalvardığım oldu mu hiç?»

«Eğer istiyorsan, Kamloops'dan döndükten sonra giderim.»

«Şaka ediyorsun,» dedi Abby alaylı. «Eğer isti-

yorsammış! Tatlı ve sevgili Sylvia'nı gördükten sonra senin ne isteyeceğine bağlı bu!»

Ben bir anda elindeki puroyu tablaya bastırdı ve iki adımda yanına gelerek onu kucakladı. Oturma odasındaki yüksek arkalıklı sandalyeye oturup, Abby'yi dizlerine yatırdı.

«Sakın böyle bir şey yapma Ben Franklin!» diye bağırdı genç kız, elinin havaya kalktığını görünce. «Seni uyarıyorum... ah!»

Yediği şaplakların acısı, gururuna indirilen darbenin yanında solda sıfır kalıyordu. Deli gibi çırpınmasına rağmen, onu sıkıca tutan kolların çemberi gevşememişti. Ben onu bıraktığında, Abby öfkeyle ayağa kalktı. Hırsından neredeyse ağlayacaktı.

«Pişman olacaksın,» dedi. Göğsü, incecik bluzunun altında hızla inip kalkıyordu. «Önce bu çiftlikten çık git ve bir daha da buraya yaklaşma!» Hışımla kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıkmadan önce başını çevirip, «Sığırları yaylaya sensiz de götürebilirim Ben Franklin,» dedi.

Ben anında yanında bitmişti. Kapıyı açmak için uzanan elini sıkıca tuttu. Hırsından dudaklarının kenarı bembeyaz kesilmişti.

«Yaylaya çıkmayacaksın,» dedi sertçe. «Ve zorla da olsa, benimle birlikte Kamloops'a geliyorsun.»

«Zorba, ne olacak,» diye söylenen Abby onunla mücadele etmekten vazgeçti.

«Canını acıttıysam özür dilerim. Ama son kaşındın. Yaptığım hareket için özür dilemeyeceğim.» Bileğini bıraktı. «Önümüzdeki hafta sığırlarla birlikte gideceğim, sen de rahat edersin. Gelir gelmez de birlikte Kamloops'a gideceğiz. [illegible]

dan sonrası tümüyle sana bağlı.»

Erkeklerin gitmesiyle işlerinin iki, hatta üç misli artmasına rağmen, Abby çiftlikteki bu sessizliği yadırgıyordu. Phil de gittiğinden, Harry'yle birlikte yalnız kalmışlardı. Üçüncü gece, Abby, Harry'yle yemeğe oturduklarında, derin derin içini çekti.

«Herkes gidince burası ölü bir yer oldu!»

Harry gülümsedi. «Ben de Phil'i özlüyorum, ama düşünsene, geri döndüklerinde ne kadar sevineceğiz.»

«Ben'i özlediğimi söylemedim,» diye birden parladı Abby.

«Söylemene gerek yoktu.» Harry bir yandan da yemeğini yiyordu. «Bir süreden beri ona âşıksın, değil mi?»

«Hiç de öyle değil! Hayatımda gördüğüm en küstah, en düşüncesiz erkek o! Erkeklerde en nefret ettiğim tüm nitelikler onda toplanmış sanki, hem...» Gözleri birden yaşlarla dolmuştu, sonunda ağlamaklı bir sesle, «Onu seviyorum, Harry,» dedi.

Harry hemen ayağa kalktı ve Abby'nin başını kocaman göğsüne yaslayıp, onu teselli etmeye çalıştı. «Hadi bakalım, neden böyle ağlıyorsun? Hayatının erkeğini bulan bir kız için bu en mutlu günü olmalı.»

«Ama hayatımın erkeği değil o!» Harry düşünceli bir tavırla yerine döndü. «Bir... bir başkasına âşık ve hep... hep onu sevecek.»

Ve Harry'ye, Ben'in nasıl ağabeyisinin karısına âşık olduğunu bir bir anlattı.

Harry çok şaşırmıştı. «Ben yengesine mi âşık? Sana böyle mi söyledi?»

Abby başıyla onayladı. «Onu sevdiğini, ama benim bunu anlayamayacağımı söyledi. Ona hayran... Onda bende olmayan her şey varmış.»

Yaşlı kadın kararlı bir tavırla başını salladı. «Hayır, söylediklerin Ben'in kişiliğine uymuyor.» Abby'nin dağılmış saçlarına, yaşlarla ıslanmış yüzüne ve mavi bluzuna uzun uzun baktıktan sonra, «Biliyor musun Abby,» dedi. «Yerinde olsaydım, bu işi evli bir kadın için bu kadar kolaylaştırmazdım. Dişi bir kaplan gibi savaşırdım.»

«Oh, Harry!» Abby dayanamayarak gülümsedi. «Ne yapmamı önerirdin? Oraya kadar gidip onu düelloya mı davet edeyim?»

«Hayır. Onunla eşit şartlar altında karşılaş. Çoğu erkekler gibi Ben de, arasıra bile olsa yanındaki kadının güzel görünmesini ve bir dişi gibi olmasından hoşlanır. Verna'nın mağazasına git ve bir erkeğin gurur duyacağı kıyafetler al.» Daha ciddi bir sesle ekledi. «Ama yalnızca güzel elbiseler giymek yeterli değildir Abby. Hiçbir erkek, onunla boy ölçüşmek isteyen bir kadından hoşlanmaz. Erkekliğin bir parçası da, yanındaki kadını koruyabilmek ve bakabilmektir. Erkekle kadın arasındaki tek eşitlik, sevgilerindedir.»

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi hafta pazar günü Ben onu almaya geldiği zaman, üzerine giydiği devetüyü rengindeki pantolon takımı beğendiyse de bu konuda açıkça bir şey söylemedi. Beraberine birkaç gün yetecek kadar giyecek almasını söylemişti. Verna'dan aldığı giysilerle dolu bavulun ağırlığını fark etti, ama bu konuda ağzını açıp bir şey söylemedi. Vedalaşırken yalnız Harry'ye gülümsemişti. Abby yola çıktıklarında kendini çok tedirgin hissediyordu.

Beline taktığı ince altın zincirle sinirli sinirli oynarken bir yandan da, gelmesini istemediği halde neden onu da beraberinde götürmekte ısrar ettiğini düşünüyordu.

Yayladan geri döndüklerinde hava kararmak üzereydi. Kendisine karşı soğuk davranmasını yorgunluğuna yormuştu. İyi bir kâhya gibi eve gelerek son durumu ona rapor etmiş, ama Harry'nin birlikte bir akşam yemeği yemelerini önermesi üzerine bunu reddetmişti.

Yan gözle Ben'i süzen Abby, hiç konuşmadan oturmasının nedeninin yorgunluk olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

«Yer ayırtmamız gerekmez miydi?» diye alçak bir sesle sordu. Aralarındaki bu sessizliği bozabilmek için her şeye razıydı, ama her nedense Ben bundan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

«Bu işler çoktan halledildi,» dedi kısaca, gözle-

rini yoldan ayırmadan.

Bir süre sonra Kamloops'a giriyorlardı. Abby yerinde doğrularak, kenti çevreleyen dağlara bir göz attı. Ben bakımlı evlerle dolu olan ana caddeden, bir yan yola girip otelin önünde durdu.

Otel altı katlı beyaz bir binaydı. Demir parmaklıklı balkonlarıyla İspanyol havasını yansıtıyordu. Abby bu otelde daha önce hiç kalmamıştı. Ben onun koluna girip binanın görkemli lobisinden içeri sokunca, genç kızın gözleri hayranlıkla açıldı.

«Ailen de burada mı kalıyor?» Bu bir sorudan çok bir fikir edinmekti. Güneyde bir çiftlikte yaşadıklarını bilmenin dışında ailesi hakkında daha fazla bir şey bilmiyordu. Seçtikleri otele bakılırsa, hiç de fakir insanlara benzemiyorlardı.

Ben'in aklı uzaklarda gibi bir hali vardı. «Ben daha küçük bir çocukken babam annemle birlikte bu otelde kalmıştı. Bu nedenle Kamloops'a geldiklerinde başka bir yerde kalmak istemeyeceğini düşündüm.»

Ben anahtarlarını alırken birden, «Ben!» diye seslenen bir kadın sesi duyuldu. Kadın koşarak ona doğru geliyordu.

Genç kadın Ben'in kollarına atıldı. Ben onu havada birkaç kez döndürürken o da neşeyle gülüyordu. Abby kıskançlığın bir kurt gibi içini kemirdiğini hissediyordu.

Bu mutlu buluşmayı herkesin önünde yapmak zorunda değillerdi. Öpüşmeleri bitmiş olmasına rağmen, Ben'in eli hâlâ kadının belindeydi. Onu baştan aşağı süzerken yüzünde beliren gülümsemeye, Abby ilk kez şahit oluyordu. Birden oradan kaçmak istedi.

O sırada Ben'in, bir kolu kadının ince beline dolanmış olarak, onunla birlikte kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Abby kadını aceleyle şöyle bir süzdü. Bu kadar kadın içinde neden bunu sevdiğini iyice merak etmişti. Bir kere Abby'den çok daha uzundu, sonra açık renk teni, güneş altında geçirilen yorucu saatleri hatırlatmak istermiş gibi yanmış ve kızarmıştı. Burnunun üzerinde ve yanaklarında çiller vardı. Gözlerinin rengiyle uyum sağlayan mavi pantolon takımı, uzun bacaklarını iyice ortaya çıkarıyordu.

Ve Sylvia ona gülümsedi. Ben onları tanıştırırken Abby neden Ben'in onu beğendiğini artık merak etmiyordu. O kocaman, içten gülümsemesi, neşeli kişiliğini ve insanları olduğu gibi kabul eden ruhunu gösteriyordu.

«Sonunda seninle karşılaşabildik,» dedi Sylvia. Ben'in çatık kaşlı yüzüne bir an baktıktan sonra hayretle alnını kırıştırdı. «Demek istediğim. Ben, Cedar Hills'de işe başladığından beri her mektubunda senden söz etti.»

Şimdi Ben'e bakma sırası Abby'ye gelmişti, ama Ben'in yüzü hiçbir şey söylemiyordu. «Sağ olun,» dedi Sylvia'ya. «Ben de... sizin hakkınızda... hepinizin hakkında... az çok bilgim var.»

Sylvia bu sözler karşısında şaşırmıştı. «Öyle mi? Ben'in, ailesinden uzun boylu söz edeceğini sanmıyordum.»

«Tam tersine,» dedi Abby. Ben'in bu konuşmadan tedirgin olduğunu fark ettikçe daha da üstüne gidiyordu. «Sizler hakkında epey bilgi edindim.»

«Neyse, bunu daha sonra konuşuruz,» diyen

Ben, araya girdi. «Önce odalarımıza bir çıkalım Sylvia, ondan sonra Abby'yi babamın odasına getiririm. Numarası kaç?»

Sylvia neşeli bir kahkaha attı. «Babamın nasıl olduğunu bilirsin! Oturma odası olan bir bölümü tuttu, böylece kendi başımıza kalıp rahatça konuşabileceğiz.» Sesi ciddileşmişti. «Seni çok özledi Ben. Hepimiz de özledik. Seni yeniden aramızda görmek için sabırlanıyoruz, o nedenle elini çabuk tut. Babanın oda numarası 425.»

Yarım saat sonra içeri 425 numaralı odaya girdiklerinde, pencerenin önündeki sandalyesinden onları karşılamak için kalkan yaşlı adam Abby'nin içindeki tüm korku ve endişeleri yok etmişti. Ben'in babası bembeyaz saçlarının ve koyu mavi gözlerinin dışında oğluna çok benziyordu.

Yaşlı adam oğluna sarılmadan önce nazikçe elini sıkarken, Abby, Ben'in yaşlandığı zaman tıpkı babası gibi olacağını düşünüyordu. Baba oğul hiç konuşmadan sarıldılar. Aralarındaki sıcak ilişki Abby'nin gözlerini yaşartmıştı. Saniyeler sonra babasından ayrılan Ben'in gözleri de nemliydi.

«Nasılsın baba?»

«Seni görünce iyi oldum oğlum. Eddie'nin seni Texas'ta bu kadar uzun tutacağını bilseydim, seni hiç bırakmazdım... Ama sonra...»

«Bana ihtiyacı vardı,» diye Ben babasının sözünü kesti. «Hiç kimse işlerini istediği biçimde yapmıyordu.»

Babası güldü. «Haklısın, Ed böyledir işte.» Abby'ye döndü. «Benim Texas'ta yaşayan çok eski bir arkadaşım... Kendi öz oğlunun yaptıklarını

bile beğenmiyordu, sonunda oğlu da çiftliği terk etti, ama benim oğlum hem Eddie'yi, hem de çiftliği idare etmesini becerdi!»

Abby gülümseyerek Ben'e baktı. Yetenekliydi, doğru, hatta Cedar Hills'in on kat büyüğü bir çiftliği kolayca idare edebilirdi... Ama kendi oğlunu bile kaçırmış olan yaşlı bir adamı idare etmeyi nasıl becermişti? Tam bu sırada Sylvia'yla kocasının içeri girmeleri üzerine düşünceleri yarıda kesildi. İki kardeşin karşılaşması da en az Ben'in babasıyla karşılaşması kadar sıcak olmuştu.

Görünüm olarak, biraz daha esmer olmasına rağmen Ben'e çok benzeyen George'un onu kollarının arasına alıp iki yanağından öpmesine hiç şaşmadı

George, Abby'ye döndü. «Ben'in mektuplarında anlattığından çok daha güzelmişsin.» Gülümsüyordu. Bakışları genç kızın altınsı kızıl saçlarından, pembeleşmiş yanaklarına ve oradan da giydiği gece mavisi şifon elbiseye kaymıştı. Ben onu odasından almaya geldiğinde, kıyafeti karşısında çok şaşırmıştı. Ağzını açıp da bir şey söylememesine rağmen, Abby onun memnun kaldığını anlamıştı.

George elini Abby'nin belinden çekmeden Ben'e döndü. «Ben, bu kızlar o kadar güzel olmuşlar ki! Ne dersin, onları dansa götürelim mi?»

Ben, Sylvia'yla Abby'ye şöyle bir göz attıktan sonra, gülümseyerek, «Olur,» dedi. Sonra yerine oturmuş olan babasına döndü. «Aşağıdaki yemek salonunda dans da var baba... Sen de bizimle birlikte gelir misin?»

«Söyleyiş tarzına bakılırsa, sizinle gelmediğim takdirde, ailemi bir arada görme olanağım olmayacak. Bir süre sizlerle otururum, sonra siz gençleri baş başa bırakırım. Zira sizlere engel olmak istemiyorum.»

«Ama engel olmazdınız!» Abby, George'un kollarından sıyrılıp yaşlı adamın yanına gitti. Ben'in babasıyla daha yeni tanışmış olmasına rağmen, ona karşı bu kadar duygusal olması saçmaydı, hatta belki de komik kaçıyordu, ama Abby'nin bu adama kanı kaynamıştı. Sandalyesinin yanında diz çöküp elini kolunun üstüne koydu «Lütfen gelin Mr. Franklin. Yemekten sonra bir süre birlikte otururuz. Uzun bir ayrılıktan sonra Ben'in ailesine kavuştuğu gün siz olmadan olmaz.»

Mr. Franklin yılların ve yorucu çalışmanın yıprattığı yaşlı elini Abby'nin elinin üzerine koyup okşadı. Ama şaşırmış bir hali vardı. Konuşmaya başlamadan önce başını kaldırıp, suçlar gibi Ben'e baktı. «Sağ ol tatlım, böyle söylemen büyük bir incelik, ama bir zamanlar ben de gençtim ve yaşlı bir insanın yanında gençlerin ne kadar rahatsız olabileceğini biliyorum. Birlikte yemek yeriz, sonra ben sizleri baş başa bırakırım. Yaşlı kemiklerim sizin eğlencelerinize uzun boylu dayanamıyor.» Yanında çömelmiş olan Abby'ye baktı. «Bana kimi hatırlatıyorsun biliyor musun...?» Ben'in onlara doğru bir adım atması üzerine bir el hareketiyle oğlunu durdurdu. «Karımın gençliğini. O da güzel bir kızdı, ama huyu... Aman Tanrım!» Başını iki yana salladı. «Onu rahibin karşısına çıkarana kadar neler çektim bilemezsin.»

«Ama sonunda çıkmış,» dedi Abby gülümseyerek.

«Oh, evet, çıktı, ama tabii bu olana kadar birkaç kez dizlerimin üzerine yatırıp iyice pataklamam gerekti!» Abby'nin irkilerek Ben'e baktığını fark etmemişti bile.

Yaşlı adam sözlerine devam etti. «Her neyse. Eline birkaç tane çocuk verdikten sonra epey sakinleşti. Tabii bu, durulduğu anlamına gelmez... Benim Marianne'ım öyle sakin bir kadın değildi.» Bu sözleri öyle gururla söylemişti ki, Abby, karısının utangaç ve çekingen bir kadın olmadığına sevindiğini anladı.

«Sizi çok sevmiş olmalı.» Birden Ben'in annesine karşı bir yakınlık hissetti.

«Sevdi yavrum, bundan eminim.» Gözleri dalmıştı.

Duygusal havayı Sylvia'nın odada çınlayan kahkahası bozdu. «Dinleyin! George'la benim size verecek önemli bir haberimiz var.» Gözlerini kocasına çevirdi. «Onlara şimdi açıklamamızda bir sakınca var mı?»

«Biraz daha gayret edersen, senin söylemene gerek kalmadan herkes anlayacak zaten tatlım.» George'un dudaklarındaki gülümseme Ben'inkine çok benziyordu. Kolunu eşinin beline dolayıp onu kendine doğru çekti.

«Oh! Şey... Baba, büyükbaba olmaya ne dersin? Ya sen Ben, amca olmak hoşuna gider miydi?»

Herkesin birbirini tebrik etmeye başlaması üzerine Abby tek başına kalmıştı. Hayretten kocaman açılmış gözleriyle Ben'in önce Sylvia'yı yanaklarından öpmesini, ardından ağabeyinin

elini sıkarak kulağına bir şeyler fısıldamasını izledi. Ben hakkında ne kadar yanılmış olduğunu şimdi anlıyordu... Yengesine, Abby'nin sandığı anlamda âşık filan değildi. Öyleyse bunu neden açıklamamıştı?

Ben yanına geldi. Gözlerinde, 'Ben sana dememiş miydim?' diyen bir ifade yoktu. Kolunu Abby'nin beline dolayıp onu da bu sıcak aile çemberinin içine çekti ve Abby müstakbel anne ve babayı tebrik edene kadar da ellerini üstünden çekmedi.

Loş ışıkların altında, konforlu koltuklarına kurulmuş, akşam yemeklerini yerlerken Abby bütün bu olanların bir düş olmasından korkuyordu. Yediği nefis Alberta bifteğinin tadını bile alamıyordu. Diğerleri durumunun farkında değildi, ancak arasıra Ben gözlerini kaldırıp ona bakıyordu.

Sylvia'ya âşık olmadığını neden ona açıklamamıştı? Yoksa aralarında geçen birkaç masum öpücüğün üzerine bir hayal dünyası kurmasından korkarak, Sylvia'yı kendisine bir kalkan olarak mı kullanmıştı?

Bu soru bir türlü kafasından çıkmıyordu. Babası odasına çıktıktan sonra Ben onu duvara kaldırdığında, «Neden bana söylemedin Ben?» diye soğuk bir tavırla sorunca Ben gerildi.

«Neyi söylemedim?»

«Sylvia'ya olan sevginin aşk olmadığını?»

Loş ışıkların altında bembeyaz dişlerini açıkta bırakan gülümsemesinde rahatlamış bir hava vardı. «Sana ona âşık olduğumu hiç söyledim mi?» diye mırıldanırken sıcak nefesi kulağını yalıyordu.

«Ama öyle sanmama izin verdin.» Aynı anda başlarını kaldırmaları üzerine dudakları birbirine çok yaklaşmıştı. Abby zorlukla yutkunduktan sonra zayıf bir sesle ekledi. «Böyle yaptığını biliyorsun.»

Ben başını biraz daha eğince, sıcak dudakları birbirine değdi. «Sana öyle söylemedim,» dedi boğuk bir sesle, ona sıkıca sarılarak. «Onu sevdiğimi söylediğim zaman bu sonuca sen vardın.»

«İkisi aynı şey değil mi?» Ben onu sıkıca göğsüne bastırdığından, zorlukla nefes alıyordu.

«Tabii ki değil. Hayatta çok çeşitli sevgi türleri vardır Abby. Sanırım o zamanlar sana, Sylvia'ya duyduğum sevgiyi anlayamayacağını söylemiştim.»

«Bense...»

Abby'nin sustuğunu gören Ben çenesini saçlarına sürttü. «Hayır, bu sevgi, bir erkeğin hayatının kadınına karşı duyduğu sevgi türünden değil. Sylvia benim için, olmayan bir kız kardeşin yerini tutuyor.»

Abby başını geriye atıp, merakla Ben'in gözlerinin içine baktı. «Hayatında bir kadın var mı Ben?»

Ben ona hiçbir cevap vermeden, hatta ona bakmaktan bile kaçınarak dansa devam edince, Abby'nin kalbi birden sıkıştı, ama ardından bakışları karşılaştı ve Abby bu bakışların altında yatan anlamın büyüklüğü karşısında boğulur gibi oldu.

«Birisi olduğunu sen de biliyorsun,» diye mırıldandı genç adam öfkeyle. «Ama...» Birden durdu ve Abby'yi kendinden uzaklaştırdı, bir eliyle hâlâ bileğinden tutuyordu. «Hadi yukarı çıka-

lım Abby, seninle konuşmam gerek.»

Konuşmak mı? Ben onu kolundan çekip Sylvia'yla George'un oturduğu yere doğru götürürken kafasının içi allak bullaktı.

Ben ters bir sesle, «Abby yorgun. Onu odasına çıkarıyorum,» dedi.

«İyi geceler tatlım.» Sylvia'nın yüzünde dostça bir gülümseme vardı. «Yarın erkeklerimiz boğaları incelemeye gidince, biz de seninle birlikte oluruz.»

Tam Abby, ertesi sabah Ben, Cedar Hills için de boğa seçmek isterse, onunla birlikte gitmek istediğini söyleyecekti ki birden sustu. Sylvia'nın 'erkeklerimiz' derken sesinin aldığı tondan o kadar etkilenmişti ki, başka bir şey düşünemiyordu. Ben'in, incecik elbisesinden tenine kadar işleyen ellerinin sıcaklığı dışında.

«İyi geceler Abby, yarın görüşürüz,» diyerek George ayağa kalktı. «İyi geceler Ben.»

İki kardeş ertesi sabah için aceleyle bir program yaptıktan sonra Ben, Abby'yi yemek salonundan çıkardı. Ancak tam bu sırada, yanında yaşlıca bir erkekle birlikte içeri giren uzun boylu, siyah saçlı bir kız, Ben'i görünce, ağzı bir karış açık ona bakakaldı.

Abby'nin odasının kapısına geldiklerinde Ben duraksadı. «Bir dakikalığına içeri girebilir miyim Abby? Sana söylemek istediğim bir şey var.»

Abby sakin sakin, «Gayet tabii Ben,» dedi. Kalbinin deli gibi çarpmasına aldırmamaya çalışarak odasının elektrik düğmesini çevirdi. Odaya yayılan loş ışığın altında, yatağın yanında durup Ben'e döndü.

«Sana söylemem gereken bazı şeyler var,» de-

di Ben soğuk bir sesle. «Sana bunu çok daha önce söylemeliydim, ama...» Sustu. Ellerini Abby'nin omuzlarına koydu. «Ailemi sevdin, değil mi Abby?»

«Evet, sevdim,» dedi Abby büyük bir içtenlikle. «Keşke benim de seninki gibi bir ailem olsaydı Ben. Herkesin birbirine karşı sevgi duyduğu tatlı bir ortam, ancak...» Derin derin içini çekti. «... Babam denedi, biliyorum, ama annem öldükten sonra onun için hayat epeyi zor oldu.»

«Anlıyorum... Babam için de öyle oldu.» Sesi çok sıkıntılıydı. Abby birden onu kollarına almak, ağabeyiyle Sylvia arasındaki sevgiye benzer bir sevgiyle ona sarılmak istedi. «Abby, sana şunu söylemem gere...»

Abby elini dudağına bastırarak onu susturdu. «Önce benim sana söylemek istediğim bir şey var Ben. Senle Sylvia... bu konuda düşündüklerimden dolayı... özür dilerim, ama ben aranızda bir ilişki olduğunu sanmıştım.» Sesi alçalmıştı. «Beni dövmekte haklıydın...»

«Oh, Abby!»

Ben ümitsizce başını iki yana salladı. Bakışları birden Abby'nin nemli dudaklarına takıldı ve onu kollarına alarak önce Abby'yi korkutan bir açlıkla, ardından içinde arzu ateşini tutuşturan bir ihtirasla öpmeye başladı. Abby'nin dudakları aralanmış, ne olduğunun farkına bile varmadan kendini onun kollarına teslim etmişti. Ben onu kucağına alarak yatağa taşıdı ve birlikte yatağa uzandılar. Ben'in uyandırdığı coşkunun doruğuna çıkmak istiyordu artık...

Ben birden üzerinden kalkınca, Abby yatağın ucunda bembeyaz bir yüzle oturan Ben'i tanı-

makta zorluk çekti. «Ben?» diye fısıldayarak onu geri çağırmak için elini uzattığında, genç adam elini tutup onu ayağa kaldırdı. «Ben, gitme. Seni seviyorum Ben.»

Ben'in kolları beline dolanmış, dudakları boynunda, kulağında, çenesinde dolaşıyordu. Sonunda başını kaldırıp zorlukla, «Hemen şimdi gitmeliyim, yoksa bir daha gidemem,» dedi boğuk boğuk. Avuçlarının içinde tuttuğu yüzüne bakarken gözleri alev alev yanıyordu. «Ben de seni seviyorum Abby, hem de şimdiye kadar hiç kimseyi sevmediğim kadar. Ancak...» Elleri iki yanına düştü. Sanki kendini kontrol altında tutmak ister gibi çenelerini sıkmıştı. «Yarına görüşürüz,» deyince Abby'nin içi buz gibi oldu.

«Ben?» diye seslendi, ama o çoktan çıkıp gitmişti. Ağlayarak başını yastıklara gömdü. Onu sevdiğini söylüyor, sonra da onu burada tek başına bırakıp gidiyordu. İçinde duyduğu acıyla nasıl baş edebileceğini bilmiyordu. Ben de onun gibi mi hissediyordu acaba? Keşke biraz daha kalsaydı... Birkaç dakika daha birlikte olsalardı... Yatak odasının kapısının kapandığını duyunca nefesini tuttu. Geri mi geliyordu? Nefes bile almaktan çekinerek kapının çalınmasını bekledi, ama ümitleri boş çıkınca aşağı indiğine karar verdi.

Sandaletlerini ayağına geçirdi, çantasını kapıp odasından dışarı fırladı. Baş başa oturup konuşabilecekleri bir yer olmalıydı, bu illa da yatak odası olmak zorunda değildi. Ben ona anlatmak istediği bazı konuların olduğunu söylemiş, ama hiçbir açıklama yapmadan gitmişti.

Ben asansöre biniyordu. Abby hemen başka bir

asansör çağırıp, George'la Sylvia'nın hâlâ orada olduğunu umarak yemek salonunda asansörden indi. Lobiye geldiğinde Ben'in bara doğru ilerlediğini gördü. Tam ona seslenmek üzereyken, daha önce de gördüğü esmer kız birden Ben'in önüne çıktı.

«Ben! Ben West! Seni ilk gördüğümde tanır gibi oldum, ama pek emin değildim. Yemek salonu ne kadar da loş. Seni görmeyeli yıllar oldu. Ne yapıyorsun?»

Ben... West! Abby'nin ağzı hayretten bir karış açık kalmıştı. Kız yanılmış olmalıydı. İyi ama, onca ad varken, neden Abby'nin en çok nefret ettiği adı seçmişti? Ama birden, kızın yanılmadığını anladı. Ben kızın yanına oturmuş konuşuyordu.

Ne konuştuklarını duyamıyordu, ama şoktan kararan gözleriyle onu görebiliyordu. Sanki ayakları yere yapışmış gibi olduğu yerde kalmış, onları izliyordu. Birden, Ben onun varlığını fark etmiş gibi başını çevirdi. Uzunca bir süre bakıştılar. Abby'nin gözlerinde aldatılmışlığın hüznü, Ben'inkilerdeyse anlayışlı olması için yalvaran bir ifade vardı.

«Abby!» Büyü bozulmuştu. Abby gerisingeriye dönerek asansöre doğru koşmaya başladı. Ben'in arkasından, «Abby!» diye seslenmesi, adımlarını yavaşlatacağı yerde hızlandırmıştı. Asansörün kapıları kapanmadan önce içeri dalan genç adamın yüzü kireç gibi bembeyazdı.

«Beni dinle Abby,» dedi. «Bu gece sana bunu anlatacaktım, ama...»

«Ellerini üzerimden çek Ben West.» Asansörün kapısı açılınca, Abby odasına doğru koşma-

ya başladı. Anahtarlarını çantasından çıkarmaya uğraşırken Ben ona yetişti.

«Abby, beni dinlemelisin!» Anahtarı elinden alıp kapıyı açtı.

«West'leri yatak odamda ağırlamam!» dedi Abby içeri girmeden önce.

Ben kararlı bir tavırla onu bileğinden tuttu, birlikte odaya girdiler. «Ama bu West'i yatak odanda oturup dinleyeceksin. Otur!»

«Resepsiyonu arayıp beni rahatsız ettiğini söyleyeceğim.» Abby yatağın başucunda duran telefona doğru yürüdü.

«Sana otur dedim!» Bu kükreme üzerine Abby sesini bile çıkaramadan yatağın bir köşesine ilişti. Ama Ben'e çevirdiği gözlerinde tehdit dolu kıvılcımlar çakıyordu hâlâ.

«Bir West olduğunu anlamalıydım,» dedi nefretle. «Bildiğiniz tek şey, kadınları zorbalıkla yola getirmek.»

«West'ler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bir kadın olduğun için seni hor gördüklerini sanıyorsun. Babamın... hepimizin... sana yardım etmek isteyebileceğimiz hiç aklına gelmedi, değil mi? Zaten baban bizden bunu istemişti. Ayrıca çıkarlarından başka bir şey düşünmeyen Dave Corben'le evlenmeni de önlememizi istedi!»

Abby hayretle başını kaldırdı. Ben devam etti «Evet, kuşkulanıyordu, ama sağlığı nedeniyle onun ne işler karıştırdığını araştıramıyordu. Bu ve ne demiş olursa olsun, baban kesinlikle onunla evlenmeni istemiyordu. Daha onu görür görmez, davranışlarından ne yapmak istediğini anlamıştım. Seni baştan çıkarıp sana sahip olmak istiyordu.»

Abby söylenenleri hazmetmeye çalışırken odada derin bir sessizlik oldu. «Başından beri bana yalan söylüyordun demek. Neden bana kendini Ben Franklin olarak tanıttın?» Yüzünde kırgınlık vardı.

Ben'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. «Adımın Ben West olduğunu söyleseydim beni bağrına mı basardın? Seni aldatmak istemezdim, ama geldiğimde sen ve diğerleri benim yeni kâhya olduğuma o kadar inanmıştınız ki ben de gerçek kimliğimi ortaya çıkarmadım. Daha sonra işçi bulma kurumundan, asıl adamın kuzeyde bir iş bulduğunu öğrenince, onu işinden etmediğim için sevindim. Hem ben sana yalan söylemiyordum ki. Benim adım Ben Franklin' dir... Annemin, ülkesini ne kadar sevdiğini söylemiştim sana.»

«Ama... ama West'lerin yalnız iki oğlu var,» dedi Abby şaşkınlık içinde.

«Babam Alberta'ya giderken öyleydi. John'la Linc orada doğdular. Korkarım baban onları bilmiyordu.»

«Ya gerisi?» diye sordu. Gözlerini önüne çevirince, kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düştü. «Öp... öpüşmelerimiz... sevişmelerimiz... bütün bunlar Dave Corben'le evlenmemi önlemek için mi yapılmıştı?»

«Hayır!» Ben yanına oturup, kucağında kenetli duran ellerini avuçlarının arasına aldı. «Seni Dave Corben'le ofiste gördüğüm an, bütün hayatım boyunca beklediğim ve bir ömür boyu birlikte yaşamayı düşlediğim kadını sonunda bulduğumu anladım. Asıl sorun seni... inandırabilmekteydi... Özellikle benim bir West olduğumu

öğrendiğin zaman...» Parmaklarıyla çenesini yu karı kaldırdı. «West'lerden ne kadar nefret etti ğini her söyleyişinde, durumu sana açıklamam biraz daha zorlaşıyordu.»

«O polis... Komiser Mathers... Senin kim ol duğunu biliyor muydu?»

«Evet. Eninde sonunda öğreneceği için başın dan ona kimliğimi açıkladım.»

«West'lere telefon ettiğin zaman bir şey kafa mı kurcalamıştı, ama o zaman bunun ne olduğu nu anlayamamıştım. West'lerin telefon numara sını istememiştin benden... çünkü zaten biliyor dun.» Abby elini alnına götürdü. «Ne kadar da ap talmışım... Durmadan West'leri koruyordun. Çiftlikle gereğinden fazla ilgileniyordun...»

Abby olanları hatırlayıp kendi başına bir ka rara varana kadar Ben ağzını bile açmadan oturdu.

Sonunda Abby, Ben'in gözlerinin içine baktı. «Buraya gelmemi bu kadar çok istemenin nede ni buydu, değil mi? Bana kim olduğunu açıkla mak istiyordun... Yoksa Sylvia'yı yeniden gör mek istediğin için değildi.»

«Çok mu kaba davrandım sana?» Ben parma ğıyla çenesini okşuyordu. «Kim olduğumu öğren meden önce sana evlenme teklif edemezdim. Öğ rendiğin zamansa bunu nasıl karşılayacağını hiç bilemiyordum. Ailemle tanıştıktan sonra fikrini değiştireceğini umuyordum.» Düşünceliydi. «West olduklarını öğrenmeden önce onları sev miştin, değil mi? Babam seni görür görmez sev di. Ona annemi hatırlattın. Tıpkı benim seni sev diğim gibi o da annemi seviyordu. Ele avuca sığ mayan bir kadındı.» Gülümseyerek Abby'nin al

tınsı kızıllıktaki saçlarını okşadı. «Ama onu idare etmesini bildi, tıpkı benim yaptığım gibi.»

Abby parmaklarının ipnotize eden etkisinden uzaklaşarak öfkeyle ona baktı. «Hiçbir erkek beni idare edemez!» dedi. «En azından...»

«Abby!» Bu uyarının ardından dudaklarıyla onun ağzını kapattı. Birlikte yastıkların üzerine düştüler. Abby öfkesinin geçtiğini ve yerini büyük bir isteğe bıraktığını hissediyordu. Aralarında öpüşme o kadar hararetli bir safhaya erişmişti ki, genç kız zorlukla dudaklarını ondan koparıp, nefes nefese, «Artık evlensek Ben,» dedi.

Ben'in dudaklarında tembel bir gülümseme belirmişti. «Bana soruyor musun, yoksa emrediyor musun?»

«Hiçbirisi,» dedi Abby hemen. Bakışları Ben'in dudaklarındaydı. «Bu sana bağlı.»

«İyi... Sende bir gelişme var,» diye mırıldanırken yüzünü öpücüklere boğuyordu. «Bu durumda, benimle evlenir misin Abigail Mackenzie?»

«Evet, lütfen,» diyen sesinde boğulmak üzere olan bir insanın yakarışı vardı.

Ben başını kaldırıp, «Ama bir sorun var,» dedi.

«Sorun mu? Ne sorunu?»

«Senin şatona mı gideceğiz, yoksa benimkine mi?»

Abby'nin gözleri hayretle açılmıştı. «Senin bir şaton mu var?»

«Pek şato sayılmaz, ama topraklar aramızda eşit olarak bölünmüştür. Orada kendimize bir ev yapa...»

«İyi ama, Cedar Hills'de bizi bekleyen bir evimiz var zaten.» Kollarını boynuna doladı. «Ora-

sının yarısı zaten West'lere ait... bundan daha adil olunur mu?»

«Sen ve adalet anlayışın,» diye kükreyerek hırsla ona sarıldı. Dudakları birleşmişti. Abby geri çekilince. «Şimdi ne oldu?» diye sordu.

«Çocuklar.»

«Çocuklar mı?»

«Bizimkiler. Hepsi de kızıl saçlı olacak.» Öyle üzgün bir hali vardı ki, Ben onu teskin etmek için kızıl saçlarını uzun uzun okşadı.

«Bu önemli mi? Senin huylarını almadıkları sürece...»

«Ben Franklin... West!» diye ekledi. «Senin huylarının da benden aşağı kalır yanı yok.»

«Benim mi?» Hayretle ona baktı. «Hayatta bulabileceğin en sakin adam benim. İnanmazsan herkese sor.»

«Seni çok iyi tanıyorum, nedense öfken de hep beni buluyor.»

«Ha, o mu?» Abby'nin üzerine iyice abandı. «Akıl almaz şeyler yapmaya başladığın zaman seni hizaya getirmek için kullanılan soğukkanlı bir taktikti. Gerektiğinde yine başvururum.» Kulağını ısırmaya başladı. «Ama burası, aramızdaki anlaşmazlıkları ortadan kaldırmak için ideal bir ortam.»

«Evet Ben,» diye mırıldanan sesindeki kadınsı teslimiyetin farkında bile değildi.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

ATEŞ VE BARUT

Abby önce annesinin sonra da babasının ölümü üzerine çiftliğin yönetimini üstlenmek zorunda kalmıştı.

Genç kız müstakbel kocası olarak bilinen kâhyasının saygısız davranışları üzerine ona yol verip, yerine Ben Franklin'i işe almıştı. Ben, kısa sürede çiftliğin bütün işlerini yoluna koymayı başardı.

Ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bir kadın olarak çiftliği tek başına yönetebileceğini ispatlamak isteyen Abby bu adama sinirlenmeye başlamıştı. Yine de bütün kızgınlığının çiftlik işleriyle ilgili olduğu söylenemezdi. Ben Franklin onun uzun bir süredir uykuda olan bazı duygularını uyandırmıştı. Ve üstelik başka bir kadınla da ilişkisi vardı!

200 TL.